

[Ngã Ái Trữ Tĩnh Lộ Hệ Liệt] – Bộ 8 – Hắc Là Kẻ Nhất Gan

Contents

[Ngã Ái Trữ Tĩnh Lộ Hệ Liệt] – Bộ 8 – Hắc Là Kẻ Nhất Gan	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	17
3. Chương 3	32
4. Chương 4	50
5. Chương 5	65
6. Chương 6	82
7. Chương 7	97
8. Chương 8	114
9. Chương 9	132
10. Chương 10	150
11. Chương 11	164
12. Chương 12: Phiên Ngoại	169

[Ngã Ái Trữ Tĩnh Lộ Hệ Liệt] – Bộ 8 – Hắc Là Kẻ Nhất Gan

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, HE. Nhân vật chính: Phương Triển Nhan x Trình Nhược NgônEdit: Zeno

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-tru-tinh-lo-he-liet-bo-8-han-la-ke-nhat-gan>

1. Chương 1

Thành thị, năm 2019.

“Cuối cùng cũng hết giờ làm...” – Trình Nhược Ngôn đêm khuya đi một mình trên đường lớn, nhìn xem bốn bề vắng lặng, vừa đi vừa thoải mái nhu thất lưng, ngáp một cái thật to.

Nhìn tòa nhà trước mặt, Trình Nhược Ngôn không tìm được reo hò trong lòng ‘giường a giường, ta đến đây!’

Đột nhiên bị ngáng chân ngã, Trình Nhược Ngôn giương mắt nhìn lên, nhìn không được mắng: “Mẹ nó! Rốt cuộc là ai ở trong này làm loạn? Muốn mạng của ta sao?”

Cúi đầu nhìn, Trình Nhược Ngôn nhất thời kinh hách.

Giữa lối đi bộ, cũng là nơi chân cậu bị giữ – nằm một người.

Giết người!

Vừa định kêu to lên, Trình Nhược Ngôn lập tức bưng kín miệng mình.

Nếu hung thủ ở ngay gần đây, nếu hắn còn chưa có đi xa, nếu hắn nghe được tiếng hét của mình...

Thật vất vả nuốt nước miếng, Trình Nhược Ngôn nhìn xung quanh, một bàn tay di động trên thân cậu.

Hết hồn! Di động cậu để quên ở cửa hàng tiện lợi nơi cậu làm thêm, lúc này hắn là...

Sau khi hò hét trong lòng một lúc, Trình Nhược Ngôn cẩn thận đưa một tay xuống trước mũi người bị thương.

Thật tốt quá, còn thở, vẫn chưa chết!

Lại nhìn xung quanh, vẫn không có ai.

Trình Nhược Ngôn không nhịn được lại một lần trong lòng gào thét: ‘Bình thường không phải rất náo nhiệt sao? Tại sao hôm nay lại không có ai hết? Người đâu hết rồi? Cô bé thích đi dạo phố, sư nãi yêu bất quá, còn có lão nhân hay chơi cờ đâu hết cả rồi?’

Thở dài một tiếng, Trình Nhược Ngôn nâng người dưới đất dậy.

Coi như làm người tốt một lần đi! Cứu người, người phải hậu tạ ta a.

Dùng hết sức lực để công người kia, Trình Nhược Ngôn không nhịn được, trong lòng thầm mắng: ‘Đồ lợn chết’

Thăng đến khi vào trong thang máy của tòa nhà, Trình Nhược Ngôn mới thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng an toàn.

Đem người bị thương đặt trên mặt đất, Trình Nhược Ngôn nhẹ nhàng nâng đầu hắn, một lần nữa kiểm tra hơi thở.

Hoàn hảo.

Lúc này, Trình Nhược Ngôn mới nhìn rõ khuôn mặt người bị thương.

Thật là, cao như vậy vì cái gì một nam nhân lại giống như cô gái thanh thuần xinh đẹp chứ? Ai, kì thật ngấm lại, không có gì là không thể a.

Mái tóc đen, cái trán trơn bóng, mi rậm, đôi mắt nhắm lại nhìn rõ lông mi thật dài, cằm rõ ràng góc cạnh, thân thể anh tuấn cường tráng, hơn nữa thoát nhìn rất rắn chắc, đôi chân thon dài, chắc chắn là một người đàn ông khiến bao nhiêu cô gái mơ mộng.

Mơ mộng.....

Trình Nhược Ngôn đột nhiên cả người run lên. Nếu bị bà chị già nhìn thấy chính mình mang một nam nhân về nhà, bà ấy nhất định sẽ...

Trình Nhược Ngôn cơ hồ đã nghĩ bỏ lại người bị thương đào tẩu, chính là không có biện pháp, cứu người quan trọng hơn.

Lưng công người bị thương, Trình Nhược Ngôn cố gắng mở cửa, không dám bật đèn, sờ soạng đem người ta đến phòng mình trước, sau đó lại nhẹ nhàng trốn ra lấy khăn lông ướt, chậu nước, hòm thuốc, đóng cửa lại.

Đã trễ thế này, bà già kia hẳn là đã đi ngủ sớm, thật sự là quá tốt!

Trước tiên báo cảnh sát, sau đó gọi điện kêu xe cứu thương, hai việc đều làm xong, Trình Nhược Ngôn yên lòng, cảnh sát cùng bác sĩ rất nhanh sẽ tới.

Sau đó, Trình Nhược Ngôn cẩn thận nâng đầu của người bị thương dậy, để cho hắn nằm cẩn thận, ngón tay chạm vào thứ gì đó dính dính.

Là máu! Đầu hắn bị thương!

Trình Nhược Ngôn cẩn thận lau vết máu, không dám di chuyển hắn nữa.

Không biết trên người còn có chỗ nào bị thương không, Trình Nhược Ngôn cẩn thận nghĩ nghĩ, cởi bỏ áo sơ mi của hắn.

Nhịn không được lại nuốt nước miếng.

Nam nhân này bộ dạng đã cực đẹp trai rồi, chính là ngay cả dáng người cũng rất tốt, đặc biệt là sáu khối cơ bụng, thật không biết tập bao lâu mới có thể được? Ánh mắt không khỏi hâm mộ dáng người này, hơn nữa làn da hắc cũng rất đẹp, màu bánh mật.

Cánh tay cùng trước ngực đều có một mảng xanh tím, tựa hồ là bị vật cứng đánh, Trình Nhược Ngôn, nhẹ nhàng lau qua chỗ bị thương, sau đó bôi được.

Đột nhiên, một tiếng giống như âm thanh của quỷ vang lên sau lưng cậu: “Ngôn Ngôn, mi đang làm gì đấy?”

Trình Nhược Ngôn sợ tới mức tí nữa thì nhảy dựng lên, “Oa!”, phía sau cậu là một thân ảnh mặc áo ngủ giống búp bê, tóc tai bù xù như nữ quỷ, cậu nhin không được hết lên: “Chị già, đêm khuya không cần đóng nữ quỷ dọa người được không? Em sợ muốn chết a!”

Nữ nhân tóc dài rối tung như ma nữ, tươi cười không chút hảo ý: “Ngôn Ngôn a, sao mi có thể nói chị gái mi như thế chứ? Thật là lão quá a.”

“Chị mau đi ra đi, em muốn ngủ.” – Trình Nhược Ngôn dùng thân thể che chắn người nằm trên giường.

Trình Nhược Ngữ bất vi sở động, ngược lại đi đến, nhìn lên thấy trên giường còn một người khác, liền nói: “Ngủ, là một người hay hai người?”

“Không cần chị lo, đi ra ngoài mau.”

Trình Nhược Ngữ tóm lấy tay tiểu đệ đệ, đẩy cậu ra. E ngại móng tay đáng sợ của chị mình, Trình Nhược Ngôn né tránh.

“Oa, Ngôn Ngôn của chị, em...” – Trình Nhược Ngữ ôm chầm lấy đệ đệ, kích động không thôi nói – “Em giai của ta, cuối cùng thì em cũng đã..., em cũng đã... mang nam nhân về nhà... Đẹp trai quá đi, tiêu chuẩn của em thật cao a, không hổ danh là em giai của chị đây.”

Trình Nhược Ngôn gào to: “Câm miệng!”

Trình Nhược Ngữ không để ý đến em trai đang bắt măn của mình, hai mắt nàng sáng như đèn pha, miệng lẩm nhẩm: “Không nghĩ tới hai đứa ở trên giường a, chị rất vui! Anh chàng này rất đẹp trai, Ngôn Ngôn, chị phải hoàn toàn thay đổi cách nhìn về mi rồi, chị...”

“Câm miệng cho em! Đồ ác ma hủ nữ, không cần đem mấy cái ý tưởng xấu xa của chị áp lên người em!” – Trình Nhược Ngôn nắm chặt tay, gằn cổ lên cãi.

Nhìn thấy đệ đệ mặt mũi đỏ bừng, Trình Nhược Ngữ một tay chống nạnh, ngón trỏ của tay kia trạc thẳng

vào bả vai của Trình Nhược Ngôn, “Di, Ngôn Ngôn a, anh chàng đó chính là nằm trên giường của em nha, là của em nha, hơn nữa...” – Trình Nhược Ngữ liếc mắt nhìn nam nhân tuần mỹ nằm trên giường, lộ ra vẻ mặt tươi cười nham hiểm.

Trình Nhược Ngôn vừa tức vừa hận: “Đi ra ngoài!!!!”

Trong lúc hai chị em còn cãi cọ, nam nhân trên giường đã tỉnh lại.

“Di, anh ta tỉnh rồi.” – Trình Nhược Ngữ vui vẻ nói, sau đó lại nhìn sang phía đệ đệ mình: “Vừa rồi làm cái gì thế? Không ngờ mi kịch liệt vậy a, cứ nhiên đem người ta làm đến...”

“Câm miệng!!!!”

Nam nhân trên giường nghe thấy tiếng hét, che đầu, ngồi dậy.

Trình Nhược Ngữ đẩy em trai sang một bên, đặt mông ngồi xuống giường, nã một loạt câu hỏi: “Vị tiên sinh này họ gì? Quen biết Ngôn Ngôn nhà chúng ta bao lâu rồi? Em trai ta tuy mồm miệng có chút không tốt, nhưng lại rất biết chăm sóc cho người khác, hai người khi nào thì ở chung? Ngôn Ngôn nhà ta kì thật là người rất ôn nhu, hai người.....”

Phương Triển Nhan chớp mắt, nhìn thấy nữ nhân bên cạnh mình tóc tai bù xù, đang mặc áo ngủ, miệng lưỡi nhai không ngừng, hỏi: “Xin hỏi đây là làm sao?”

“A?” – Trình Nhược Ngữ kinh ngạc – “Người bị mất trí nhớ?”

Phương Triển Nhan nhin không được trong lòng nói: ‘Tiểu thư, người xem phim truyền hình nhiều quá rồi.’

“Xin lỗi tiểu thư, tôi không có mất trí nhớ, tôi chỉ muốn hỏi đây là đâu vậy?”

“Nhà bạn trai người.”

Phương Triển Nhan cơ hồ chưa đến mức phun huyết, hấn nhắm mắt lại, sửa sang tâm tình.

Bị đánh ngất đi, nên cái gì hắn cũng không biết, sau đó, nghe thấy tiếng cãi nhau nên tỉnh.

Không có hương vị của bệnh viện, có vẻ như là nhà dân, có lẽ hắn được một người dân hảo tâm nào đó cứu.

Sau đó hắn nghe thấy thanh âm của một nữ nhân tranh cãi với một nam nhân.

Quả thực là giống như hân cùng chị gái vậy.

Thực không thể chịu nổi, chạy trốn tới đâu cũng không thể thoát khỏi sinh vật đột biến mang tên “hủ nữ”.

“Tiên sinh, ngươi không sao chứ?” – Thấy Phương Triển Nhan bất động, Trình Nhược Ngôn quan tâm vỗ vai hân.

Phương Triển Nhan hít một hơi thật sâu, mở mắt.

Trình Nhược Ngữ nhất thời kinh hãi.

Oa, ánh mắt thật đẹp a, con ngươi màu đen trong suốt lại rất thâm thúy, quá tuyệt! Ngôn Ngôn thật là tinh mắt, vác về nhà một siêu cấp mỹ nam.

Trình Nhược Ngữ không khỏi quay đầu tặng cho đệ đệ một ánh mắt tán thưởng.

Phương Triển Nhan lúc này mở miệng: “Cảm ơn hai vị. Hôm nay tôi, ách, lúc tan tâm, bị cướp sau đó đánh hôn mê, cảm ơn hai vị đã cứu tôi.”

Trình Nhược Ngữ không khỏi thẩn thờ: “A, cậu không phải là bạn trai của Ngôn Ngôn?”

Trình Nhược Ngôn kêu to: “Bà chị già! Dừng đầu óc một chút đi, chị không thấy hờn thuốc, khăn mặt với máu sao?”

Trình Nhược Ngữ nhỏ giọng nói thầm: “Tao cứ tưởng là cho tiểu thụ dùng chứ.”

“Cái gì?” – Trình Nhược Ngôn quát lớn.

“Không có gì.” – Trình Nhược Ngữ cúi đầu, nam nhân tốt như vậy, thật phù hợp với Ngôn Ngôn, đáng tiếc, cuối cùng không biết ai chiếm tiện nghi ai.

“Ngôn Ngôn, có báo nguy không?”

Cuối cùng bà chị cũng khôi phục trạng thái bình thường, ánh mắt đã không có vấn đề, Trình Nhược Ngôn thở phào nhẹ nhõm: “Báo rồi, một lát nữa xe cứu thương sẽ đến.”

Nói xong cơ hồ đã nghe được tiếng còi xe cảnh sát phía xa.

Phương Triển Nhan ngồi xuống, nhìn hai chị em trước mặt.

Người chị mặc áo ngủ búp bê kiểu phim hoạt hình, tóc tai bù xù, trông như nữ quý, cậu em mặc áo sơ mi với quần bò, lại thêm vẻ mặt mệt mỏi có chút phần nộ.

“Cảm ơn hai người đã cứu tôi, cảm ơn.”

Trình Nhược Ngữ mắt lại sáng lên: “Kia, lấy thân báo đáp có được không? Em trai tôi cũng không tồi chứ.”

Phương Triển Nhan cảm giác muốn cầm đầu xuống giường.

Cái loại này không phải là nữ nhân nói với nam nhân sao? Giống như trong phim, nữ diễn viên sẽ nói với nam diễn viên cứu mình câu này, vì cái gì bây giờ đều là nam nam, hơn nữa cái câu kia lại là do chị gái của nam diễn viên cứu người nói....

Trình Nhược Ngôn lại rống to: “Chị già, câm miệng!!!”

“Ngôn Ngôn, sao lại hung hăng như thế, không lễ phép chút nào! Thật vô lễ!” – Trình Nhược Ngữ bắt mồm với em trai hung hãn, quay đầu trừng mắt nhìn cậu.

Phương Triển Nhan lão đảo, cái bà chị này, giống y hệt bà chị nhà mình.

Cố gắng đứng dậy, Phương Triển Nhan nói: “Tôi phải đi.”

Trình Nhược Ngữ không nói gì, trong ánh mắt biểu thị ham muốn không thể bỏ qua.

Nam nhân tốt như vậy lại đi, lần sau tìm đâu ra người tốt như vậy cho Ngôn Ngôn? Ai, thời gian không đúng a.

Sau khi Trình Nhược Ngữ trở về phòng, Trình Nhược Ngôn quay sang Phương Triển Nhan xin lỗi: “Thật có lỗi, chị gái tôi... Có chút quái quái.” – Nói xong, dùng ngón trỏ chỉ vào huyệt thái dương của mình.

Phương Triển Nhan cười cười, hắn không dám nói chị hắn ở nhà cũng như thế.

“Anh có khỏe không?” – Trình Nhược Ngôn thân thiết hỏi – “Bị cướp hết đồ vậy có sao không?”

“Không sao đâu.” – Phương Triển Nhan gãi gãi cằm – “... Quên đi.”

Ngô, vị tiên sinh này động tác gãi cằm cũng thật đẹp a, tim Trình Nhược Ngôn bỗng đập nhanh.

Ổn định tâm thần, Trình Nhược Ngôn nói: “Không sao, người không việc gì là tốt rồi.”

Âm thanh xe cảnh sát đã rõ ràng hơn.

“Cảm ơn cậu, tôi đi đây. Đúng rồi, xin hỏi xưng hô thế nào?” – Phương Triển Nhan hỏi, cứu mình một mạng, cũng nên biết tính danh của người ta.

“Trình Nhược Ngôn.”

“Phương Triển Nhan.”

“Phương tiên sinh, tôi đưa anh xuống lầu.”

“Không, cảm ơn, không cần quấy rầy cậu, xin dừng bước.”

Đóng cửa lại, Trình Nhược Ngôn quay về phòng mình, bắt đầu dọn dẹp.

Bị Phương Triển Nhan làm cho lộn xộn, nhìn lại đã hơn một giờ rồi

Trên gối có dính máu của Phương Triển Nhan.

Trình Nhược Ngôn nghĩ nghĩ, vẫn quyết định đem vứt bỏ.

Sửa sang lại một số vật dụng, Trình Nhược Ngôn nằm xuống giường.

Không biết Phương Triển Nhan có việc gì không? Trên đầu có bị thương nặng hay không?

Bên trong, hắc hi vọng còn chút hơi thở của Phương Triển Nhan.

Cuối cùng, Trình Nhược Ngôn cũng đi vào giấc ngủ.

“Bị thương thế nào?”

Đồng nghiệp hỏi, Phương Triển Nhan sờ băng gạc trên gáy: “Không có vấn đề gì.”

Trong phòng họp của cảnh sát Hương Đảo, đèn đuốc sáng trưng.

Một vị cảnh sát cao lớn đứng trên đài nói chuyện: “Nhiệm vụ lần này đã đến hồi kết thúc, mọi người chia tổ, giám sát các bến tàu, nhà ga, sân bay, gặp đối tượng, lập tức bắt giữ.”

“Rõ!” – Mấy cảnh sát ngồi phía dưới, đồng thanh đáp.

Trong phòng thủ trưởng, Phương Triển Nhan bị nhìn cảm thấy rất không tự nhiên.

“Triển Nhan, không việc gì chứ?”

“Cảm ơn Lâm Sir, bác sĩ đã khám qua, không có việc gì, tôi bị bọn họ vây đánh, hỗn chiến bị đánh trúng đầu nên ngất xỉu.”

“Một nam nhân đã cứu cậu.” – Thủ trưởng một lần nữa lại hỏi.

“Lâm Sir, vấn đề này ngài đã hỏi tới ba lần.”

Người được gọi là Lâm Sir, tay quay cái bút, cười (gian) hỏi: “Người đó đẹp trai không?”

Phương Triển Nhan biết thủ trưởng muốn hỏi cái gì, hằm hừ trả lời: “Không chú ý.”

“Triển Nhan, thân là một cảnh viên, lại còn là thành viên của đội truy kích tội phạm nổi tiếng của thành phố, đội đặc công ‘Phi Hồ đội’, năng lực quan sát của cậu sao lại kém thế được?”

“Trên đầu trúng một côn, đầu óc quay cuồng, còn để ý được người khác mặt mũi ngắn dài thế nào.”

“Cái này không phải lý do nha.”

Nhìn thấy thủ trưởng càng lúc càng cười âm hiểm, Phương Triển Nhan có cảm giác mình rơi vào bẫy.

Sớm biết thế này, nên nói với cái biến thái hủ nam kia là mình được nữ nhân cứu, đỡ phải nhìn cái vẻ mặt cuồng hân của hắn.

Chính là, được một người dân hảo tâm cứu, Phương Triển Nhan không muốn giấu diếm.

Xem bộ dáng của Trình Nhược Ngôn, làm chuyện tốt cũng không để ý gì.

Đang suy nghĩ, thủ trưởng lại mở miệng: “Thật sự nghĩ không ra? Nếu cậu vẫn không có ấn tượng, Triển Nhan a, cậu làm tôi thất vọng rồi, năng lực quan sát, khả năng phản ứng của cậu đều làm cho tôi thất vọng, tôi đang lo lắng có nên viết một cái báo cáo nộp lên không?”

Phương Triển Nhan trong lòng thầm mắng: ‘Đồ cáo già biến thái, thật muốn đùa chết ta sao?’ Nhưng ngoài miệng lại nói: “Ngài không phải vẫn đem ta cùng... cùng Tiểu Bối ghép thành một đôi mà?”

Lâm Sir cười càn giống hồ ly: “Ha hã, hai người nhìn rất xứng đôi. Bất quá...nói thế nào cũng là ở tổ tôi, do tôi gán ghép, hiện tại thấy có chút, ách, này tôi nghĩ... Triển Nhan, có cơ hội không nên bỏ qua nha.”

Phương Triển Nhan trong lòng kêu to: ‘Cơ hội cái con khỉ mốc! Ông biết cơ hội sao không kiểm cho mình một nam nhân đi! Suốt ngày gán ghép cấp dưới, sao có thể là anh hùng hảo hán được cơ chứ!!!’

“Triển Nhan, quả thực một chút ấn tượng đều không có?”

Phương Triển Nhan cuối cùng cũng là anh hùng hực hơi, đành phải mở miệng: “Cậu ta tên là Trình Nhược Ngôn, có lẽ là sinh viên, trở về nhà vào thời điểm đó chắc là đi làm thêm ở cửa hàng tiện lợi. Người thôi... Gầy yếu, tóc đen, mắt đen, tướng mạo bình thường.”

“Đáng yêu không?”

“Ách... Tính là đáng yêu đi.”

“Cậu với cậu ta ai cao hơn?”

“Lâm Sir, vượt qua người cao một mét tám bảy như tôi không nhiều lắm.”

“Ha hã.”

Phương Triển Nhan nhìn thủ trưởng đặt bút viết, con mắt liếc ngang liếc dọc, chỉ biết chắc rằng lão ta lại bắt đầu ảo tưởng.

Thủ trưởng cái gì chứ, suốt ngày ảo tưởng cấp dưới của mình cùng nam nhân khác... Có bản lĩnh thì chính mình tìm một người đi, đừng suốt ngày lấy người khác làm trò cười.

Phương Triển Nhan được thủ trưởng thả ra, ngồi ở phòng nghỉ của cảnh cục, âm thầm mắng nửa ngày, tâm tình mới tốt lên được.

Về nhà, còn một cửa nữa.

Tưởng tượng đến cái này, Phương Triển Nhan liền đau đầu, cái người ở nhà kia so với thủ trưởng còn khó đối phó hơn nhiều.

“Nghe nói em bị thương?” – Phương Hiểu Nhan sợ hãi chạy tới.

Vừa trốn tránh bộ móng vuốt dài ngoằng của chị gái, Phương Triển Nhan vừa nói: “Không có việc gì, chính mình bị đánh mấy côn, em vẫn trụ được.”

“Sớm đã bảo mi không cần đi làm cảnh sát mi không nghe! Có biết chị mi lo lắng cho mi thế nào không?”

“Biết, biết chứ.”

“Hừ.” – Phương Hiểu Nhan hừ một tiếng, lấy thuốc bôi vào những chỗ xanh tím trên cánh tay em trai, vừa bôi vừa khấn: “Cha mẹ không còn, chị đây cũng chỉ có mình mi là em, vì cái gì những thứ tốt không làm, lại chạy đi làm cảnh sát? Hừ.”

“Tâm nguyện của em là trừ bạo an dân.”

“Phi, sao không nói tâm nguyện của mi là muốn phát tài? Thay chị mi kiếm kim cương, ruby mang về nhà. Thật là, không biết mi giống ai nữa.”

Phương Triển Nhan cười khổ.

Cha mẹ mất khi hắn mới tám tuổi, Phương Triển Nhan do một tay chị gái chiều cổ mà lớn lên, đi làm.

Phương Hiểu Nhan là một nữ hài tử rất có khả năng, làm chủ quản một công ty mậu dịch, kinh doanh rất tốt, nếu không phải có nàng, Phương Triển Nhan không thể an tâm thi vào cảnh sát, cuối cùng gia nhập Phi Hồ đội.

Nguyên bản, thân phận của tất cả các thành viên của Phi Hồ đội không được phép để lộ, chính là Phương Hiểu Nhan quá thông minh, Phương Triển Nhan gia nhập đặc công được một năm, bị nàng phát giác.

Phương Hiểu Nhan mới đầu chỉ biết em trai mình làm cảnh sát, sau đó nàng phát hiện, công tác của em mình so với cảnh sát tựa hồ nguy hiểm hơn, khó khăn hơn, cơ mật hơn.

Bất quá nàng cũng không biết phải làm thế nào? Chỉ còn cách tiếp tục im lặng, làm như cái gì cũng không biết.

Ngay cả thủ trưởng biến thái kia cũng khen Phương Triển Nhan có một người chị tuyệt vời.

Hừ có thể không khen ngợi? Bọn họ cùng một giuộc với nhau! Chị mình cái gì cũng tốt, chính là...

“Bị thương ở đâu?”

“Cái gì?”

“Lần này chắc là hành động một mình đúng không? Gần đây chị mi vẫn theo dõi báo chí nha. Chắc là kéo bè kéo phái đánh nhau, có phải hay không có người cứu mi sau đó báo nguy?”

Phương Triển Nhan âm thầm nhú mi, Phương Hiểu Nhan đúng là quỷ mà: “Trên đường.”

“Sau đó?” – Đôi mắt đen khôn khéo nhìn chằm chằm Phương Triển Nhan.

“Ách, một người dân cấp cứu, sau đó thay ta gọi cảnh sát.”

Mắt Phương Hiểu Nhan sáng lên: “Là nam?”

Phương Triển Nhan cắn đầu lưỡi nói: “Là một cô gái.”

Em trai quả thực đơn thuần, không biết khi bản thân nói dối sẽ không tự giác dùng tay trái nắm lấy ngón trở tay phải sao?

Đương nhiên phát hiện này rất khó khăn vất vả mới tổng kết được, không đại gì mà nói cho hắn.

Phương Hiểu Nhan đứng trước mặt Phương Triển Nhan, bốn mắt nhìn nhau, nói: “Bị một nam hài xinh xắn đáng yêu cấp cứu, sau đó trong lòng thâm mến người ta, ngượng ngùng không dám nói.”

“Bộ dáng bình thường thôi.” – Trình Nhược Ngôn chưa thể đến mức xinh đẹp đáng yêu.

Lời nói vừa phát ra, Phương Triển Nhan muốn tự tát mình một cái.

Phương Hiểu Nhan thở dài: “Người mang chòm sao Bạch Dương vốn đơn thuần, cục cưng ạ.”

“Sao có thể như vậy!” – Chị mình hiểu mình còn hơn cả chuyên gia cố vấn tâm lý của cảnh cục.

“Nhan Nhan, thật không biết xấu hổ, thành thật khai báo cho chị đây, bằng không...” – Phương Hiểu Nhan ở trước mặt em trai mị hoặc múa tay, những móng tay thật dài, lại sặc sỡ đủ màu sắc, hơn nữa lại cứ nhăm nhắng vào mặt Phương Triển Nhan, làm hắn có muốn trốn cũng không được.

“Em nói, em nói, chị tránh ra xa một chút.” – Đặc công Phi Hồ đội, đối đầu với bao tên tội phạm nguy hiểm không hề sợ hãi, lại sợ bộ móng tay màu sắc rực rỡ của chính chị mình.

Phương Hiểu Nhan đắc ý cười: “Hừ, quả nhiên vẫn là chị mi dạy dỗ rất tốt.”

Phương Triển Nhan nghe xong muốn học máu.

Chị gái mình cùng chị gái của Nhược Ngôn, còn có cả Lâm Sir nữa, bọn họ là đồng loại! Đáng sợ!

Đem quá trình được cứu nói qua, tất nhiên là cố ý loại bỏ những gì liên quan đến chị gái của Trình Nhược Ngôn. Nếu làm cho hai vị hủ nữ đáng sợ này gặp nhau, thật là Tuệ Tinh lao vào Địa Cầu, Thiên Lôi câu địa hỏa, củi khô gặp lửa bốc, về sau mình và Trình Nhược Ngôn đều không có đường sống.

“Nga, vậy phải cảm ơn người ta.”

“Không, không cần quá như thế.” – Phương Triển Nhan biết chị mình đang suy nghĩ cái gì.

“Cái gì? Chẳng lẽ mi không nên lấy thân báo đáp người ta? Nam nhân không có lương tâm!”

Như thế nào hai cái nữ nhân đều nói giống nhau a... “Chị ơi, thân phận của em, không thích hợp cho lắm.”

“Kia, nhưng thật ra.” – Sau đó thanh âm kéo dài – “Ai, đáng tiếc, thụ tốt như thế lại không biết chiếm tiện nghi....”

“Chị!”

Phương Hiểu Nhan trừng mắt: “Sao? Không phải ghét bỏ người ta diện mạo bình thường, biết đâu lại còn thực đáng yêu thì sao? Lại cứu mạng mi, không nên báo đáp sao? Thật là một nam nhân ôn nhu...”

Nhìn thấy Phương Hiểu Nhan bắt đầu ảo tưởng, cơ hồ nước miếng chảy ướt nền nhà, Phương Triển Nhan mắt trợn trắng.

Bà chị lại bắt đầu loạn hủ, sao bà không yêu ai đi, vì cái gì luôn nhìn chăm chăm em giai bà chứ!!!

Lớn lên trong cái hoàn cảnh khủng bố như thế này thật không dễ dàng.

“Khi nhìn dáng người của mi cậu ta có biểu tình gì?” – Phương Hiểu Nhan lại hỏi.

“Không, không có biểu hiện gì đi...”

“Không có chảy nước miếng, hăm mộ, hoặc là sờ mi, vân vân?”

Phương Triển Nhan không khỏi âm thầm mắng người: ‘Bà cho rằng em giai bà là cái gì, dễ dàng để cho người khác loạn sờ như thế sao, tốt xấu gì cũng là cảnh sát chinh chiến nhiều năm, có nam nhân dám sờ loạn ta, một quyền cho mặt hấn vẹo luôn!’

“Không có, thật là chính nhân quân tử.”

“A.” – Phương Hiểu Nhan nuối tiếc cảm thán – “Nói không chừng trong lòng cậu ta rất muốn sờ mi nhưng không dám động thủ.”

“Được rồi, đi hủ người khác đi, đừng có hủ chúng ta, chúng ta chả có quan hệ gì hết.”

Phương Hiểu Nhan không hờn giận: “Phải nở hoa một bên thôi, bên người có tài liệu sẵn có, đương nhiên là hủ các người.”

“Người ta là người xa lạ đó nha, người xa lạ chị cũng không buông tha?”

Phương Hiểu Nhan đứng lên, vỗ vỗ đầu em trai: “Chỉ có chúng ta không nghĩ hủ thôi, không có ai chúng ta không dám hủ, ngoan a.”

Ba tuần sau, nhiệm vụ lần này của Phi Hồ đội chấm dứt, tất cả tội phạm đều sa lưới.

Ở cuộc họp chúc mừng nhiệm vụ thành công, Lâm Sir kéo Phương Triển Nhan ra một bên.

Nhìn thấy thủ trưởng mặt hồng vì uống bia, Phương Triển Nhan chán ghét quay sang.

Lâm Sir bộ dáng không tồi, năng lực công tác rất tốt, là học trưởng của trường cảnh sát trung ương, là chuyên gia tâm lý học tội phạm, lãnh đạo một đội nhỏ của đội đặc công Phi Hồ... Rõ ràng là một nam nhân oai hùng như vậy, sao lại là hủ nam cơ chứ!

Vừa mới nhìn thấy hấn nhất định đem mình cùng mấy người khác ghép thành đôi, Phương Triển Nhan chịu không nổi.

Ở nhà bị chị gái ức hiếp đã rất đáng thương, vì sao khi đi làm cũng phải chịu tra tấn như thế!!!

Còn chưa kịp khóc thét trong lòng, Lâm Sir đã uốn đầu lưỡi bắt đầu nói chuyện: “Triển Nhan a, gần đây có gặp qua em trai họ Trình kia không?”

“Không có.”

“Ân cứu mạng thế nào lại không báo?”

“Please, không cần nghiêm trọng như vậy chứ? Thân phận của chúng ta không thể tùy tiện cho người khác biết.”

“Nói cậu là người làm việc bình thường không được sao?”

“Cái này không hợp quy định.” – Vì muốn đánh mất ý niệm trong đầu thủ trưởng, Phương Triển Nhan đành lui từng bước – “Àch, kỳ thật, ta cùng Tiểu Bối ở chung không tồi.”

“Đương nhiên, hai người rất xứng đôi.”

Ở bên kia, đặc công cùng tổ Lý Bối nghe thấy, liền hét to: “Phương Triển Nhan, ông không cần nói linh tinh!”

Phương Triển Nhan trừng mắt rống trở về: “Lý Bối, người cầm miệng cho ta!”

Tên Tiểu Bối này cũng không biết phối hợp sao, một chút ăn ý cũng không có, thật là, sao gặp huynh đệ đại nạn mà không cứu chứ?

Bên kia, Lý Bối gân cổ gào lên: “Phương Triển Nhan, ông nói chuyện cẩn thận một chút! Ai với ông quan hệ không tồi! Tôi với ông trong sáng! Chúng ta quan hệ gì cũng không có!” – Quả thực càng tô càng đen, càng làm càng loạn.

Lâm Sir ha hả cười: “Triển Nhan, còn không dạy dỗ hảo.”

“Rất khó thu phục.” – Hừ, con cáo già biến thái, có bản lĩnh người tự mình làm đi.

“Nhược Ngôn nhất định sẽ không như vậy.”

Nhìn thấy sắc mặt hồ ly của thủ trưởng, Phương Triển Nhan thật muốn đá cho một cú.

Ta đá! Ta đánh! Hắc hồ xuyên tâm! Song phong quán nhĩ! Ta...

Không được, vị này là cảnh giáo sư phụ huynh, thân thủ nhanh nhẹn, dưới tay có một tổ nhân đã từng muốn đánh lão ta, kết quả là bị giáo huấn a.

Mấy người đó bị bức tham gia huấn luyện khổ sai ba tháng, cực kỳ tàn ác, vô cùng thâm hiểm.

Thân thủ của Lâm Sir, thật không còn gì để nói.

“Triển Nhan a, nếu gặp Nhược Ngôn, phải biết quý trọng a.” – Lâm Sir cười ha hả nói.

Phương Triển Nhan một bên tổn hơi thừa lời, ma quỷ.

Mấy đồng sự trong tổ nghe được, đều bắt đầu xúm lại nghe ngóng.

“Triển Nhan thật không hay, điều đến trị an tổ, bị người đánh còn chưa tính, lại bị một nam nhân báo nguy cứu.”

“Chết cậu ta rồi, cư nhiên là nam nhân, nếu là một nữ hài thì coi như chuyện gì cũng chưa có.”

“Ông ít nói đi, nếu là nữ hài, cũng không đến lượt ông.”

“Nếu Triển Nhan cùng nam nhân kia thực sự có gì, chúng ta nên cứu.”

“Đến lúc đó, thủ trưởng sẽ chú ý tới bọn họ, chúng ta có thể không cần chịu chà đạp nữa rồi.”

“Vì hạnh phúc của mọi người, hi sinh Triển Nhan đi!”

“Các người nói thử xem, nam nhân kia là công hay thụ a?” – Có người hỏi.

“Triển Nhan như thế kia, có thể là thụ không?”

“Nữ vương thụ a, có gì không được?” – Bị hủ nam ức hiếp lâu, tất cả mọi người đều ô nhiễm hết rồi.

“Không thể nào.” – Có người lú lỏi.

Lúc này, mấy người nghe lén bên cạnh Lâm Sir cuối cùng cũng bị phát hiện.

2. Chương 2

Được thủ trưởng cấp cho nửa tháng nghỉ dài hạn, Phương Triễn Nhan tính toán hảo hảo nghỉ ngơi, mới đầu có kế hoạch đi du lịch, nhưng vì lười ra ngoài nên lại thôi.

Phương Triễn Nhan mỗi ngày ở nhà đều ở trong phòng, xem sách về phạm tội học cùng súng ống, ngủ đến to đầu ra.

“Sâu gạo, dậy mau.” – Buổi sáng cuối tuần, Phương Hiểu Nhan hét vào tai em mình.

Phương Triễn Nhan trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

“Chuột chết, đứng lên!”

Phương Triễn Nhan lười kéo chăn, không cam lòng lắm bả: “Ra đánh thực nữ một chút được không? Nếu để cấp dưới nhìn thấy bộ dạng này của chị, chắc chắn sẽ bị dọa chết.”

Phương Hiểu Nhan là hủ nữ kiêm kế toán rất khá, đồng sự trong nhóm của nàng đều khen nàng là thực nữ, nữ nhân tốt, ôn nhu động lòng người.

Phương Triễn Nhan thấy mỗi lần có đồng sự của Hiểu Nhan đến nhà, chị mình lại nghiêm trang nói chuyện phẩm hoặc bàn công tác, một bên ngấm gán ghép hấn với một đám đồng sự nam, hấn rất bực.

Những người này thật sự là không có mắt, chỉ có người bị ức hiếp nhiều năm như hấn mới có thể thấy bộ mặt thật của nàng.

“Làm gì?” – Cầm lấy tóc, Phương Triễn Nhan không tình nguyện ngồi dậy.

“Theo chị đi siêu thị.”

“Chị không tự mình đi được sao?”

“Chị mi muốn mua gạo, dầu ăn, bột mì, còn muốn mua đồ ăn, gia vị, mi dám không đi xách đồ cho chị đây sao?”

Phương Triễn Nhan ngồi ở trên giường, ngã trái ngã phải, xoa xoa bả vai, mắt nửa nhắm nửa mở không kiên nhẫn nói: “Không phải còn có xe đẩy sao?”

“Xe không đủ được.”

“Trách không được khi em nói được nghỉ, chị liền kéo em đến nhà chị, hóa ra là muốn em làm cu li cho chị a.”

Phương Hiểu Nhan gõ đầu em trai: “Không chỉ làm cu li, mi còn phải nấu cơm luôn nữa! Mi được nghỉ mấy ngày, thuận tiện giúp chị mi ba bữa, coi như tiền thuê nhà.”

Phương Triễn Nhan khóc thét: “Chị có còn nhân tính hay không vậy a.....”

“Câm miệng! Chị mi nuôi mi bao nhiêu năm, giờ chỉ bảo mi nấu cơm mà mi đã kêu ca, mi mới là đồ không có nhân tính?”

Phương Triễn Nhan bắt đầu hối hận, chính mình ở nhà không phải tốt hơn sao, vì cái gì mà lại bị nữ nhân này lừa gạt đến nhà nàng cơ chứ?

Phương Triễn Nhan, người thật đơn thuần a.

Đặc công Phi Hổ, người thật đơn thuần a.

Ta đường đường là đặc công Phi Hổ, nghĩ sao lại phải ngày ba bữa phục vụ nữ nhân này chứ?

Di, Phương Triễn Nhan ngẩng đầu: “Chị, vì sao em phải nấu cả cơm trưa nữa, không phải chị ăn trưa ở công ty sao?”

“Ăn bên ngoài cũng không ngon a, mi làm cơm hộp cho chị đi, rau xanh thịt cá đầy đủ một chút nghe không?” – Xoa mặt em trai – “Mau đứng lên rửa mặt làm điểm tâm, rồi theo tao đi siêu thị.”

“Chị dậy đã nửa ngày rồi, sao không tự mình làm đi.”

Phương Hiểu Nhan lại niết mặt em trai, Phương Triễn Nhan né trái né phải, tránh bộ móng tay sắc sỡ kia, đùa giỡn đủ rồi, Phương Hiểu Nhan mới nói: “Đồ ăn mi làm rất ngon.”

Ngô, tiểu đệ đặc công cao một mét tám bảy, chính là như vậy bị chị gái cao một mét sáu ức hiếp.

Siêu thị, Phương Triễn Nhan phụ giúp đẩy xe mua sắm, ngoan ngoãn đi theo sau chị mình.

“Mua nhiều thế?”

“Mi không phải ở nhà chị đây nửa tháng sao? Mua nhiều một chút, mi ăn lắm như vậy.”

Phương Triển Nhan nhỏ giọng nói thầm: “Không muốn nuôi cứ việc nói thẳng, thả em trở về a.”

“Nhan Nhan, nói cái gì?”

“Không có, không có. A, dấm chua ở bên kia.”

Mua hết bao lớn đến bao nhỏ, Phương Triển Nhan đương nhiên phải làm hết phận sự khuôn vác.

Thời điểm chờ thang máy ở nhà của Phương Hiểu Nhan, Phương Triển Nhan đột nhiên thấy người mà mình không muốn gặp nhất vào lúc này.

Trình Nhược Ngôn.

Bên cạnh cậu ấy, còn có một cô gái trẻ tuổi rất nữ tính.

Khuôn mặt kia.....

Phương Triển Nhan nhanh chóng lục lại trí nhớ.

Ba giây, tìm xong.

Nàng là chị gái của Trình Nhược Ngôn, ngày đó nàng mặc áo ngủ, tóc tai bù xù, còn có, nàng là hủ nữ đích thực!

Phương Triển Nhan muốn trốn, nhưng ôm một đồng hồ lớn như thế không thể trốn, đành phải che mặt lại.

Trình Nhược Ngôn học đại học Hương Đảo năm thứ hai, khoa cơ điện, cuối tuần thì phải về chỗ chị, đây là lệnh của cha mẹ.

Bốn người đứng song song cạnh nhau.

Phương Triển Nhan vừa ôm đồ lùi về sau một chút vừa oán than sao thang máy lâu xuống thế, thật là trời phạt mình a.

Lúc này, Trình Nhược Ngữ quay sang nhìn người bên cạnh.

Hắn là hộ gia đình sống cùng nhà, một nam một nữ, tình nhân?

Nàng chú ý tới nam nhân tay ôm vật phẩm mà run run, đồ vật này chắc rất nặng.

Nhìn em trai hai tay trống trơn bên cạnh, Trình Nhược Ngữ phát huy lòng thương người, hướng cô gái kia gật đầu chào.

Phương Hiểu Nhan thấy người kia chào, nàng cũng mỉm cười đáp lễ: “Xin chào, cô trụ ở lầu mấy?”

“Lầu mười lăm, phòng E.”

“A, thực trùng hợp, tôi ở lầu mười sáu, phòng E.”

Trình Nhược Ngữ phân phó nói: “Ngôn Ngôn, giúp vị tiên sinh này.”

Gặp khi bà chị phát triển tình yêu vĩ đại của nàng, Trình Nhược Ngôn không nói gì, đi qua.

“Không cần, không cần.” – Nam nhân cự tuyệt ôm đồ chạy trốn.

“Không có vấn đề gì đâu.” – Trình Nhược Ngữ rất có tình yêu nói – “Trông em trai tôi vậy thôi nhưng rất khỏe, vị tiên sinh này ôm nhiều đồ thật vất vả.”

“Nhan Nhan?” – Phương Hiểu Nhan nhú mi hỏi.

Trình Nhược Ngữ cười đáp: “Em trai tôi, tên là Trình Nhược Ngôn, ta gọi hắn là Ngôn Ngôn.”

Phương Hiểu Nhan hiểu rõ: “Thực khéo, em trai tôi, Phương Triển Nhan, tôi gọi nó Nhan Nhan.

Nguyên lai, không phải bạn trai?

Hai nữ tử cùng tươi cười.

Vừa nghe thấy cái tên Phương Triển Nhan, Trình Nhược Ngôn cũng sửng sốt.

Là hắn! Trời ạ, cứ nhiên lại gặp nhau ở đây! Làm sao bây giờ, nếu chị già mà biết, từ nay về sau...

Phương Triển Nhan chỉ muốn mau chóng chui vào một chỗ nào đó để trốn, tầm mắt lại bị chặn, do hắn đứng không vững nên bị té ngã.

“A...”

“Nhan Nhan, người không sao chứ? Thật là, đi đứng cẩn thận một chút chứ, có đau không? Mọi người đều bảo phải giúp người, người trốn cái gì?”

Đồ đạc rơi ra, cuối cùng thì mặt của Phương Triển Nhan cũng lộ ra.

“A! Là anh!” – Trình Nhược Ngữ kinh hỉ kêu lên.

Trình Nhược Ngôn thống khổ nhắm hai mắt lại.

Xong rồi....

“Cô quen em trai tôi? – Phương Hiểu Nhan hỏi.

“Không phải!”

“Đúng thế!”

Phương Hiểu Nhan vỗ vỗ mặt Phương Triển Nhan: “Ngoan, quả nhiên vẫn là ta dạy dỗ tốt.”

Trình Nhược Ngữ vỗ vỗ mặt Trình Nhược Ngôn: “Mi quả nhiên là thiếu giáo dục.”

Nói xong, hai nữ nhân nhìn nhau, bốn mắt tóe lửa!

A! Chả lẽ gặp đồng loại?

Phương Triển Nhan cùng Trình Nhược Ngôn nhất tề cúi đầu.

Cái này, thật sự xong rồi.

Nửa giờ sau, Phương Triển Nhan bị tha lên phòng E lầu mười sáu.

“Nguyên lai cứu Nhan Nhan chính là em cậu.”

“Đúng vậy, Phương tiên sinh không sao chứ?”

“Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ.”

“Đáng tiếc vẫn tổn thất tiền tài, lần sau không cần về như thế.”

“Lại nói tiếp, em trai cậu cũng không cần về như thế.”

Chị gái hai nhà bắt đầu tỉnh táo cùng đứng lên.

Sau đó....

“Đúng rồi, sở thích của cậu là gì?” – Trình Nhược Ngữ cùng Phương Hiểu Nhan đồng thanh hỏi.

Sau đó, cùng cười.

“Đến thư phòng của mình đi.” – Trình Nhược Ngữ kéo Phương Hiểu Nhan đến thư phòng của mình.

Rất nhanh, truyền đến từng đợt kinh hô.

“Nha! Cái này cậu cũng có! A! Cả cái này nữa! Oa! Cái cái này nữa sao!”

Tiếp sau đó, hai nữ nhân bắt đầu ở trong phòng đàm đạo, hai người ngồi ở phòng khách thảnh thơi có thể nghe được mấy câu thảo luận kỳ dị.

“Khi nào thì bắt đầu?”

“Thích nhất là một đôi?”

“A! Mình cũng vậy...”

“Nha! Không sai biệt lắm...”

“Nga...”

“Oa...”

“Công ty mình...”

“Bạn học cũ của mình...”

Sự hưng phấn của Trình Nhược Ngữ và Phương Hiểu Nhan có thể so sánh với mây trắng gặp trời xanh, đàn dê gặp đồng cỏ, dòng suối nhỏ gặp được dòng sông to, cá kình gặp cá nhà táng.

Phương Triển Nhan cùng Trình Nhược Ngôn ngồi ở phòng khách, ngại ngùng nhìn nhau, mặt đỏ bừng.

Thật xấu hổ a, các bà chị đúng là thể loại đột biến.

Nói chuyện xong rồi, trong thư phòng truyền đến tiếng cười mà người khác khó có thể chịu nổi.

“Hai người đó nói thâm cái gì thế?” – Trình Nhược Ngôn nhìn về phía thư phòng thăm dò.

Phương Triển Nhan hừ một tiếng thầm nghĩ: ‘Còn có thể nói gì, loại nữ nhân này ở cùng một chỗ, còn không phải thảo luận vấn đề tôi với cậu ai công ai thụ? Mà có gì phải nói thâm chứ, đương nhiên là tôi công cậu thụ rồi.’

Trình Nhược Ngôn như là hiểu được, cúi đầu, mặt đỏ hồng.

Phương Triển Nhan cười thầm, người đương nhiên là tiểu thụ.

Lúc này, Phương Triển Nhan không khỏi đánh giá Trình Nhược Ngôn.

Quả nhiên rất đáng yêu.

Mái tóc đen vừa được chỉnh sửa lại, hình như là kiểu tóc mới, cũng rất thích hợp với cậu ta, có thể là chị cậu ta dẫn cậu ta đi làm tóc.

Phương Triển Nhan không khỏi nghĩ tới bản thân mình hồi nhỏ, bị Phương Hiểu Nhan ép buộc mặc quần áo theo ý nàng, để tóc theo ý nàng, thẳng đến một ngày, Phương Hiểu Nhan phát hiện em trai mình đã cao hơn một mét tám lúc này nàng mới để cho hắn tự do.

Hiện tại, Phương Triển Nhan để đầu đinh kiểu lục quân, chính là kết quả của nhiều năm tranh đấu không ngừng.

Ấn, Trình Nhược Ngôn không thể nói là đẹp trai, nhưng có thể coi như đáng yêu, vóc dáng tầm một mét bảy lăm đến một mét bảy tám, hơi gầy, đôi mắt to, hai mí, cái miệng nho nhỏ, đường cong ở cằm rất được, lỗ tai cũng nhỏ, làn da trắng, quả nhiên, rất đúng với tiêu chuẩn ‘tiểu thụ’ của chị mình.

Phương Triễn Nhan nhin cười.

Trình Nhược Ngôn biết Phương Triễn Nhan cười cái gì.

Hỗn đản! Còn dám cười! Anh không phải chỉ cao hơn tôi một chút, cơ thể rắn chắc hơn một chút thôi sao! Hừ!

Không biết qua bao lâu, khi hai đồng chí chị đã tán gẫu đủ, lúc này mới nhớ tới em trai mình đang ở phòng khách.

“Ngôn Ngôn.”

“Nhan Nhan.”

Phương Hiểu Nhan cùng Trình Nhược Ngữ liếc nhau một chút, sau đó bắt đầu cười.

Trình Nhược Ngôn không nhin được rống lên: “Cười cái gì?”

“Thấy hai đứa cùng ngồi trên sofa, thật có ý tứ~~~”

Phương Triễn Nhan trầm nghĩ: ‘Có ý tứ là hai bà đấy.’

Phương Hiểu Nhan ngồi xuống, tỏa ra khí thế đại tỷ.

Đích xác, trong bốn người thì Phương Hiểu Nhan lớn tuổi nhất, hơn nữa nàng lại có tư chất lãnh đạo: “Triễn Nhan, chị có chuyện phải nói với mi.”

Phát hiện Phương Hiểu Nhan cùng Trình Nhược Ngữ mỉm cười, Phương Triễn Nhan cùng Trình Nhược Ngôn đều có dự cảm không tốt.

“Triễn Nhan, Nhược Ngôn muốn tới nhà mi ở.”

“Cái gì?” – Phương Triễn Nhan cùng Trình Nhược Ngôn nhất tề kêu to.

Phương Triễn Nhan trừng mắt: “Như thế nào?”

“Không được!” – Lại trăm miệng một lời.

Trình Nhược Ngữ cùng Phương Hiểu Nhan liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên có ăn ý ha ha.

Phương Hiểu Nhan khụ một tiếng, chậm rãi nói: “Nhan Nhan, dù sao mi cũng công tác bên ngoài, thu nhập ổn định, ở một mình, coi như nhận thêm một khách trọ thôi. Nhược Ngôn đi học đại học, luôn phải ở nhờ nhà chị cậu ấy, không tiện.”

Phương Triển Nhan nghiêng răng nghiêng lợi hạ giọng nói: “Ở nhà em thì thuận tiện hơn sao?”

Phương Hiểu Nhan cười thầm: ‘Đương nhiên, thuận tiện bởi dưỡng tình cảm hơn, chị mi đây là suy nghĩ cho mi đó.’

Trình Nhược Ngữ cũng mở miệng: “Triển Nhan a, Nhược Ngôn nhà tôi phiền anh chiếu cố. Nó ở nhà tôi đi học không được thuận tiện, anh cho nó ở chung, tôi sẽ trả tiền thuê nhà cho anh.”

Biết chắc chị gái mình với chị gái Nhược Ngôn đã thương lượng qua, Phương Triển Nhan hiểu rõ cá tính của bà chị nhà mình, sợ nếu không theo sau này không còn đường sống, rầu rĩ đáp: “Không cần tiền.”

“Nga, thật tốt quá, Nhược Ngôn nhà tôi giao cho anh.”

“Này, chị già! Chị không hỏi qua em mà đã đem em đi bán, chị quá đáng rồi đó!” – Trình Nhược Ngôn nhảy lên, bảo hộ quyền lợi của bản thân – “Em ở nhà chị có cái gì không tốt, nếu chị không thích em không tới là được.”

Nói đến người này, Trình Nhược Ngôn trầm nghĩ: ‘Ai muốn đi nơi đó? Cái nơi là ổ BL quỷ quái đó, chị không ngại nhưng em ngại.’

“Chính là mi ở ký túc xá, nên chị lo lắng.”

“Dem em cho người xa lạ thì chị yên tâm.” – Bà đúng là đồ quỷ mà.

Trình Nhược Ngữ nhìn Phương Hiểu Nhan liếc mắt một cái: “Đương nhiên, Triển Nhan không tồi a, chị mi đương nhiên yên tâm.”

“Cái gì không tồi! Hắn ta là kẻ nhất gan! Đi đường cũng bị cướp, chả có chút hữu dụng nào cả, như vậy mà là nam nhân sao!” – Trình Nhược Ngôn nóng nảy.

Phương Triển Nhan nghe xong thập phần hờn giận: ‘Ai là người nhất gan! Ta đường đường là một đặc công, kỹ thuật bắn súng nhất lưu, quyền cước xuất chúng...’

Ai... Không thể nói, bây giờ mình đang sắm vai một nhân viên bình thường, bình thường nam nhân, bình thường nam nhân.

“Em không đi!” – Trình Nhược Ngôn kêu to.

“Câm miệng! Thật không có giáo dục!” – Trình Nhược Ngữ hét to không kém.

Bi phần, phần nộ không dám nói...

“Được rồi, Nhược Ngôn, cậu mỗi tháng đều phải tới nhà Triển Nhan ở, nếu không trừ một tháng tiền tiêu vặt! Liền quyết định như vậy đi.” – Phương Hiểu Nhan lên tiếng.

“Cái gì!” – Vốn tiền tiêu vặt đã ít rồi, nay còn bị trừ nữa thì còn ra ngoài vui chơi làm sao được!

Nhất định là chị mình bán đứng mình cho chị Phương.

Cái gì thế này chứ! Làm thêm đã thực vất vả, tìm được công việc phù hợp như bây giờ rất khó, lại phải học nữa thật không dễ dàng.

Cuộc sống ở chung của hai con người bị ép uống bắt đầu.

Chị gái Trình gia cùng chị gái Phương gia, trên lầu dưới lầu, điện thoại gọi tới chúc mừng như bão.

“Cậu nói xem có được không?”

“Thử xem xem thế nào...”

“Nếu không được...”

“Đương nhiên nhận thức bằng hữu, có cái gì đâu?”

Tán gẫu xong xuôi chuyện tình của em trai, chị gái hai nhà lại chuyển sang chuyện khác, dây cà ra dây muống, cuốn sang cả dây mồng tơi, rồi cười kinh thiên động địa. Nguyên lai có hàng xóm tốt như vậy, sao từ trước tới giờ lại không biết chứ.

Phương Hiểu Nhan cùng Trình Nhược Ngữ rất chi là vui vẻ.

Phương Triển Nhan không dám phản đối, nghe theo ý chỉ của chị mình, bắt đầu sửa sang lại phòng cho

khách.

Chị hiểu mình, biết nhà mình còn có một phòng nhỏ, vì thế mới an bài như vậy.

Hừ, nghĩ muốn đem mình cùng Trình Nhược Ngôn ghép đôi sao! Xú tiểu tử kia có gì tốt chứ? Tuy rằng đã cứu mình, là một công dân tốt, chính là bộ dáng gầy gò, chỉ sợ mình áp một cái thì mất nửa cái mạng.

Khoan đã! Phương Triển Nhan đang trải giường đột nhiên dừng lại, cái gì? Vừa mới mình suy nghĩ cái gì?

Áp! Trời ạ!

Phương Triển Nhan bỏ ra ngoài, thở phì phò.

Mình nghĩ lung tung cái gì vậy! Cái gì áp! Không có! Không có!

Phương Triển Nhan tiếp tục sửa sang giường chiếu, trong lòng tự nhủ, không cần nghĩ lung tung, không phải chỉ là thêm một người ở thôi sao? Ở ký túc còn nhiều người hơn vậy, không sao, không quan hệ, không quan hệ.

Ai, đều là chị mình quá độc.

Ở bên kia, Trình Nhược Ngôn trầm nghĩ: ‘Đột nhiên đến ở cùng một người xa lạ, thật không thuận tiện chút nào, được rồi, cũng không xem như người xa lạ, chính mình đã cứu hắn.’

Chính là nếu không theo ý của chị già, cuộc đời mình về sau chắc chắn sống không bằng chết.

Ai, không có cách nào, đành phải khuất phục trước *** uy của chị già cùng với sự uy hiếp của tiền tiêu vật.

Phương Triển Nhan hết kì nghỉ, trở lại nhà mình, một tuần sau, Trình Nhược Ngôn lưng mang cặp sách, cầm địa chỉ, tìm tới nhà y.

Ngẩng đầu nhìn nhà trọ, Trình Nhược Ngôn trầm nghĩ: ‘Không ngờ một tiểu viên chức bình thường như Phương Triển Nhan thu nhập cũng không tệ a, cư nhiên có thể có nhà ở khu Tĩnh lộ? Bề ngoài không tồi, xem ra bên trong cũng được.’

Từ đường Trữ Tĩnh tới trường đại học rất gần, về sau chỉ cùng Phương Triển Nhan ở một hai hôm, chuyện gì cũng không có.

Đột nhiên Trình Nhược Ngôn run lên.

Cùng hấn ngủ một đêm... Chỉ tưởng tượng thôi cũng không chịu được rồi.

Ra khỏi thang máy, tìm được nhà, Trình Nhược Ngôn ấn chuông cửa.

Đúng là lão thổ, để cái âm thanh chuông cửa ‘leng keng’ thế này chứ, Trình Nhược Ngôn âm thầm kinh hãi một chút.

Phương Triển Nhan nghe tiếng chuông liền ra mở cửa.

“A, cậu đã đến rồi.”

Chào hỏi xong, hai người mặt đều đỏ.

Nuốt nước miếng, Trình Nhược Ngôn cúi đầu hỏi: “Tôi ngủ ở phòng nào?”

Sau đó, mặt hai người lại đỏ.

Sao vừa vào cửa đã hỏi cái này? Ngủ... Rất, rất... rất đen tối.

Trình Nhược Ngôn quả thật muốn cắn lưỡi tự sát luôn đi cho rồi. Đường Đường là sinh viên đại học Hương Đảo, cư nhiên bị hủ nữ tỷ tỷ bức đến đường cùng.

Phương Triển Nhan bình tĩnh trở lại, hấn mang cậu đến phòng dành cho khách: “Cậu ở gian này.”

“Nga, cảm ơn.”

Phương Triển Nhan vừa định giới thiệu một chút về phòng ở, cửa phòng liền đóng lại, hấn đành phải mắt nhắm mắt cười cười tránh ra.

Trình Nhược Ngôn buông túi sách, đánh giá căn phòng.

Này tầng trệt rất cao, cửa sổ có tầm nhìn rất tốt, có thể nhìn thấy cả quảng trường.

Trong phòng có một giường ngủ, trải ga kẻ xanh trắng, bên cửa sổ có bàn học cùng đèn bàn, bên kia có tủ quần áo, cảm giác cũng không tệ lắm.

Trình Nhược Ngôn yên lòng, ngồi trước bàn học nửa ngày, âm thầm tính toán xem có nên ra ngoài gặp chủ nhà hay không.

Quên đi, cậu từ bỏ, miễn cho lại phải xấu hổ. Ngủ một đêm, sáng mai dậy còn đi học.

Phương Triển Nhan về phòng khách đợi nửa ngày, không thấy người đi ra, bất đắc dĩ cười cười, quay về phòng mình.

Trình Nhược Ngôn bây giờ đang rất khó xử.

Nguy rồi, cậu không hỏi qua chủ nhà xem phòng tắm ở đâu, hơn nữa bữa tối ở trường đã tiêu hết rồi, hiện giờ cậu đang rất đói a.

Trình Nhược Ngôn có điểm hối hận, cậu lẽ ra nên nói chuyện đàng hoàng với Phương tiên sinh.

Lén lút mở cửa, cậu thấy phòng khách tối đen.

Có thể Phương Triển Nhan đã đi ngủ.

Ngủ... Trình Nhược Ngôn lại cảm thấy lạnh cả người, phi phi phi.

Lặng lẽ sờ soạng xung quang, Trình Nhược Ngôn tìm được nhà bếp, liền mở tủ lạnh.

Ngô, có bánh mỳ! Mặc kệ, ăn luôn!

Ăn xong, bụng cũng không còn kêu gào nữa, Trình Nhược Ngôn muốn đi rửa mặt.

Dùng bàn chải, khăn mặt mà cậu mang theo giải quyết vấn đề vệ sinh cá nhân xong, Trình Nhược Ngôn lại đánh giá phòng tắm.

Trình Nhược Ngôn phát hiện, Phương Triển Nhan là người rất sạch sẽ, tất cả các đồ vật đều được sắp xếp gọn gàng, trong lòng thầm nghĩ: ‘Hừ, xem ra tiểu tử này bị chị gái hằn dạy dỗ không tồi đi, chị Phương quả nhiên lợi hại. Bao năm qua chị già nhà mình muốn đem mình dạy dỗ thành cục cưng ngoan ăn xong lập tức tự động rửa chén còn không được.’

Tìm được cửa toilet, Trình Nhược Ngôn tính toán giải quyết vấn đề cấp bách.

Cửa mở ra, bên trong có một nam nhân cao lớn đang đứng.

Nửa thân trần!

Nước da màu bánh mật, cơ thể rắn chắc, toàn thân chỉ mặc một cái quần lót màu trắng, quả nhiên đẹp mắt, bất quá, nam nhân kia đang ở... Hắn đang ở....

“Aaaaaaaa!!!!!!” – Một tiếng hét chói tai long trời lở đất.

Vừa dùng WC xong, Phương Triển Nhan bị tiếng hét đó làm cho kinh hoàng.

Cửa đóng lại, Trình Nhược Ngôn ở bên ngoài mặt mũi đỏ bừng, tiếp tục kêu to: “Biến thái! Cuồng ***! Cuồng bại lộ! Chị già cứu em!”

Phương Triển Nhan bị dọa không phải vì cửa đột nhiên mở mà là do tiếng hét của Trình Nhược Ngôn.

Ở cùng tiểu quỷ này, sớm hay muộn hắn cũng sẽ bị cậu ta dọa cho mất hồn, cộng thêm cả màng tai bị rách nữa.

“Câm miệng!” – Phương Triển Nhan đi ra ngoài, rống lên.

“Biến thái! Cuồng ***! Cuồng bại lộ! Chị già cứu em!” – Trình Nhược Ngôn tiếp tục kêu to.

Phương Triển Nhan rốt cục không thể chịu được, dấn mạnh vào cửa toilet, “Còn hết nữa tôi sẽ tiền *** hậu sát!”

Trình Nhược Ngôn lập tức ngậm miệng.

Phương Triển Nhan thở phào nhẹ nhõm, ngoáy ngoáy cái lỗ tai.

Nhìn bộ dáng sợ hãi của Trình Nhược Ngôn, mặt mũi đỏ bừng, hai tay ôm đầu, Phương Triển Nhan còn nghĩ tới bộ dáng hiện tại của mình, thật tức hộc máu.

Mới ngày đầu tiên đã bị tiểu quỷ kia chiếm tiện nghi! Cái gì thế này!

“Hừ, lần sau nhớ phải gõ cửa!” – Bỏ lại một câu, Phương Triển Nhan chạy trốn chết.

Trình Nhược Ngôn bị Phương Triển Nhan dọa xong, dựa vào tường, bất động nửa ngày, sau đó chậm rãi nở nụ cười.

Tưởng thế là tôi sợ sao? Đừng có đắc ý vội! Từ nhỏ tôi cũng đã bị dọa như vậy nhiều rồi. Chị anh lợi hại, chả lẽ chị tôi lại ngồi chơi không sao! Chỉ bằng cái vẻ ngoài đẹp trai của anh mà muốn tiền *** hậu sát tôi sao, không có đâu, có làm thì cũng là tôi làm anh, kẻ nhát gan như anh mà có khả năng sao.

Ân, Trình Nhược Ngôn cười trộm: ‘Hôm nay quả nhiên kiếm được, ngày đầu tiên đã nhìn thấy chủ nhà bán ở trên. Về sau hẳn ở trước mặt mình không ngóc đầu dậy được. Thực ngốc quá, vì sao không chụp ảnh lại nhỉ? Nói không chừng có thể bán cho chị già, kiếm chút tiền.’

Mang theo tâm tình khoái trá, Trình Nhược Ngôn nằm trên giường lạ mà vẫn ngủ ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, Trình Nhược Ngôn tỉnh lại, đánh răng rửa mặt qua loa liền vội vàng rời đi.

Phương Triển Nhan ra khỏi giường, không biết phải đối mặt với Trình Nhược Ngôn như thế nào, kết quả phát hiện cậu đã đi rồi.

Ở trường học, Trình Nhược Ngôn đang đọc sách cùng mấy người bạn, đột nhiên có người hỏi: “Nhược Ngôn, hôm qua tao gọi tới ký túc xá tìm mày, sao mày lại không ở đấy nữa?”

“Ách, chị tao thuê phòng ở cho tao, hiện giờ tao không ở ký túc nữa.”

“Bọn tao đến nhà mày chơi được không?”

“A. không được! Nhà là tao ở cùng với người khác, không tiện lắm.”

Đồng học có chút tiếc nuối: “VẬY À.”

Trình Nhược Ngôn trầm nghĩ: ‘Nếu là tìm một mỹ nhân đáng yêu ở chung cùng mình có phải tốt không?’

Cuộc sống ở chung chính thức bắt đầu, hai người vẫn bình an vô sự.

Đương nhiên vô sự, vì không có nói với nhau quá mấy câu, gặp nhau cũng chỉ vài lần.

Trình Nhược Ngôn tới đây ngủ, ngủ xong liền đi.

Các chị gái có đến thăm, hai người thừa biết các nàng tới nhằm mục đích gì.

Thấy hai người nước sông không phạm nước giếng, Trình Nhược Ngữ có chút thất vọng.

Phương Triển Nhan coi như không tới đi, phòng ở sạch sẽ, bố trí rất có nghệ thuật, hẳn là thu nhập không tới đi, ai đáng tiếc em gái mình lại không thưởng thức a.

Phương Hiểu Nhan an ủi Trình Nhược Ngữ: “Bây giờ là bằng hữu, từ từ rồi sẽ tới thôi.”

Phương Triển Nhan trước mặt Trình Nhược Ngôn luôn phải che dấu thân phận thực sự của mình, phải tận lực đóng giả một nhân viên bình thường, hấn bắt đầu hoài niệm cuộc sống trước kia của bản thân.

Nghĩ sao cơ chứ, hấn đường đường là... Lại phải bảo trì hình tượng nhất gan.

Ai, Phương Triển Nhan chỉ có thể thở dài.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Đã tới tháng bảy, Trình Nhược Ngôn được nghỉ hè.

Phương Triển Nhan cứ lo Trình Nhược Ngôn cả ngày ở nhà, như thế có điểm phiền toái.

Kết quả Trình Nhược Ngôn cả ngày làm công ở cửa hàng tiện lợi.

Cho tới nay, Trình Nhược Ngôn đều là sớm đi tối về, về nhà lại chui vào phòng, trừ bỏ tắm rửa cùng đi toilet, cơ hồ không ra khỏi, không cùng Phương Triển Nhan gặp mặt.

Những tờ giấy nhớ gắn trên tủ lạnh trở thành phương thức liên lạc của họ.

Hôm nay tôi làm ca tối. Nhược Ngôn viết.

Tôi phải đi công tác hai ngày, hết thấy cứ tự nhiên. Triển Nhan viết.

Ở nhà của Phương Triển Nhan, Trình Nhược Ngôn tự mình nấu cơm, nhưng tay nghề không có, món sở trường là úp mỳ tôm.

Vì thế, Trình Nhược Ngôn mua một đồng mỳ tôm đủ vị về để trong tủ, ngoài ra còn có bánh mỳ, hoa quả, thịt hộp.

Muốn ăn thì nấu, thêm vài thứ linh tinh, ngay cả bát cũng đỡ phải rửa.

3. Chương 3

Buổi sáng hôm nay, Trình Nhược Ngôn định đi mua ít đồ dùng, thuận tiện dạo qua shopping phố một chút, cậu đã báo với ông chủ cửa hàng tiện lợi rằng chiều mới đi làm nên cậu yên tâm ngủ đến chín giờ.

Gần đây, Phương Triển Nhan không phụ trách vụ án nào, được phép nghỉ hai này.

Mặt trời rơi đến mông Trình Nhược Ngôn mới chịu dậy lê bước vào phòng tắm.

Vừa đánh răng vừa nhìn xung quanh, hai cái khăn mặt, hai bàn chải đánh răng, hai dao cạo râu.

Trình Nhược Ngôn thở dài, có lẽ Phương Triển Nhan không thích mình tới ở, tự mình làm đảo lộn cuộc sống yên ổn của người ta, tiếc rằng lệnh chị khó cãi, đành phải nhẫn vậy. Hơn nữa, không có việc gì quan trọng nên hai người cũng không có gặp nhau nhiều lắm.

Cái kia, cậu thấy tính tình Phương Triển Nhan rất tốt a.

Từ phòng tắm đi ra, Trình Nhược Ngôn nghe mùi cà phê nồng đậm trong không khí.

Nhìn ra phía phòng khách, thấy Phương Triển Nhan đang ngồi ở bàn ăn dùng bữa sáng.

Oa, thật là phong phú! Cà phê, bánh mì nướng, chân giò hun khói cắt miếng, một quả trứng ốp, cùng một món salad rau dưa, còn có cả một miếng bánh ô mai nhỏ.

Trình Nhược Ngôn cơ hồ phải rót hết nước miếng, Phương Triển Nhan thật biết hưởng thụ cuộc sống nha.

Lúc này Phương Triển Nhan đặt chén cà phê xuống, mắt chăm chú từng mục từng mục trên tờ báo.

Hình ảnh trước mắt khiến Trình Nhược Ngôn liên tưởng đến thành phần trí thức tinh anh như trong quảng cáo vậy.

Oa! Thật là đẹp trai quá!

Phương Triển Nhan đột nhiên quay sang nhìn, thấy Trình Nhược Ngôn đang sững sờ đứng đó, sau đó, liền mỉm cười.

Không phải là nụ cười khách sáo lấy lệ, mà là nụ cười xuất phát từ nội tâm, mang theo ý tốt.

Trình Nhược Ngôn bị cảm động, cơ hồ phải rót nước mắt.

Từ lúc cậu tới đây ở, nói đi nói lại cũng là tới quấy rầy người ta, chưa từng cùng Phương Triển Nhan nói chuyện nhiều, cố ý không để ý tới hẳn, cũng chính là hiện tại. Phương Triển Nhan mỉm cười với cậu.

Người ta không hề để ý, quả nhiên là nam nhân thành thực lại khoan dung.

Từ từ... Không! Không thể đối hấn như vậy! Nhất định phải cùng hấn phân chia ranh giới rõ ràng!

Phương Triển Nhan vừa định mở miệng chào hỏi, Trình gia tiểu đệ đệ nghiêm mặt, lắc đầu, đi ra cửa.

Thấy cửa nhà đóng cái rầm, Phương Triển Nhan cười khở.

Đứng ở thang máy, Trình Nhược Ngôn nghe thấy bụng mình đang kêu gào không ngừng.

Trình Nhược Ngôn cúi đầu, thở dài.

Có lẽ, Phương Triển Nhan nguyên ý mời mình ăn sáng? Bữa sáng đó ngon cỡ nào a!

Nghĩ lại, không được! Không thể để người nhất gan kia xem thường mình, một chút bữa sáng tính làm gì!

Mang tâm trạng tiếc nuối, Trình Nhược Ngôn ngồi xe bus xuống phố.

Hôm nay, cậu lại tới cửa hàng mô hình quen thuộc, nhìn mô hình ô tô mới.

Tỉ lệ 1: 64, thật tinh xảo, cửa xe như hai cánh hải âu hướng lên không trung, là kiểu xe của Lamborghini điển hình, thật muốn mua quá.

Chính là giá của nó vượt ngoài dự toán.

Trình Nhược Ngôn bắt đầu tính toán số tiền hiện có của bản thân.

Còn thiếu nhiều quá! Tiền tiêu vặt vốn không nhiều, tiền làm thêm cũng không nhiều, hơn nữa còn mua mấy cuốn sách tham khảo, cùng bạn học đi ăn cơm, xem phim vân vân cũng tốn không ít.

Ai... Khi nào mình mới có thể đi làm như Phương Triển Nhan, tự kiếm tiền, muốn tiêu gì thì tiêu.

Nhà của hấn cũng thật không tồi, không biết khi nào mình mới có thể mua được căn nhà như vậy.

Mang theo tâm tình buồn bực, Trình Nhược Ngôn trở về Phương gia.

Nấu mỳ, Trình Nhược Ngôn vừa ăn vừa đọc sách.

Đột nhiên cậu nghĩ tới một vấn đề: ‘Chính mình vẫn muốn mua một cái máy tính.’

Ngô, cho dù có tiền, cũng nên mua máy tính trước, cái này quan trọng hơn. A, các mô hình ô tô xinh đẹp, các người chờ ta nha!

Trình Nhược Ngôn bắt đầu tính toán số tiền hiện có của mình.

Đang cầm bát, Trình Nhược Ngôn nghĩ: ‘Cố gắng làm thêm, cố gắng kiếm tiền!’

Lúc mang rác đi đổ, Trình Nhược Ngôn thấy Phương Triển Nhan đang ngồi ở sân thượng uống bia, nhắm mắt phơi nắng.

Thật hưởng thụ! Hừ!

Ngày hôm sau lúc xuất môn, Trình Nhược Ngôn lại thấy Phương Triển Nhan đang ăn sáng, bắt quá hôm qua là bữa sáng kiểu châu Âu, còn hôm nay là bữa sáng kiểu Trung Quốc.

Có cháo nóng, trong không khí có mùi hải sản, hẳn là cháo tôm thịt, còn có bánh bao, tôm thủy tinh, oa thiếp màu vàng, trên bàn cơm bày tiểu điệp, cùng với tương du, dấm.

Phương Triển Nhan đang uống cháo, nhìn thấy Trình Nhược Ngôn, sững sốt.

Trình Nhược Ngôn hung hăng nhìn mĩ vị trên bàn, liếc mắt một cái, xoay người đi.

Phương Triển Nhan nhin không được thở dài: ‘Lửa với nước không thể ở chung.’

Vội vàng lên xe bus, Trình Nhược Ngôn trầm nghĩ, sáng mai đi làm nhất định phải mang bánh mì.

Làm ca sáng ở cửa hàng thật khổ a.

Mang theo một đồng bánh mì, Trình Nhược Ngôn kết thúc ca làm, vừa mới đi đến dưới lầu, chợt thấy âm ỉ, có vẻ như là hai nữ nhân đang tranh cãi gì đó thì phải.

Trình Nhược Ngôn lui về sau, nghe ngóng.

Cãi nhau đang đến hồi lợi hại, có vẻ như chuẩn bị động thủ.

Lúc này, Trình Nhược Ngôn nhìn thấy Phương Triển Nhan mang theo một túi to bia hướng bên này đi tới.

Hiển nhiên Phương Triễn Nhan cũng thấy nữ nhân cãi nhau, hấn tiến lại khuyên can.

Trình Nhược Ngôn trong lòng nói: ‘Hắc! Thật là người tốt a! Nữ nhân đang cãi nhau là loại đáng sợ nhất, ai dám quăn? Phương tiên sinh, ngài tự cầu phúc cho mình đi.’

Bên kia, Phương Triễn Nhan bắt đầu khuyên can: “Đại thẩm, tiểu thư này, có chuyện gì từ từ nói, không nên động thủ.”

“Không còn gì để nói hết!” – Vị đại thẩm kia chắc đã tức tới cực điểm, vung tay lên.

Nữ hài tử trẻ hơn cũng không yếu thế, vung tay đánh lại.

Phương Triễn Nhan thấy tư thế này, vội vàng ngăn hai người: “Đừng đánh, có chuyện gì từ từ nói.”

Mấy cánh tay cùng hướng tới, Phương Triễn Nhan đỡ lại, hy vọng sự việc có thể giải quyết mà không cần bạo lực.

Mấy hàng xóm khác thấy náo nhiệt cũng nhanh tới khuyên giải.

Trình Nhược Ngôn ở một bên, xem náo nhiệt. *Lúc này, không biết là ai đẩy Phương Triễn Nhan một cái, khiến hấn lão đảo, sắp té ngã.*

Kinh nghiệm huấn luyện bao nhiêu năm khiến hấn nhanh chóng phản ứng, điều chỉnh góc độ.

Không tốt, bên cạnh có một lão bà, không thể đụng vào.

Lại thay đổi góc độ, quên mất là mình đứng ở chỗ có bậc thang.

Thân hình uốn éo, dưới chân trượt, cả cơ thể cao lớn lăn xuống bậc thang.

“A nha!” – Một nữ nhân kinh hô.

“Là cô đẩy anh ta xuống!” – Vị đại thẩm kia cũng hoảng sợ.

Người cãi nhau dừng, người khuyên can cũng dừng, mọi người chạy xuống bên dưới, tranh nhau đỡ người bị ngã dậy.

“Ôi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không có cố ý đẩy anh, anh có việc gì không?”

Phượng Triển Nhan chật vật đứng lên, nội tâm âm thầm phán đoán, chắc là chỉ bầm vài chỗ thôi, cái khác đều không đáng ngại.

“Không có việc gì, không có việc gì.” – Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Người cãi nhau đi rồi, người vây xem cũng giải tán, chỉ để lại Phượng Triển Nhan với một đồng bìa rơi lung tung.

Thật chật vật a. Trình Nhược Ngôn ở một nơi bí mật gần đó thăm cười to.

Ha ha ha! Nam nhân cao to như thế cư nhiên bị nữ nhân đẩy ngã? Rất có ý tứ! Đừng để vẻ ngoài của hắn lừa đảo, hắn là kẻ ngu ngốc! Đồ nhát gan!

Không nghĩ tới đi mua mấy thứ đồ mà cũng gặp cái sự tình này. Phượng Triển Nhan chán nản bỏ đồng bìa đó chả thèm nhặt, trở về nhà.

Trình Nhược Ngôn tránh qua một bên, đi thang máy khác, lên nhà.

Ăn hai cái bánh mì, một chén cơm, Trình Nhược Ngôn ngồi xem sách.

Ngoài phòng, loáng thoáng nghe thanh âm ong ong, chắc là Phượng Triển Nhan đang dọn dẹp.

Phượng Triển Nhan này rất thích làm việc nhà.

Trình Nhược Ngôn trong bụng cười quỷ dị: ‘Đúng là chị Phượng giáo dục tốt.’

Muốn uống nước nên Trình Nhược Ngôn đi ra ngoài, mở cửa phòng, đập vào mắt cậu là cảnh Phượng Triển Nhan vắt máy hút bụi sang một bên, đứng ở ban công, nhìn chăm chăm vào một thứ gì đó trên mặt đất.

Trình Nhược Ngôn kinh ngạc, chậm rãi tiến tới.

Nhìn kỹ, trên mặt đất có một, nga không, nửa con gián.

Con gián!

Trình Nhược Ngôn bất khả tư nghị ngẩng đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Chú ý thấy Phượng Triển Nhan có vẻ đại ra, biểu tình kinh hoàng, Trình Nhược Ngôn thật muốn ôm bụng

cười to.

Rất có ý tứ! Nửa con gián! Cứ tưởng chỉ có nữ hài tử mới sợ loại côn trùng nho nhỏ này, không nghĩ tới Phương Triển Nhan cũng sợ! Nam nhân mà như thế sao! Kể to cao như vậy lại sợ gián?

Cố gắng nhịn cười, Trình Nhược Ngôn ngồi xổm xuống, nhặt nửa con gián lên, cầm trong tay, rồi nhìn về phía Phương Triển Nhan khiêu khích.

Tiểu quỷ chết tiệt!

Phương Triển Nhan trừng mắt nhìn Trình Nhược Ngôn.

Mang theo tâm tình thắng lợi, Trình Nhược Ngôn cầm nửa con gián, xoay người rời đi.

Hừ, Phương Triển Nhan a, còn nửa con gián, anh tự xử lý đi.

Trình Nhược Ngôn cười đắc ý âm hiểm, trở về phòng.

Phương Triển Nhan một lần nữa cầm lấy máy hút bụi, cầm rất chặt.

Phải nhẫn, ta phải nhẫn! Đã bị bắt buộc phải cho tiểu quỷ vào nhà, chỉ cần sống qua thời kỳ hứng thú của chị mình, sau đó hướng nàng cầu xin, tiểu quỷ này sớm hay muộn cũng phải rời đi, ta phải nhẫn!

Hình tượng? Quên đi... Còn hình tượng chỗ nào chứ...

Thấy nửa con gián, đang cố gắng nghĩ xem nửa con kia có thể ở đâu, bị tiểu quỷ kia thấy, khiến cậu ta tưởng như vậy tốt lắm.

Ai... Nghĩ xem ta đường đường là Phi Hồ... Bây giờ còn không bằng nửa con gián.

Phương Triển Nhan không nghĩ tới, cái đáng sợ hơn còn ở phía sau.

Gần đây, trong thành phố tương đối yên tĩnh, không có cướp bóc, bắt cóc gì hết, nhóm đặc công được cho phép nghỉ ngơi ngắn hạn.

Phương Triển Nhan bị một vị học trưởng cấp cao nhìn trúng, mời hắn tới tổ trọng án hỗ trợ phá án.

Thay cho đồng phục màu đen bó sát người của đặc công, Phương Triển Nhan tha hồ mặc đồ bình thường,

có thể đi làm việc thế này, hấn rất cao hứng.

Đặc công hai mươi bốn giờ đều phải cảnh giác, tùy thời đợi lệnh, tiến vào tổ trọng án hấn cũng không thấy mệt.

Hôm nay, vừa hoàn thành xong một vụ án, Phương Triễn Nhan tan tầm trở về nhà, cảm giác mệt mỏi, hấn định đi tắm rồi ngủ.

Ngâm mình trong bồn tắm, Phương Triễn Nhan vô cùng thư thái, hưởng thụ cảm giác thoải mái.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm mở ra!

Phương Triễn Nhan vô cùng sửng sốt.

Trình Nhược Ngôn mặt không đổi sắc đứng ở cửa.

Vội lấy khăn mặt che đi một số chỗ , Phương Triễn Nhan kinh ngạc hỏi: “Cậu...Cậu làm gì?”

Thật đáng ghét, loại cảm giác này cứ như là bị phong lưu công tử đùa giỡn với con gái nhà lành.

Hừ, hấn liền bước ra khỏi bồn tắm lớn, để cho tiểu quý thối kia biết thế nào là nam nhân chân chính!

Trình Nhược Ngôn cau mày, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Này, chừng nào thì anh mới đi ra?”

“Tôi, tôi đang tắm rửa.”

“Lợn chết cũng chín rồi, anh kì cọ thế còn chưa đủ sao?”

Phương Triễn Nhan nhất thời tức giận tới đỏ mặt tía tai: ‘Mẹ nó, ta đẹp trai như thế này mà dám so sánh với lợn ư? Xú tiểu tử, mặt giống cương thi.’

“Tôi muốn ngâm mình một chút, rất thoải mái.”

“Đi ra, tôi muốn dùng phòng tắm, ngày mai tôi còn có ca làm buổi sáng.”

Phương Triễn Nhan càng thêm tức giận: ‘Cậu muốn đi làm, chẳng lẽ ta nhàn rồi sao? Đồ tiểu quý không biết phải trái.’

Dem cánh tay gác lên thành bồn tắm, Phương Triển Nhan cố ý nói: “Tôi còn chưa tắm xong.”

Trình Nhược Ngôn cười nham hiểm, giơ tay phải lên, đầu ngón tay có một vật gì đó.

Phương Triển Nhan thấy một con, nga không, nửa con gián, trong đầu bắt đầu tìm kiếm xem ý tứ của tiểu quý này là như thế nào.

“Đỉnh”, một giây đồng hồ, tìm xong.

Trước mặt cậu ta mình phải biểu hiện bộ dáng sợ gián.

Phương Triển Nhan trong nửa giây lập tức thay đổi biểu tình kinh ngạc: “Cậu, cậu muốn làm gì?”

“Cho anh một phút đồng hồ, đi ra! Bằng không tôi liền quăng nó vào.” – Sau đó Trình Nhược Ngôn đóng cửa lại.

Đỉnh đầu Phương Triển Nhan cơ hồ có một làn khói đen bốc lên.

Quá đáng! Cư nhiên cứ thế bị tiểu quý đó ức hiếp! Sao có thể đối đãi với chủ thuyền nhà như thế được! Ở nhà ta, ăn của ta, nga không, ăn của cậu ta, nhưng là, thế này cũng rất quá đáng!

Phương Triển Nhan nắm tay, lộ ra vẻ mặt vô cùng hung ác.

*Ta muốn..... Ta muốn đem tiểu quý này tiền *** hậu sát!*

Sau đó, Phương Triển Nhan lập tức trấn tĩnh lại được.

Không được, không được, giết người là phạm pháp, ta là cảnh sát, không thể phạm pháp được. Không thể giết!

Vậy..... cái kia lại càng không được! Như vậy chẳng phải tiện nghi cho tiểu quý kia sao! Như thế còn làm thỏa mãn tâm nguyện của bà chị mình.

Hừ, ta bị ức hiếp nhiều năm như thế, sao có thể dễ dàng làm thỏa mãn tâm nguyện của nàng được? Tiểu quý kia được mấy lượng thịt, không đủ để nhét kẽ răng, vì cái gì phải ăn hấn! Ta phải nhấn! Ta phải nhấn!

Cho dù thật muốn gian, đầu tiên vẫn là lão già biến thái Lâm Sir đi, mình vẫn luôn bị lão ta ức hiếp, nếu có cơ hội nhất định phải bắt lão ... Đúng, đến lúc đó bảo cả bọn Tiểu Bối nữa, có oán báo oán, có thù báo thù, hận cũ thù mới đồng loạt thanh toán.

Phượng Triển Nhan còn đang tưởng tượng hình ảnh các huynh đệ cùng nhau úc hiếp thủ trưởng, cửa phòng tắm lại bị một cước mở ra.

“Sao anh vẫn còn ở đó! Thành con lợn chết trương rồi!” – Trình Nhược Ngôn hét lớn, đánh gãy tưởng tượng của Phượng Triển Nhan.

“Nhanh đi ra, bằng không tôi...”

Phượng Triển Nhan vội gật đầu: “Ra đây, ra đây.”

“Còn không nhanh lên, cũng không nhìn xem bao lâu rồi! Một nam nhân trưởng thành mà còn thích tắm bồn? Nửa phút nữa!” – Trình Nhược Ngôn hung hăng rống, lại mạnh tay đóng cửa phòng tắm lại.

Phượng Triển Nhan vội vã mặc quần áo, dọn qua phòng tắm, đi ra.

Trình Nhược Ngôn ngay lập tức bước vào.

Lúc rửa mặt, Trình Nhược Ngôn nhìn hình ảnh của mình trong gương.

Lúc bình thường, mặt cậu có thể nói là đáng yêu đi, kia, chính bà chị già bảo thế nha. Thực hung sao? Hắn là không rồi. Ở trường hắn vẫn là con ngoan trò giỏi, ôn nhu khiêm tốn.

Vì cái gì phải hung với Phượng Triển Nhan như vậy? Đều do bà chị Trình Nhược Ngữ.

Ngọc thủ vung lên, đem mình ném tới nhà một nam nhân xa lạ, để mình tự sinh tự diệt.

Thật đáng thương a, vì phân rõ ranh giới với Phượng Triển Nhan, vì không cho mục đích của bà phù thủy ác độc kia thành công, phải hung với Phượng Triển Nhan, nhất định phải hung với hắn. Cho dù hắn cười với mình, cũng không được để ý tới, nhất định phải hung!

Kỳ thật, con người Phượng Triển Nhan cũng không tệ lắm.

Trình Nhược Ngôn nghĩ tới cảnh mỹ nhân tắm rửa vừa nhìn thấy, ân, đáng người kia hắn là đã tập luyện qua đi? Nhân viên bình thường sao có thể có đáng người cao lớn như vậy a.

Phi phi phi, vì cái gì ta lại quan tâm đến đáng người của y! Hắn đẹp hay không liên quan gì đến ta.

Trình Nhược Ngôn hung hăng lau mặt, lau luôn cả cái ý nghĩ vừa hiện lên trong đầu cậu, vứt bỏ nghi vấn.

Phương Triển Nhan ở phòng nghỉ của cảnh cục, gặp mấy đồng sự ở tổ đặc công, liền tụ họp nói chuyện.

“Triển Nhan, công tác ở tổ trọng án thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, vụ án có tiến triển. Tổ giám định đang làm xét nghiệm, chắc vụ án cũng sắp kết thúc rồi.”

“Vậy ông sẽ nhanh trở lại à?”

“Đúng vậy.” – Phương Triển Nhan chải mái tóc ngắn ngắn, lộ ra biểu tình buồn bực.

Mấy ngày nay ở tổ trọng án chuyên tâm làm việc, không bị quấy rầy, đột nhiên nghĩ đến đội đặc công, lại vừa mới gặp lão hồ ly hủ nam... Thực không chịu nổi.

Nhìn chính mình cùng với vị cảnh sát này, đoán chính anh mình cỡ nào, chính trực bao nhiêu a! Còn muốn nghĩ tới Lâm Sir, ài, thở dài, thở dài a....

Một vị đặc công vỗ vai Phương Triển Nhan: “Triển Nhan à, có tâm sự gì vậy? Ông cứ bay đi đâu đấy?”

Phương Triển Nhan bỗng lộ ra nụ cười quỷ quái.

“Triển Nhan, làm sao, cười trông kinh quá.”

Phương Triển Nhan ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo mấy người kia tiến lại gần một chút.

Một đám nam nhân bu lại, làm thành một vòng tròn.

Phương Triển Nhan hạ giọng, nhin cười nói: “Hôm qua tôi nằm mơ, đồ các ông tôi mơ thấy cái gì?”

“Mỹ nữ.”

“Thì, tôi mơ thấy chúng ta bắt Lâm Sir %\$#^&... -@#%^”

Ngay sau đó, trong phòng cà phê của cảnh cục truyền ra một trận cười quái dị.

Lập tức có người tham gia: “Thật sự?”

“Đương nhiên.” – Lập tức có đồng bọn xoa tay, vẻ mặt bi phẫn nói – “Lão tử đã sớm nghĩ muốn thế rồi! Mấy năm nay, lão tử bị ức hiếp, bị lão ta đùa bỡn, giẫm lên, chà đạp, đã sớm muốn đem con cáo già đó đi @#\$%^&... *^%\$”

“Chính là thế, nghĩ xem, lúc trước ta ở tổ trọng án có bao nhiêu khoái hoạt, về đội đặc công, thành cấp dưới của lão hồ ly, làm đồ chơi cho lão! Lão khi dễ ta! Chà đạp ta! Ta phải phản công! Ta phải đem lão \$%^&^...”

“Con cáo già, lão nam nhân...”

“Còn không già đi, cũng phải ba mươi lăm rồi.”

“Không sao, người già nhưng tâm không già, sớm muộn gì cũng có một ngày, làm cho hắn gặp một cái %^&...#^@*, sau đó bắt hắn \$^#%^...%%&#...”

Lại là một trận cười vang.

“Kết quả, vừa thấy mặt còn không dám động.”

“Vô nghĩa, người dám?”

“Rồi sẽ có một ngày chúng ta cùng nhau phản công, đến lúc đó, có oán báo oán, có thù báo thù!”

“Đúng!”

Lại có người cười quái dị nhỏ giọng nói: “Ai, các người không biết là Lâm Sir, hắn kỳ thật còn...”

Mọi người ghé vào cùng nhau nói nhỏ, sau đó là một trận cười vang.

Vừa định tiếp tục đề tài, Phương Triển Nhan đột nhiên phát hiện, không biết từ khi nào, ở góc bàn, có một nam nhân đứng đó.

Tây trang nghiêm chỉnh, ngọc thụ lâm phong.

“Lâm Sir.”

Mấy người khác nghe thấy thế, đều ngẩn ngơ, sau đó lập tức đứng nghiêm: “Lâm Sir hảo.”

“Ha hả.” – Lâm Sir rất có thâm ý nhìn mấy tên thủ hạ – “Nói chuyện phiếm hả?”

“Nhìn thấy Triển Nhan nên hỏi thăm một chút.” – Đã có người muốn trốn.

“Ha hả.” – Lâm Sir đi rồi, mọi người một thân mồ hôi lạnh.

Không biết vừa rồi lão cáo già có nghe thấy gì không? Nếu bị hắn nghe được, thì...

Kết quả, mấy đồng sự đi rồi, Phương Triển Nhan càng thêm buồn bực.

Vụ án ở tổ trọng án kết thúc, Phương Triển Nhan chấm dứt hỗ trợ, lưu luyến không muốn rời tổ trọng án, quay về đội đặc công.

Lâm Sir một tay quay bút, xem báo cáo trên bàn.

Phương Triển Nhan ngồi trước mặt Lâm Sir, tâm tình vô cùng rối loạn, như ngồi trên đống than.

Xem xong báo cáo, Lâm Sir khép tập văn kiện lại: “Hứa cảnh quan ở tổ trọng án rất khen ngợi cậu trong vụ án lần này.”

“Cảm ơn!”

“Biểu hiện của cậu rất tốt, làm rạng rỡ đội đặc công Phi Hổ.”

“Cảm ơn sếp!”

“Vì muốn nâng cao năng lực của tổ viên, tôi đã xin cấp trên, cuối tuần này cậu tham dự hai chương trình huấn luyện.”

“A?” – Phương Triển Nhan há to miệng.

Y vừa mới còn suy nghĩ, có thể được hai ngày nghỉ ngơi không, ai ngờ lại là thế này.

Lão cáo già quả nhiên là muốn báo thù vụ ở phòng nghỉ.

Nghe nói tai lão rất thính, có tuyệt chiêu ‘Đặc công nghe trộm’! Thật là biến thái!

Lâm Sir vẻ mặt tươi cười, nghiêm túc nói: “Chương trình học là một bài huấn luyện võ thuật, một bài huấn luyện bắn súng.”

“Thủ trưởng...” – Phương Triển Nhan cố ý cò kè mặc cả, muốn thoải mái tinh thần trước đã.

“Đây là mệnh lệnh.”

“Rô! Thủ trưởng!”

Lâm Sir đưa qua một túi tư liệu: “Thủ tục ở trong này, đi căn cứ huấn luyện của cảnh đội báo danh.”

“Rô! Thủ trưởng!” – Ngay tại lúc Phương Triển Nhan rời khỏi phòng, Lâm Sir ở sau lưng kéo dài giọng, nói – “Nhan Nhan, đừng tưởng rằng ta không biết các cậu suy nghĩ cái gì, cũng đừng để ta bắt được nhược điểm, bằng không...”

Phương Triển Nhan cắn môi, âm thầm mắng: ‘Lão cáo già, muốn chơi ta sao. Hừ! Lão tử không sợ!’

Báo danh xong, Phương Triển Nhan xem chương trình huấn luyện.

Võ thuật cùng bắn súng.

Phương Triển Nhan ở cảnh đội là xạ thủ có tiếng, tố chất rất tốt, kỹ thuật bắn súng số một, mấy lần đặc công đội đi phá án đều là hắn đánh gục tội phạm.

Bắn súng tốt, quan trọng nhất vẫn là tố chất tâm lý.

Công tác của Phương Triển Nhan và cuộc sống bình thường của hắn hoàn toàn bất đồng.

Mọi người có rất nhiều mặt thôi, thủ trưởng đã an bài như vậy, hắn là có dự tính.

Phương Triển Nhan tới khóa học võ, quả nhiên là tăng cường huấn luyện.

Xem ra lúc hắn ở tổ trọng án Lâm Sir cũng vẫn quan tâm tới y, an bài chương trình học cho hắn cũng rất khổ tâm,

Lâm Sir thực sự là một thủ trưởng tốt, Phương Triển Nhan đã nghĩ thế.

Chính là, lão vẫn là một hủ nam đáng sợ! Nếu lão không phải, thế giới có bao nhiêu tốt đẹp a!

Nếu Phương Hiểu Nhan không phải hủ nữ, thế giới sẽ tốt đẹp lên nhiều lắm!

Đáng tiếc, bọn họ đều là hủ.

Buổi huấn luyện bắn súng nhanh chóng hoàn thành.

Mỗi ngày, Phương Triển Nhan đều vui vẻ tới báo danh, theo chỉ đạo của giáo luyện, tiến hành tập luyện.

Đến khi học võ thuật, Phương Triển Nhan có điểm ăn không tiêu.

Trừ bỏ các chiêu thức huấn luyện, chính là phải đánh nhau.

Mỗi ngày huấn luyện kết thúc, Phương Triển Nhan đều như cái gối rách, ngã trái ngã phải về nhà, không muốn nhúc nhích.

Nhìn bộ dáng chật vật của hắn, Trình Nhược Ngôn trong lòng nghi hoặc: ‘Như thế nào lại có cái nơi làm việc đáng sợ như thế? Hành nhân viên đã man quá đi.’

Một ngày, Trình Nhược Ngôn cố ý đi làm buổi sáng, còn buổi chiều ở nhà. Đợi cho Phương Triển Nhan trở về, Trình Nhược Ngôn phá lệ tươi cười với y.

Phương Triển Nhan hoảng sợ, không tự giác nhìn trời.

Chẳng lẽ là hạ hồng thủy?

“Phương tiên sinh, ngài về rồi?”

“A, đúng.”

“Buổi tối, có thể hay không...?”

Phương Triển Nhan bắt đầu nghi hoặc, tiểu quỷ này có ý đồ gì, có thể nào... cậu ta muốn mình? Phi phi phi! Nghĩ muốn cũng không có!

Phương Triển Nhan ở trong bụng mắng chính mình, ngồi xuống sofa, chờ đợi Trình Nhược Ngôn nói.

“Nhà Phương tiên sinh bố trí rất đẹp.” – Trình Nhược Ngôn nói, phá vỡ cảm giác xấu hổ lúc này.

“A, cảm ơn, hoàn hảo.”

Miệng nói như vậy, nhưng kỳ thực ở nơi này đã gần bốn tháng, Trình Nhược Ngôn chưa hề xem qua nhà Phương Triển Nhan kỹ càng, cậu về nhà là về phòng, sau đó đi tắm, hết.

Có cơ hội này, Trình Nhược Ngôn đánh giá phòng khách của Phương Triển Nhan.

Phòng diện tích không nhỏ, nhìn ra ban công, sàn nhà làm từ gỗ hạc đào, được quét sáp rất bóng, vừa nhìn là biết chủ nhân là người ưa dọn dẹp.

Bên phải phòng khách có kê một bộ sofa, là nơi họ đang ngồi. Bộ sofa màu cà phê, đủ rộng để có thể ngủ, bên cạnh là một bàn trà nhỏ.

Phía trước sofa là một dàn ti vi âm thanh như một rạp chiếu phim thu nhỏ.

Bên góc kia của phòng khách là bàn ăn, trên trần nhà chỗ bàn ăn còn có một chiếc đèn chùm, tăng sự lãng mạn cho bữa ăn.

Một cánh cửa dẫn tới phòng ngủ của Phương Triển Nhan.

Góc bên kia có đường dẫn tới phòng của cậu cùng phòng tắm.

Bốn vách tường màu trắng, không có một thứ trang trí dư thừa nào, khiến cho phòng thoát nhìn có cảm giác cường tráng, biểu hiện khí chất nam tính của chủ nhân.

Phương Triển Nhan trầm mặc không nói gì, chờ vấn đề của Trình Nhược Ngôn.

“Phương tiên sinh, anh công tác ở công ty nào?”

Phương Triển Nhan sững sốt, phải cẩn thận, không được để lộ.

“Một công ty nhỏ bình thường thôi.”

Trình Nhược Ngôn lộ ra vẻ không tin, nhìn quanh bốn phía: “Tiểu viên chức bình thường sao lại có gian phòng tốt thế này, diện tích lớn thế này, đường xá tốt thế này?”

Phượng Triển Nhan thầm nghĩ: ‘Đương nhiên, đặc công Phi Hồ đội phúc lợi rất tốt.’

Ngoài miệng đương nhiên không thể nói vậy: “Tiền thưởng cũng không tệ lắm, cái này là tôi mua trả góp, áp lực rất lớn.”

Trình Nhược Ngôn gật đầu, sau đó lại hỏi: “Anh làm ở lĩnh vực nào? Mậu dịch, khách sạn, ngân hàng, điện tử?”

Vừa thở ra nhẹ nhõm xong, Phượng Triển Nhan lại căng thẳng.

“Mang tính chất phục vụ.” – Vì nhân dân phục vụ, cũng có thể coi là thuộc nhóm nghề nghiệp phục vụ đúng không.

“Nga, là làm việc ở khách sạn sao?”

Ngẫm lại đại lâu của cảnh cục, còn nghĩ tới sắc mặt của Lâm Sir, Phượng Triển Nhan lộ ra khuôn mặt tươi cười cổ quái: “Ừ.”

Đáp án coi như là tốt.

Trình Nhược Ngôn thầm nghĩ: ‘Phượng Triển Nhan làm công việc phục vụ này, cư nhiên bị khách hàng chính cho thăm như thế, xem ra tiền thật không dễ kiếm.’

Không thể để cho tiểu tử kia tiếp tục hỏi, bằng không hẳn khó có khả năng giữ bí mật.

“Cậu thì sao? Đại học năm hai?”

“Đúng vậy.”

Nhìn bộ dáng của Trình Nhược Ngôn, Phượng Triển Nhan hỏi: “Cậu hai mươi tuổi?”

“Tháng hai sang năm.”

Phượng Triển Nhan à một tiếng, quả nhiên là nhỏ, cư nhiên còn chưa đến hai mươi tuổi.

“Anh thì sao? Phượng tiên sinh?”

“Tôi hai sáu.”

Trình Nhược Ngôn thầm nghĩ: ‘A, hóa ra bằng chị già nhà mình.’

“Cậu học ngành gì?”

“Công trình điện cơ.”

Phượng Triển Nhan sững sờ, không nghĩ tới tiểu tử kia học ngành kỹ thuật, nhìn bộ dáng của hắn, hắn còn tưởng cậu ta học khoa văn chứ.

“Cậu là người ở đâu?” – Phượng Triển Nhan hỏi, sau đó liền thăm mắng mình, thật là bệnh cũ của cảnh sát.

Trình Nhược Ngôn lại rất thành thật trả lời: “Tôi là người Nam Kinh. Chị gái tốt nghiệp đại học đến Hương Đảo làm việc, sau đó ba mẹ tôi muốn ta thi Đại học Hương Đảo, ở cùng với chị luôn.”

Này thực sự là điều đau đớn nhất trong cuộc đời Trình Nhược Ngôn. Tự mình đưa mình đến cửa nhà chị già, cho nàng ta xâm lược. Nếu biết trước, cậu đã không tới đây học, ở Nam Kinh với bố mẹ, có thể tha hồ tự do...

Nhắc đến chị, biểu tình của Phượng Triển Nhan cũng trở nên không tự nhiên.

Phượng gia là người bản địa. Phượng Triển Nhan cho đến giờ vẫn không thoát khỏi móng vuốt của Phượng Hiểu Nhan, hắn hoài niệm biết bao nhiêu cái ngày còn đi học ở trường cảnh sát.

Trình Nhược Ngôn lộ ra biểu tình không được tự nhiên, cùng với Phượng Triển Nhan bảo trì khoảng cách. “Tôi đi ngủ, Phượng tiên sinh, ngủ ngon.”

“Nga, ngủ ngon.” – Nhìn theo thân ảnh Trình Nhược Ngôn vào phòng, Phượng Triển Nhan yên lòng.

Trình Nhược Ngôn nằm ở trên giường, thầm nghĩ: ‘Kỳ thật, nếu có một anh vợ như Phượng Triển Nhan thì còn gì bằng, xem ra chị già thật tinh mắt, khả năng nhìn người không tồi.’

Đột nhiên, Trình Nhược Ngôn cả người run lên.

Nghĩ cái gì thế! Chị già, bà ấy là muốn đưa mình cho Phượng Triển Nhan, làm cho hắn... Đối chính mình...

Ô... Không được! Không được!

Thật không hay chút nào a! Nhường cho chị già vậy!

4. Chương 4

Mấy ngày gần đây, ở gần cửa hàng tiện lợi nơi Trình Nhược Ngôn làm thêm luôn xuất hiện mấy tên côn đồ, làm cho mấy nữ nhân trong cửa hàng rất lo lắng.

Cửa hàng này ngoài ông chủ còn có hai nhân viên chuyên trách, vì kỳ nghỉ hè lượng khách đến đông nên mới tuyển thêm ba nhân viên. Trình Nhược Ngôn là một trong số đó.

Hai người kia, một nam một nữ, chỉ làm buổi sáng, riêng Trình Nhược Ngôn làm cả ngày.

Công việc tuy vất vả nhưng thu nhập cũng khá.

Nghỉ tới tiền tiêu vặt học kì tiếp theo đều ở trong này, Trình Nhược Ngôn lại cố gắng làm việc.

Ngày ngày, vào giờ ăn trưa, Trình Nhược Ngôn cùng một nữ nhân viên ở đó, Tiểu Ngải, vừa ăn vừa nói chuyện.

“Kỳ thật cậu có thể tới cửa hàng bán đồ ăn nhanh làm công.”

Trình Nhược Ngôn lắc đầu: “Chị gái mình không cho.”

“Vì cái gì? Thời gian làm việc bên kia không nhiều như bên này, sao chị ấy lại phản đối?”

Miệng cắn đậu mua từ cửa hàng tiện lợi, Trình Nhược Ngôn đáp: “Từ đây tới nhà mình gần, thuận tiện đi lại hơn.”

“Kia thật ra về nhà quá muộn... làm cho người khác lo lắng.”

Trình Nhược Ngôn đột nhiên nghĩ đến cái đêm hấn gặp Phương Triển Nhan.

Hấn bị người ta cướp, đánh ngất.

Tiểu Ngải nhìn Trình Nhược Ngôn hỏi: “Sao cậu lại thích loại thức ăn chay tiện lợi này vậy, không thích ăn cơm chân gà sao?”

Trình Nhược Ngôn nhìn hộp cơm trong tay, thầm nghĩ: ‘Ai không muốn ăn thịt, chính là quá đắt a.’

Ngẫm lại số tiền tiêu vặt ít ỏi của mình, còn cả cái mô hình ô tô kia nữa, đành phải cắn răng ủy khuất vậy.

Tiểu Ngải hưng phấn nói với Trình Nhược Ngôn: “Nhược Ngôn, cậu biết không, mình nghe bọn A Khánh nói có mấy cô bé đến mua đồ cứ nhìn chăm chăm cậu.”

Trình Nhược Ngôn khó hiểu: “Nhìn mình làm gì?”

“Dường như là thích cậu a.”

Trình Nhược Ngôn há hốc mồm: “Thích mình?”

“Đúng vậy! Cậu vào đây làm được một thời gian rồi, cũng sẽ có người chú ý. Trước kia chỉ có bọn A Khánh không có cô gái nào chín giờ tối còn đi mua đồ ăn vặt hoặc kem.”

Trình Nhược Ngôn cúi đầu, đang nghĩ xem nên hay không nên cao hứng.

Chị già vẫn luôn hi vọng có nam nhân nào đó thích mình, nhưng là cho tới bây giờ cũng không có. Về sau cũng không cần có!

Bất quá, chính mình thích nữ hài tử, vẫn nên là có đi.

Hừ hừ, quả nhiên mình vẫn rất khả ái nha.

Nghĩ đến đây, Trình Nhược Ngôn đột nhiên lại nhớ tới Phương Triển Nhan.

Hắn nhất định được nhiều nữ hài tử hoan nghênh đi? Hắn còn có nhà, có xe, có thể mang nữ nhân đi du ngoạn, đi uống cà phê, có thể mời các nàng đến nhà mình, còn có...

Trình Nhược Ngôn rơi vào tưởng tượng của mình.

“Uy, Nhược Ngôn, không cần đắc ý, uy, Nhược Ngôn, cao hứng quá nên choáng?” – Nhìn thấy bộ dáng ngốc lăng của Trình Nhược Ngôn, Tiểu Ngải không nhịn được cười.

Ở trong toilet, Trình Nhược Ngôn ngấm mình trong gương.

Mắt hai mí, đen láy, mũi cao, khi cười lộ lên, nga, không cười thì miệng nhìn vẫn rất được, làn da cũng rất đẹp. Chị già có nói da cậu so với nàng tốt hơn nhiều, vì thế nàng thích nhất là niết mặt cậu.

Sau đó, cậu lại không thể ngăn mình nghĩ tới Phương Triển Nhan.

Nam nhân thành thực, khuôn mặt góc cạnh, anh tuấn lãnh khốc, hần nếu mặc đồng phục lục quân, thêm một đôi kính đen, nhất định làm mê đắm không biết bao nhiêu thiếu nữ.

Trình Nhược Ngôn nhất thời nắm chặt tay lại.

Chán ghét, vì sao khi nghĩ tới cái gì ta cũng có thể liên tưởng tới Phương Triển Nhan? Không phải chỉ là ở nhà hần mấy buổi tối thôi sao? Chán ghét! Ta phải cùng tên họ Phương kia bảo trì khoảng cách! Phân rõ ranh giới!

Vừa thề xong, Trình Nhược Ngôn ngay lập tức phá vỡ nó.

Đứng ở quầy thu ngân, Trình Nhược Ngôn liếc mắt thấy Phương Triển Nhan đi vào cửa hàng.

Gần đây, Phương Triển Nhan đang có kỳ huấn luyện, nên y có thể mặc thường phục.

Vì bảo trì hình tượng nhân viên bình thường trước mặt Trình Nhược Ngôn, Phương Triển Nhan mỗi ngày đều phải mặc âu phục.

Tưởng tượng tới trên cổ đeo caravat, Phương Triển Nhan muốn điên lên.

Ai phát minh ra cái thứ chết tiệt này? Thời tiết thế này, còn phải mặc cái loại trang phục hạng nặng thế này, so với mặc chế phục đặc công còn khó chịu hơn.

Nghĩ muốn mua mấy lon bia, Phương Triển Nhan ghé vào cửa hàng tiện lợi.

Lấy bia xong, y ra quầy tính tiền.

“Di, là cậu?” – Kinh ngạc nhìn nam sinh mặc đồng phục vàng đứng sau quầy, Phương Triển Nhan không khỏi thốt lên.

Trình Nhược Ngôn không đáp lại, chỉ đối chiếu giá cả. “Cám ơn, ba mươi đồng.”

Phương Triển Nhan thấy tiểu quỷ không để ý đến mình, cũng không nói gì thêm, trả tiền.

Tiểu Ngải đứng bên cạnh, nhìn nam nhân anh tuấn không rời mắt.

Nhân lúc Trình Nhược Ngôn tìm tiền lẻ trả lại, Tiểu Ngải hỏi: “Tiên sinh, anh biết Nhược Ngôn?”

Phương Triển Nhan nhìn nữ sinh thấp hơn mình một cái đầu, nhìn khuôn mặt băng lãnh của Trình Nhược Ngôn, cười cười, không nói gì.

Tiếp nhận tiền lẻ, Phương Triển Nhan rời đi.

Khi bóng dáng Phương Triển Nhan biến mất, Tiểu Ngải hét ầm lên: “Nhược Ngôn, cậu thật có phúc! Mất công mình chiếu cố cậu, cậu quen biết người đẹp như này mà không giới thiệu cho mình.”

Trình Nhược Ngôn cau mày, nói cho có lệ: “Mình không biết hần.”

“Nói dối! Mình nghe rõ ràng, người ta biết cậu, là cậu không để ý tới người ta.”

“Mình không nghĩ để ý tới hần.”

“Cậu không để ý cũng không sao, giới thiệu cho mình.”

“Hần già rồi, không hợp với cậu.” – Trình Nhược Ngôn nghĩ một cái lý do.

Tiểu Ngải căn bản không thêm để ý tới cái gọi là lý do của Trình Nhược Ngôn: “Ai bảo thế? Anh ta nhìn trẻ tuổi như vậy, lại cao to đẹp trai...”

Trình Nhược Ngôn đánh gãy lời nói của Tiểu Ngải: “Cậu dựa vào đâu mà bảo dáng người hần đẹp?” – ‘Hừ, ta tận mắt thấy rồi, loại này chỉ có ta mới có tư cách nói.’

“Cái này chỉ cần nhìn qua là thấy, anh ấy mặc tây trang rất đẹp, diễn viên không khéo cũng phải gọi anh ấy bằng sư phụ ấy chứ. Cậu nhìn đi, rất đẹp trai đúng không?”

Trình Nhược Ngôn khinh thường nói: “Ân, như là nhân viên chuyển phát nhanh vậy.”

“Cho dù là nhân viên chuyển phát, cũng là một anh nhân viên tuần tú! Nhược Ngôn, lần sau nhất định cậu phải giới thiệu cho mình.”

Nhìn thấy Tiểu Ngải kiên cường như thế, Trình Nhược Ngôn đau đầu: “Hai người sẽ bị chê là trâu già gặm cỏ non.”

“Ít gặt người, anh ấy năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Hắn hai mươi sáu tuổi, đã đi làm rồi, còn không già?”

Tiểu Ngải kinh hỉ nói: “A, rất thích hợp, không già chút nào! Nam nhân thành thực như thế mới chiều vợ, anh ấy nhất định sẽ chiều cổ mình, lại có cơ sở kinh tế, nam nhân như vậy rất được hoan nghênh.”

Trình Nhược Ngôn mắt hừng, đỏ miệng nói: “Tiểu Ngải, cậu không phải vừa nói mình rất được hoan nghênh sao?”

Tiểu Ngải nháy mắt: “Tiểu nữ sinh sẽ thích loại hình đáng yêu như cậu, nếu là chân chính nói kết giao, thành thực một chút vẫn tốt hơn.”

Không để ý tới sắc mặt hờn giận của Trình Nhược Ngôn, Tiểu Ngải lại bồi thêm một câu: “Cậu đương nhiên đáng yêu, nếu so sánh thì vị tiên sinh kia vẫn đáng yêu hơn.”

Cơn tức giận Trình Nhược Ngôn lên đến đỉnh đầu, không biết phát tiết vào đâu.

Ngày hôm sau, chuyện làm cho Trình Nhược Ngôn càng không chịu nổi đã xảy ra.

Buổi tối, hơn tám giờ, vài nữ hài tử cùng kéo nhau vào cửa hàng, vừa chọn đồ vật này nọ, vừa liếc về phía quầy thu ngân, khe khẽ trao đổi.

Trình Nhược Ngôn ưỡn ngực, rất đắc ý.

Cậu đọc sách, thấy bị nữ hài tử nhìn lén là chuyện bình thường.

Mang theo cảm giác thỏa mãn, Trình Nhược Ngôn cảm thấy mặc cái bộ đồng phục vàng này cũng đẹp lên bao nhiêu.

Ngay tại thời điểm Trình Nhược Ngôn đang say mê, đột nhiên chú ý của mấy nữ hài xảy ra biến hóa.

“A, thật tuần tú!”

“Đúng thế, rất đẹp trai nha!”

“Vóc dáng rất cao.”

“Cậu đi đi...”

“Không cần, cậu đi đi...”

Trình Nhược Ngôn nhìn theo ánh mắt của đám nữ hài.

Phương Triển Nhan? Hôm nay hẳn lại tới nữa sao?

Hôm nay Phương Triển Nhan không mặc tây trang bó buộc như mọi ngày, y chịu không được cảnh mỗi ngày đều mặc tây trang tới căn cứ huấn luyện, vì thế y mặc áo sơ mi trắng mà mình thích với chiếc quần bò màu lam nhạt.

Thấy Phương Triển Nhan tiến vào, tất cả các nữ hài tử trong cửa hàng hai má phỉm hồng.

Tìm mua một thứ gì đó, Phương Triển Nhan tìm tòi trí nhớ. Còn cần cái gì nữa không nhỉ?

“Đinh”, một giây đồng hồ, tìm xong.

Xoay người cúi xuống lấy mấy cục pin, lúc Phương Triển Nhan đứng dậy, nhìn đến chỗ gần đó, thấy có mấy nữ học sinh.

Phương Triển Nhan không khỏi nghĩ đến bản thân y hồi trung học.

Khi đó, không có Phương Triển Nhan ở bên người, thật là hoài niệm những năm tháng tự do đầy quá đi.

Phương Triển Nhan quay qua mấy nữ hài, mỉm cười một cái, mấy cô bé bị mê hoặc đến vui sướng.

Trình Nhược Ngôn đứng ở sau quầy thu ngân, chứng kiến toàn bộ cảnh đó.

Hừ, đồ lão nhân không biết xấu hổ, câu dẫn không biết bao nhiêu cô gái! Cư nhiên còn loạn phóng điện? Lại phóng nữa thì ta sẽ báo cảnh sát!

Trình Nhược Ngôn trong lòng nói thầm, ngón tay gắt gao chụp lấy quầy biên.

Tiểu Ngải nhìn thấy Phương Triển Nhan, trên mặt hiện lên nụ cười mê đắm.

Cầm mấy thứ trong tay đặt ở quầy thu ngân, Phương Triển Nhan nửa cúi đầu, hạ mi.

Biết Trình Nhược Ngôn không để ý đến mình, vậy mình kệ cậu ta.

Bên kia, Tiểu Ngải sớm bị đôi mắt của Phương Triển Nhan làm cho lạc hết hồn phách rồi.

Phương Triển Nhan đi ra, liếc mắt thấy Tiểu Ngải nhìn chăm chăm mình.

Lại liếc mắt sang bên cạnh, siêu cường áp thấp Trình Nhược Ngôn.

Phương Triển Nhan cười với Tiểu Ngải: “Phương Triển Nhan.” – Sau đó hẩn xoay người rời đi.

Tiểu Ngải hai tay nắm chặt, say mê hô nhỏ: “Oa, thanh âm của anh ấy thật dễ nghe!”

Trình Nhược Ngôn thầm mắng: ‘Không biết xấu hổ! Loạn phóng điện.’

Tiểu Ngải vẫn say mê không thôi: “Nhược Ngôn, anh ấy nói chuyện với mình, anh ấy cho mình biết tên nha! Nhược Ngôn, cậu nói xem, lần sau tới có thể anh ấy sẽ hẹn mình đi chơi không? A, nếu anh ấy hẹn đi chơi, mình nên mặc quần áo như thế nào?”

Trình Nhược Ngôn thầm nghĩ: ‘Không mặc tốt nhất! Hừ! Đồ sắc lang kia, thế nào trước kia ta lại không nhìn ra hẩn như thế? Mấy ngày nay cũng không gặp hẩn mang nữ bằng hữu hoặc bạn gái về nhà, trách không được loạn phóng điện.’

“Đừng có mơ mộng hão huyền.” – Trình Nhược Ngôn ngữ điệu đả kích Tiểu Ngải.

“Anh ấy cho mình biết tên.”

Hừ, biết tên có gì đặc biệt, mình còn cùng hẩn ở chung đây.

Tưởng tượng ở chung cùng Phương Triển Nhan, Trình Nhược Ngôn một thân ác hàn.

Phi phi phi! Ai muốn cùng hẩn ở chung, nếu không phải do chị già, ta mới không cần!

Buổi tối tan ca, Trình Nhược Ngôn một bụng oán khí về nhà.

Phương Triển Nhan kia, cứ nhiên tùy tiện đem tên nói cho người khác! Có ý tứ gì! Câu dẫn tiểu nữ sinh thuần khiết?

Không được, ta phải chém đứt ma trảo của hẩn!

Trình Nhược Ngôn ở phòng khách chờ, nhìn thấy Phương Triển Nhan từ phòng ngủ đi ra, lập tức nói: “Từ ngày mai, anh không được tới cửa hàng tôi làm công.”

Nghe được âm thanh lạnh băng của Trình Nhược Ngôn, Phương Triển Nhan sửng sốt: “Muốn mua đồ vật này nọ a, vì cái gì không thể đi?”

“Anh tới nhà khác mà mua!”

“Nhưng nhà đây gần nhất a.”

Trình Nhược Ngôn hung hăng nhìn chằm chằm Phương Triển Nhan: “Tôi nói anh không được đi, anh không được đi!”

Phương Triển Nhan có chút tức giận: “Vì sao tôi phải nghe cậu?”

“Hừ, đừng cho là tôi không biết, còn không phải tới đó tán gái.”

Phương Triển Nhan tìm tòi trí nhớ, hai giây sau, tìm được mặt Tiểu Ngải cùng mấy nữ sinh trung học.

Nga, tiểu tử kia có vẻ không vui, có thể là do y với các nàng có ý tứ đi? Di? Không đúng nha, ít nhất có năm người, ăn gì mà nhiều thế?

Phương Triển Nhan nhẹ nhàng khụ một tiếng, ngữ khí phóng hoành: “Tôi muốn đi đâu, là quyền tự do của tôi.”

“Dù sao anh cũng không được đi!” – Trình Nhược Ngôn hét to đứng lên.

Bị âm thanh cao vút của Trình Nhược Ngôn đập vào tai, Phương Triển Nhan nhú mày: “Vì cái gì phải nghe cậu?”

“Tôi mặc kệ! Tóm lại là anh không thể đi!”

“Cậu mỗi ngày đều ở đó, tôi ngẫu nhiên đi qua một chút, chọc gì đến cậu?”

Trình Nhược Ngôn tiếp tục kêu to: “Tóm lại anh không được đi! Anh vừa tới liền loạn phóng điện! Chán ghét chết đi! Vốn các nàng đều nói tôi tốt tuấn tú, kết quả anh gần đây...”

Trình Nhược Ngôn đột nhiên ngậm miệng.

Phương Triển Nhan trong lòng cười thầm: Nguyên lai là bị đoạt vị trí số một.

Trình Nhược Ngôn hạ thấp âm thanh xuống: “Từ ngày mai trở đi, anh tới nhà khác mà mua đồ.”

“Chủ cửa hàng biết, chắc chắn sẽ tức giận.”

“Bớt mình anh cũng chả sao!”

“Nhưng nhà đó gần, thuận tiện.”

Phương Triển Nhan không chịu nhượng bộ, Trình Nhược Ngôn uy hiếp: “Anh dám đến, tôi đặt gián ở cửa!”

Phương Triển Nhan nhú mày, tiểu quý, lại nữa. “Khách hàng khác cũng sẽ sợ? Hơn nữa, chủ cửa hàng chắc chắn không chịu.”

Trình Nhược Ngôn thật muốn một quyền xóa sạch nụ cười trên mặt Phương Triển Nhan.

Phương Triển Nhan nhún vai, trở về phòng.

Trình Nhược Ngôn sau lưng hần kêu lên: “Nếu anh còn dám tới, tôi liền, ta liền đem chuyện anh sợ gián kể cho tất cả mọi người.”

Phương Triển Nhan chậm rãi quay đầu.

Trình Nhược Ngôn đắc ý vênh mặt lên: ‘Đồ nhát gan, sợ rồi sao?’

Mang theo một chút bất đắc dĩ, Phương Triển Nhan lắc đầu, trở về phòng.

Muốn làm rõ cái lắc đầu của hắn là có ý gì, có phải là sẽ không đi nữa không, vẫn là không hài lòng với hành vi của mình sao? Trình Nhược Ngôn không thể ngừng suy nghĩ.

Nằm trên giường nửa ngày, không thể thoát khỏi tâm tình buồn bực.

Trước kia cậu đầu có như thế, là cục cưng vừa đáng yêu vừa chói sáng.

Từ ngày nhận thức Phương Triển Nhan, cậu thấy mình thay đổi, trở nên hung dữ, nhỏ nhen, đa nghi, trở nên...”

Đều là do Phương Triển Nhan làm hại!

Trình Nhược Ngôn bắt đầu cầu nguyện: ‘Mau mau khai giảng đi, để ta còn mau chóng được về ký túc xá, để ta rời khỏi Phương Triển Nhan đi...’

Ngày hôm sau, Phương Triển Nhan không tới cửa hàng.

Ngày thứ ba, thứ tư, thứ năm, cũng không đến.

Vài ngày sau cũng không thấy tới.

Trình Nhược Ngôn yên tâm, âm thầm dắc ý: ‘Tên nhát gan kia chắc không hy vọng người khác biết mình dễ nhìn như vậy lại sợ con gián nho nhỏ! Giống nữ hài tử.’

Buổi tối hôm nay, chuyện cửa hàng trưởng lo sợ đã đến.

Mười giờ tối, ở ngoài cửa hàng, có mười tên côn đồ đứng đó.

Bọn chúng không vào, tạm thời cũng không có hành động gì khác, chỉ ở đó không đi.

Nghĩ muốn báo nguy, nhưng mà bọn chúng đứng ở cửa một lúc, rồi lại đi.

Một hồi sau, bọn chúng lại xuất hiện.

Cửa hàng trưởng cùng mấy nhân viên sợ hãi, mất tiền hoặc đồ đạc chỉ là chuyện nhỏ, chỉ sợ nhân viên bị thương.

Cửa hàng trưởng tính toán trước tiên nên đóng cửa.

Trình Nhược Ngôn cùng A Khánh, Tiểu Ngải, cửa hàng trưởng, bắt đầu tính tiền.

Đúng lúc này, ngoài cửa tiệm ồn ào lên.

Mấy tên côn đồ đột nhiên động thủ.

Trình Nhược Ngôn vội đóng cửa kính lại, khẩn trương nhìn chăm chăm động tĩnh bên ngoài.

“Báo nguy a!” – Tiểu Ngải sợ hãi.

Cửa hàng trưởng vội gọi điện thoại.

Phương Triển Nhan vừa xong khóa huấn luyện, lái xe về nhà.

Hôm nay là ngày cuối cùng của khóa huấn luyện, hân hện huấn luyện viên cùng mấy huynh đệ đi ăn cơm.

Mọi người vừa ăn vừa tâm sự đến tận khuya.

Lái xe, Phương Triển Nhan ném một viên ô mai vào miệng.

Mấy ngày gần đây, mỗi ngày đều phải luyện tập đánh đấm đến mức miệng khô lưỡi khô, Phương Triển Nhan chuẩn bị sẵn một gói ô mai trên xe, khi lái xe ăn một viên, đỡ khát.

Xe rẽ vào đường Trữ Tĩnh.

Từ ở xa, Phương Triển Nhan nhìn thấy ở cửa hàng tiện lợi, có người đánh nhau.

Theo bản năng, y dừng xe tiến đến.

Trình Nhược Ngôn nhìn thấy thân ảnh Phương Triển Nhan, gấp đến độ dậm chân.

Này hân nhất gan như thế, lại còn rất yếu, như thế nào còn dính đến chuyện này! Lớn tuổi như thế rồi mà không nhìn ra đây là côn đồ đánh nhau chứ không phải tranh chấp bình thường sao?

Phương Triển Nhan muốn ra tay ngăn cản: “Này người anh em, có chuyện gì từ từ thương lượng, đừng động thủ!”

Người đánh nhau sao còn để ý tới y, quyền cước tiếp tục phóng tới trên người Phương Triển Nhan.

Không đau, chỉ như gãi ngứa.

Phương Triển Nhan tính toán cầm cự một chút, chờ viên cảnh tới.

Chính là, nếu để Trình Nhược Ngôn nhìn thấy, chẳng phải là lòi đuôi sao?

Trong lúc đang suy nghĩ, Phương Triển Nhan đã bị trúng mấy quyền.

Trình Nhược Ngôn mở cửa chạy ra: “Đồ ngốc! Cái này người quản làm gì! Chạy mau a!”

Tên côn đồ đâu để ý nhiều đến thế, thấy có người tới, không phân tốt xấu, vung nắm đấm qua.

Phương Triển Nhan linh hoạt tiến lên, chặn hấn lại.

Một quyền thật mạnh trúng bụng Phương Triển Nhan..

Cổ họng Phương Triển Nhan ‘lạc’ một tiếng, thân mình chấn động, viên ô mai trong miệng phun ra.

“Phương Triển Nhan!” – Trình Nhược Ngôn kêu to, ôm Phương Triển Nhan kéo ra sau.

Tên côn đồ đó cũng giật mình, không nghĩ mình lại ra tay mạnh như thế, không biết đánh người tha thành dạng nào rồi, đột nhiên có điểm sợ hãi.

Âm thanh của xe cảnh sát truyền đến, bọn côn đồ bắt đầu đào tẩu.

Trình Nhược Ngôn kéo Phương Triển Nhan: “Chạy mau! Cảnh sát đến rồi!”

Phương Triển Nhan trong lòng có điểm khó chịu: ‘Chạy cái gì? Ta chính là cảnh sát đây. Nga, không, ta là người đi làm.’

Trình Nhược Ngôn thúc giục Phương Triển Nhan ra xe: “Đi mau! Anh thật là! Quản chuyện này làm gì? Ngu ngốc!”

Mất thấy xe lăn bánh, Trình Nhược Ngôn mới yên tâm chút.

Không có nhân viên nào bị thương, đồ cũng không bị lấy.

Cảnh sát hỏi qua tình huống, lấy khẩu cung xong, liền để một cảnh sát kiểm tra ở khu phụ cận, liền rời đi.

Cửa hàng trưởng căn dặn mọi người một phen, đóng cửa, tự mình đưa mấy nữ hài tử về nhà, Trình Nhược Ngôn vội vội vàng vàng chạy về nhà.

Vừa vào cửa, Trình Nhược Ngôn gọi to: “Phương Triển Nhan!”

Phương Triển Nhan ra khỏi phòng: “Rõng cái gì?” – Sớm hay muộn màng nhĩ cũng bị tiểu quỷ này phá vỡ.

“Anh có tật xấu a! Không thấy là người ta đánh nhau sao? Anh ngăn cản làm gì?”

Phương Triển Nhan âm thầm hồi hận, sợ bị Trình Nhược Ngôn phát hiện cái gì, cũng không dám nói tiếp.

“Anh đúng thật ngu ngốc!”

Phương Triển Nhan trầm nghĩ: ‘Ngu ngốc cái gì, đó là bệnh nghề nghiệp biết không? Bệnh nghề nghiệp.’

“Anh rõ ràng là yếu ớt, còn muốn làm cái chuyện này, thật không biết có phải đầu anh có vấn đề không?” – Trình Nhược Ngôn vẫn quả trách không ngớt.

Nói đủ rồi, lúc này, Trình Nhược Ngôn mới hỏi: “Anh không sao chứ?”

Phương Triển Nhan âm thầm xem thường.

Hừ, lúc này mới hỏi, Trái Đất đã quay được mấy vòng rồi.

Phương Triển Nhan ngữ khí suy yếu đáp: “Không có gì.”

Trình Nhược Ngôn đến gần tinh tế đánh giá: ‘Trên mặt nhìn không có vết thương, không biết trên người có hay không?...Nếu không phải do chị già, mình có thể quan tâm hơn một chút, hiện tại không được. Khó có thể bảo hấn cởi quần áo cho mình xem. Phi, nghĩ muốn cái gì chứ?’

“Tôi thấy anh bị đánh vào bụng, thật sự không có việc gì?”

Phương Triển Nhan nhớ tới viên ô mai còn chưa ăn hết.

Hừ, đáng chết, lần sau để ta bắt được, các người biết tay ta.

“Không có việc gì, không nghiêm trọng.”

Rõ ràng nghe được tiếng hấn kêu đau, mặt hấn xanh hết cả lại. Trình Nhược Ngôn nhìn chằm chằm mặt Phương Triển Nhan.

‘Người nhất gan như vậy còn sĩ diện, con người thật của anh tôi đã sớm biết rồi.’

Phương Triển Nhan không nói chuyện, Trình Nhược Ngôn cũng không hỏi tiếp, hai người ai về phòng nấy.

Phương Triển Nhan lấy một viên ô mai ném vào miệng.

Sự kiện lần này chấm dứt, cửa hàng trưởng tổ chức cho mọi người đi xem phim, coi như là an ủi.

Khó có được một ngày nghỉ, tất cả mọi người đều vui vẻ.

Mua Cô ca cùng bóng ngô, vài người tụ tập trước cửa rạp chiếu phim, chuẩn bị vào.

Lúc này, bên cạnh lại có rối loạn.

Trình Nhược Ngôn thực bất đắc dĩ nghĩ thầm: ‘Sao lại gặp loại sự tình này chứ? Chẳng lẽ kiếp trước mình làm gì không tốt sao? Vì cái gì trong vòng một tuần, gặp được hai vụ đánh nhau?’

Lần này đánh nhau, là người dân bình thường.

Vốn rạp chiếu phim đã rất đông rồi, lại thêm vụ ẩu đả này, càng trở nên hỗn loạn.

Có người tránh sang một bên xem náo nhiệt, có người gọi điện thoại báo nguy.

Trình Nhược Ngôn đứng ở xa nhìn, tựa hồ như là hai hay ba nam nhân gì đó, vì tranh giành nữ nhân nên động thủ.

Ai, đời nhiều hoa thơm cỏ lạ, sao cứ phải yêu mến một đóa hoa chứ? Một đám ngu ngốc.

Lôi kéo mấy đồng nghiệp tránh xa một chút, chờ viên cảnh đến, Trình Nhược Ngôn lại nhìn thấy Phương Triển Nhan.

Này, tên đầu bò này sao lại tới nữa? Hắn không thấy phiền sao!

Phương Triển Nhan hôm nay họp cùng tổ đặc công, họp xong, mọi người lại kéo nhau về nhà một huynh đệ trong tổ, tiếp tục thảo luận, nói chuyện phiếm.

Trên đường về nhà, đi qua rạp chiếu phim, nhìn thấy đám đông rối loạn, theo bản năng xuống xe tới xem.

Thị dân bình thường đánh nhau.

Phương Triển Nhan rẽ đám đông vây quanh, tiến lên khuyên can.

Vừa muốn mở miệng, khóe mắt đảo qua, thấy trong đám người phía sau có Trình Nhược Ngôn.

Phương Triển Nhan âm thầm mắng: ‘Chết tiệt! Lại gặp tiểu oan gia này! Sao đi đến chỗ nào cũng thấy cậu ta vậy, cậu ta không thể để cho mình hảo hảo giải quyết một sự kiện nào đó hay sao? Chẳng lẽ, mình với cậu ta thực sự là bị buộc vào nhau?’

Trong đầu nghĩ như vậy, miệng lại nói: “Mấy vị tiên sinh, đừng động thủ, đừng động thủ, có gì từ từ bình tĩnh nói chuyện.”

Mấy người đánh nhau ai còn để ý đến người khuyên can.

Tiếp tục đánh.

Phương Triển Nhan âm thầm thở dài: ‘Trình Nhược Ngôn nhìn thấy rồi, phải làm sao bây giờ?’

Âm thầm cảm cổ tay hai người đang đánh, Phương Triển Nhan dùng đầu ngón tay, nhẹ nhàng ấn.

Công phu của đặc công Phi Hồ dùng trên người bình thường, luôn không tốt, Phương Triển Nhan cũng không muốn làm, nhưng có thể nhân từ một chút là tốt rồi.

Hai người đang đánh nhau ngay lập tức cảm thấy nơi cổ tay có chút nhức, cánh tay nhanh chóng buông xuống.

Phương Triển Nhan nhân cơ hội lập tức kéo hai người an vị trên mặt đất.

Người ngoài nghề thoát nhìn cứ tưởng hai người kia đánh nhau mệt mỏi, dựa vào người khuyên can, nên dừng lại.

Sau đó, Phương Triển Nhan ngăn cản người thứ ba.

Nam nhân ngồi dưới đất, nắm chặt cổ tay, nghiêng răng nghiêng lợi hoài nghi nhìn chằm chằm Phương Triển Nhan.

Phương Triển Nhan bắt đắc dĩ, lộ ra vẻ tươi cười ngơ ngác.

Tiểu Ngải kéo Trình Nhược Ngôn nói: “Ai nha, Phương tiên sinh lại đi khuyên can.”

Trình Nhược Ngôn không muốn tốn hơi thừa lời, thầm nghĩ: ‘Hắn muốn chết!’

“Phương tiên sinh là người rất tốt a, hảo thiện lương a.”

Trình Nhược Ngôn thầm mắng: ‘Thí, đồ nhát gan! Lại thêm ăn no rửng mỡ!’

Cảnh sát tới, đưa mấy người đánh nhau về đồn, thuận tiện mang cả Phương Triển Nhan đi cùng.

Bản thân có thể đưa thể nhân viên ra, nhưng Phương Triển Nhan lại không thể làm thế, liền ngoan ngoãn lên xe.

Trình Nhược Ngôn thấy Phương Triển Nhan bị mang đi, thập phần bất an, đưa Cô ca đang cầm cho cửa hàng trưởng, “Tôi đi trước.”

“Nhược Ngôn, cậu không xem phim à?”

“Tôi có việc gấp, mấy người xem đi.” – Vừa chạy Trình Nhược Ngôn vừa lấy di động ra gọi cho chị mình.

Nếu Phương Triển Nhan có việc gì, còn phải báo cho chị anh ta đi nộp tiền bảo lãnh anh ta ra.

5. Chương 5

Phương Hiểu Nhan và Trình Nhược Ngữ đến nhà Phương Triển Nhan, thấy Trình Nhược Ngôn đứng ngồi không yên.

“Sao hai chị chậm thế?”

“Có chuyện gì, qua điện thoại mi cũng không nói rõ, rốt cuộc thì chuyện gì xảy ra?”

Nghe Trình Nhược Ngôn kể lại, Trình Nhược Ngữ yên lòng.

Đây là việc nhỏ, không cần khẩn trương, cảnh sát hỏi rõ thì sẽ thả Phương Triển Nhan ra thôi.

Em giai thật khẩn trương! Chuyện tốt chuyện tốt, em giai mình đã biết lo lắng cho Phương Triển Nhan.

Phương Hiểu Nhan nghe xong, liền hoàn toàn không để ý, em trai của nàng mỗi ngày ra vào cảnh cục cả

chục lần, sợ cái gì chứ? Bất quá, nhìn biểu hiện của Trình tiểu đệ, tựa hồ... có manh mối nha....

Chờ Phương Triển Nhan về đến nhà, nhìn thấy mọi người ngồi trong phòng khách, gãi đầu, hỏi: “Chị đến có việc?”

Trình Nhược Ngôn tiến tới, tóm lấy Phương Triển Nhan: “Anh không sao chứ?”

“Không việc gì a!”

“Tôi thấy người bị xe cảnh sát mang đi.”

“Nga, tôi không đánh nhau, tất nhiên sẽ vô sự.” – Cái xe đó mỗi ngày tôi đều đi, nếu không phải vì tiểu tử nhà cậu, sao tôi lại phải quay trở về cảnh cục lần nữa.

Phương Hiểu Nhan nói: “Không có việc gì là tốt rồi, làm mọi người lo lắng.”

Phương Triển Nhan liếc mắt nhìn hai bà chị, cộc cằn nói: “Cảm ơn chị quan tâm.”

Phương Hiểu Nhan trừng mắt liếc em trai.

Sau đó, chị hai Phương gia và Trình gia, mỗi người lôi em trai nhà mình về phòng riêng, thẩm vấn.

Ngồi trên giường của em trai, Phương Hiểu Nhan cười gian nói: “Nhược Ngôn rất quan tâm tới mi nha.”

Phương Triển Nhan nhìn trần nhà, nghĩ thầm: ‘Cậu ta sớm đi ngày nào em đây sớm được giải thoát ngày đấy.’

“Nhược Ngôn kỳ thật rất đáng yêu, hơn nữa bộ dáng cũng rất tuấn tú.”

Phương Triển Nhan lần hai nhìn ra ngoài trời. ‘Em chị còn tuấn tú hơn vạn phần.’

“Gần đây, mi với Nhược Ngôn tiến triển thế nào?”

Phương Triển Nhan lần thứ ba nhìn trời. ‘Cơ hồ không có gặp mặt, nói chuyện qua mấy câu, có thể tiến đi đâu?’

“Phương Triển Nhan, mi nói chuyện cho ta!!!!!!”

Phương Triển Nhan cười hắc hắc: “Không có luật sư của em, em cự tuyệt trả lời tất cả các vấn đề.”

“Phương Triển Nhan!” – Phương Hiểu Nhan tức giận, trừng mắt nhìn em trai, thấy bộ dáng y không chịu khuất phục, liền đứng lên đi qua.

Phát hiện chị gái giơ lên hai tay, lộ ra bộ móng sắc sỡ.

Màu rất đẹp, nhưng thực tế là, cũng rất khủng bố.

“Mi không nói?”

“Chị ngồi về chỗ đi.” – Phương Triển Nhan dựng hết cả tóc gáy.

Phương Hiểu Nhan tươi cười mang theo thắng lợi trở về, trước đó không quên dùng bộ móng tay đầy tinh hoa mỹ thuật dầy vổ vổ mặt em trai.

Phương Triển Nhan sợ đến độ ngũ quan vặn vẹo: “Kỳ thực, em cũng không nói chuyện nhiều với cậu ta.”

Phương Hiểu Nhan vỗ giường: “Cái gì?”

“Chị à, chị nghĩ xem, cậu ta ban ngày đi học, tối về đây, lúc đó căn bản là ta chưa tan tâm, nghỉ hè, cậu ta làm thêm cả ngày ở cửa hàng tiện lợi, sáng sáu giờ đi, em còn chưa ngủ dậy, tối mười hai giờ về, em đi ngủ rồi, chị nói xem, như thế thì có thể có gì?”

Phương Hiểu Nhan nhú mày.

Phương Triển Nhan thấy chị gái có vẻ mềm lòng, lập tức nói thêm: “Trình tiểu đệ còn đang đi học, hai người bắt cậu ấy về ở đây, cũng không thềm lo lắng có quen hay không quen. Hơn nữa, em ở trước mặt cậu ấy che dấu thân phận rất vất vả, chị cũng biết khi em phải đi làm nhiệm vụ, có khi rất lâu sẽ không về, đến lúc đó, giải thích thế nào? Chị à, chị cũng nên lo lắng cho em một chút.”

Phương Hiểu Nhan vẻ mặt đau khổ hỏi: “Thật sự ngay cả mặt mũi cũng không thấy? Nói chuyện thì sao?”

“Không thấy mặt thì nói thế nào? Với lại, chúng ta đều biết hai người nghĩ cái gì, đương nhiên phải bảo trì khoảng cách.”

“Nga.” – Phương Hiểu Nhan có điểm ảo não – “Chính là, người ta thực sự rất thích Ngôn Ngôn nha~~~”

Phương Triển Nhan trầm nghĩ: ‘Bà chị thích sao không tự mình làm đi, bắt ta làm làm gì.’

“Vậy chị có thể kết giao cùng cậu ấy thử xem.” – Hừ, tiểu tử kia rất to mồm, âm thanh có thể làm thủng màng nhĩ đó, cho chị nếm thử một chút hương vị của một nghìn con chim sẻ đồng thời kêu xem thế nào. Không những thế, cậu ta còn là người miệng cộp gan thỏ, thái độ giương nanh múa vuốt kia cũng không thể khen tặng.

Phương Hiểu Nhan đứng lên, nhúu đôi mày xinh đẹp: “Nhan Nhan, mi nói cái gì a! Nhược Ngôn quá nhỏ so với chị đây, cậu ấy còn chưa đến hai mươi a.”

“Hiện tại không phải phi công trẻ lái máy bay bà già đang là mốt sao?”

“Phương Triển Nhan, mi nói cái gì? Chị đây là cái loại trâu già gặm cỏ non sao?”

“Không, không có, chị thoát nhìn trẻ tuổi lại xinh đẹp, dường như chỉ mới hai mươi thôi.”

“Hừ.” – Phương Hiểu Nhan đứng lên – “Chị về đây.”

“Chị...” – Phương Triển Nhan tội nghiệp nhìn chị gái chỉ thiếu mỗi cái đuôi vẫy vẫy nữa là đủ.

Phương Hiểu Nhan nhìn y: “Mi với Nhược Ngôn hảo hảo ở chung nghe không?”

Phương Triển Nhan há miệng, ngây ngốc tại chỗ.

Bên kia, Trình gia tỷ đệ cũng nói xong đề tài tương tự.

“Cái gì? Chưa gặp mặt? Chưa nói chuyện?”

Trình Nhược Ngôn giơ chân: “Em phải đi học, còn đi làm nữa, lấy đâu ra thời gian chứ.”

“Buổi tối nhiều thời gian như vậy.”

“Đi làm về buồn ngủ được không” – Phát hiện mắt Trình Nhược Ngữ lóe lên một tia quỷ dị, Trình Nhược Ngôn muốn tự vả vào miệng mình. – “Đừng đem ý tưởng xấu xa của bà chị gán lên người em.”

Trình Nhược Ngữ đổi hai chân vắt lên nhau, chống một tay xuống giường, thản nhiên nói: “Chị đã nói, hai người hảo hảo ở chung một chút.”

“Không có thời gian!”

“Từ từ sẽ đến thôi.”

“Em không cần.”

“Câm miệng! Thiếu giáo dục!”

Trình Nhược Ngôn cao giọng: “Vì sao em phải ở với một người nhát gan, sợ gián, lại còn ưa xía vào chuyện thiên hạ, bị bà thím béo xô ngã, bị côn đồ đánh, đi khuyên can người ta rồi cuộc lại bị đưa về cảnh cục. Em không cần! Bà chị có biết hấn là kẻ nhát gan không, nam nhân hai mươi sáu tuổi đầu còn sợ gián, không khác gì tiểu nữ sinh; bị bà thím xô một cái mà ngã từ trên cầu thang xuống, buồn cười chết đi được; mấy tên côn đồ đánh nhau, hấn cũng xen vào, rõ ràng là yếu mà còn muốn ra gió, ngu muốn chết; còn thích xía vào chuyện người khác, thấy người ta đánh nhau đi khuyên, kết quả cũng phải vào cảnh cục, hấn phiền toái muốn chết!”

Trình Nhược Ngôn tiếp tục nói: “Còn có, hấn đi tới cửa hàng tiện lợi mua đồ còn tùy tiện phóng điện, câu dẫn tiểu nữ sinh, còn tùy tiện nói cho người khác biết tên, hấn căn bản là một con sắc lang!”

Trình Nhược Ngôn nói liền một hơi như pháo nổ, phát hiện Trình Nhược Ngữ biểu tình căn bản không thay đổi, hét to: “Chị già, chị có nghe em nói không đấy?”

Trình Nhược Ngữ cười hì hì: “Có a!”

“Vậy chị còn định để em ở đây.”

“Ngôn Ngôn, căn bản là mi để ý Phương tiên sinh thôi, biết nhiều chuyện như vậy a~~”

Trình Nhược Ngôn trầm kêu không tốt, rơi vào tay chị già, tự mình hại mình rồi.

“Ngôn Ngôn, kỳ thật, mi ở chung cùng Phương tiên sinh, không có tệ như mi nói.”

“Em mặc kệ, em muốn về trường học!”

“Không được.”

“Vì sao chứ?”

Trình Nhược Ngữ lắc lắc đầu, dùng ngữ điệu làm nũng nói: “Ngôn Ngôn, người ta chỉ thích mỗi Nhan Nhan thôi~~~”

Trình Nhược Ngôn trừng mắt: “Thích hắn thì tự mình tới đi.”

“Cái gì? Ngôn Ngôn, Phương Triển Nhan thật sự không tồi, chị đây mới cố gắng tác hợp cho mi, không tìm được người nào hơn y đâu.”

Trình Nhược Ngôn hừ một cái: “Thích hắn sao không theo đuổi đi, tra tấn em trai mình thế này sao gọi là anh hùng?”

Đương nhiên, Trình Nhược Ngữ không phải anh hùng, nàng không phải tiểu nữ, mà là hủ nữ.

Trình Nhược Ngữ đứng lên: “Tóm lại, ta cảm thấy mi cùng Triển Nhan vẫn là không tồi đi, vậy cứ để một thời gian nữa rồi tính sau.”

“Chị!”

Hai em gái đáng thương, bị hai bà đánh bại, hai người đối mặt với nhau, đồng cảnh ngộ.

Nghĩ lúc chị mình nói thích Phương Triển Nhan, Trình Nhược Ngôn có cảm giác không thoải mái.

Phương Triển Nhan kỳ thật cũng không tệ lắm. Nhưng là, có nên bảo trì khoảng cách với hắn nữa không?

Cái đồ ngu ngốc nhất gan kia.

Chuyện phiền não vẫn phiền não, cuộc sống vẫn tiếp tục như bình thường.

Phương Triển Nhan để lại lời nhắn cho Trình Nhược Ngôn, bảo cậu y đi công tác vài ngày.

Kỳ thật là có nhiệm vụ, đi bắt một băng cướp ngân hàng.

Đối mặt với tội phạm có trang bị vũ khí tối tân, đội đặc công vẫn luôn duy trì cảnh giác cao.

Mặc đồng phục đen của đội đặc công Phi Hồ, võ trang đầy đủ, chuẩn bị xuất phát.

Lâm Sir không còn vẻ mặt không đứng đắn ngày thường nữa, nghiêm túc đứng lên, mở bản đồ, chỉ huy nhiệm vụ.

Lần này băng cướp tấn công một ngân hàng cỡ trung, nhưng đường thoát chạy có thể có ba khả năng.

Lâm Sir chỉ vào bản đồ, lại lấy ánh mắt bảo cấp dưới, mệnh lệnh đơn giản: “Các cậu, hai người tại đây; các cậu, hai người, tại đây; các cậu, hai người, đến chỗ này; nơi này là cửa chính, đây là cửa sau, hai cậu ở đây, sau đó hai cậu ở chỗ này, còn mai phục ở đây nữa. Được rồi, mọi người đã nắm rõ, sẵn sàng hành động!”

Lâm Sir nhận được ánh mắt của cấp dưới qua tấm mặt nạ màu đen.

Phương Triển Nhan lẳng lặng ngồi xổm ở tầng cao nhất của tòa nhà, quan sát động tĩnh bên dưới.

Dưới chiếc mặt nạ bảo hộ màu đen, chỉ có thể thấy đôi mắt đen sáng ngời của y.

Lý Bối ngồi xổm bên người y.

Bên dưới, là một cái ngõ tắt nhỏ bên cạnh cửa sau của ngân hàng.

Ba tên cướp xuất hiện trong tầm nhìn.

Phương Triển Nhan đưa khẩu súng bắn tĩa lên.

Ngắm...

Bình tĩnh quyết đoán bóp cò!

Một tên cướp ngã xuống.

Tiếp theo một tên nữa.

Tên thứ ba hoảng sợ ngẩng đầu nhìn, sau đó xoay người, chạy về cửa một tòa nhà khác.

Trong khoảnh khắc hấn đẩy cửa, một viên đạn bắn trúng cánh cửa kim loại nơi hấn đặt tay, tóe lửa.

Tên cướp sợ ngẩn người, lập tức ngồi xổm xuống, sau đó bị cảnh sát chế trụ.

Rất thuận lợi!

Lý Bối hướng Phương Triển Nhan giơ lên một ngón tay cái.

Lúc này lại có một tên cướp uy hiếp một nhân viên ngân hàng đi ra từ cửa sau.

Các cảnh sát đuổi theo gã không dám tới gần.

Tên cướp chậm rãi di chuyển tới, chế trụ con tin, thỉnh thoảng lại lấy súng tự động bắn ra xung quanh. Từ một nơi bí mật gần đó, Lâm Sir dùng bộ đàm nói với các cấp dưới: “Tìm một người phân tán lực chú ý của hắn.”

Không thể để tên cướp nổ súng lung tung như vậy, có thể làm bị thương người dân vô tội hoặc cảnh sát, phải lập tức khống chế hắn.

Chuyên gia đàm phán đứng lên, kêu gọi đầu hàng.

Tên cướp khản trương, không để ý đến những lời đó, vừa lùi dần về phía ngõ tắt nhỏ bên ngoài, vừa tiếp tục nổ súng lung tung.

Lâm Sir biết rõ vị trí của các đặc công trong đội của mình, hắn nói: “Phân tán sự chú ý của hắn, làm cho hắn nhìn về bên trái.”

Trong ống nghe là tiếng ai đó: “Rất nguy hiểm, còn có con tin.”

“Phân tán sự chú ý của hắn, làm hắn nhìn về bên trái.” – Lâm Sir vẫn kiên quyết.

Chuyên gia đàm phán lại bắt đầu nói chuyện, hỏi một chút chủ đề, khuyên bảo.

Rốt cục, tên cướp bị chuyển hướng tới bên trái, con tin vì sợ hãi mà bị hắn lôi kéo đi.

Không có tiếng súng, một viên đạn bay sượt qua tai tên cướp, ghim vào tường.

Viên đạn bay gần lỗ tai, tốc độ cao mang theo dòng khí cực nóng, làm cho tên cướp hoảng sợ.

Lúc này, nhanh như chớp, một thân ảnh tiến lên.

Cứu con tin khỏi tay tên cướp, dùng thân thể mình bảo vệ người ta.

Một người khác nhanh chóng đánh tên cướp gục xuống, một tay chặn cổ hắn, một tay chế trụ tay đang cầm súng của hắn.

Nhanh chóng và chuẩn xác! Tên cướp bị bắt sống, con tin được an toàn cứu ra! Thật là vô cùng nguy hiểm.

Mặc đồ đen, đeo mặt nạ bảo hộ, đội đặc công nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường, còn lại giao cho tổ trọng án.

Cảnh cục thành phố, khu của đội đặc công Phi Hồ.

Trong phòng hội nghị, Lâm Sir đang nói chuyện: “Nhiệm vụ lần này con tin an toàn, bắt sống năm tên cướp, tịch thu được nhiều súng ống đạn dược. Mọi người biểu hiện rất xuất sắc, ta sẽ viết báo cáo gửi lên, mọi người vất vả!”

Cuộc họp chấm dứt, mọi người nối đuôi nhau ra ngoài, Phương Triển Nhan đi cuối cùng, bị gọi lại.

“Nhan Nhan.”

Vừa nghe thấy tiếng xưng hô này, Phương Triển Nhan run lên: ‘Con mẹ nó, vừa mới bình thường được một chút thôi, đã lại như cũ rồi.’

Quay đầu lại thấy trên mặt Lâm Sir lộ ra biểu tình kì dị, Phương Triển Nhan thật muốn cho hắn một quyền.

Lúc này không để mình về nhà nghỉ ngơi, lão cáo già này còn muốn gì đây?

Lâm Sir vuốt cằm hỏi: “Nhan Nhan, mấy ngày hôm trước, sao lại bị tổ trị an mang về cảnh cục?”

“À, có chút hiểu lầm đấy mà.”

“Khuyên can hình như cũng không đến mức bị bắt về đồn chứ?” – Cáo già tựa như đây không phải là việc chính.

“Ta nghĩ phải nhanh chóng cản lại để không làm bị thương người dân vô tội.” – Câu trả lời của Phương Triển Nhan đương nhiên không thể làm lão cáo già hài lòng.

Đương nhiên lão cáo già hủ nam kia cũng không mắc mưu, “Này không giống với một đặc công xuất sắc nha. Nhan Nhan, cần ta bắt người viết báo cáo không?”

“Không cần!” – Viết cái này, không thể tăng lương thăng chức được.

“Như vậy đi, Nhan Nhan, gần đây không tới nhà người, hôm nào mọi người cùng tới tụ tập một chút.

Xong rồi, chiều mới của lão cáo già.

Lâm Sir nhướn mày: “Sao? Không chào đón các huynh đệ? Hay là, không chào đón ta?”

Vô nghĩa, đương nhiên là ông rồi. “Đương nhiên không phải. Gần đây mọi người đều mệt, chờ vài ngày, nga, tháng sau được không?”

Lâm Sir khẽ nhúu mày: “Tháng sau...”

Tháng sau đại học khai giảng, bảo Trình Nhược Ngôn ở trường vài ngày, sẽ không có vấn đề gì.”

“Nga, được rồi.”

Phương Triển Nhan rời phòng họp.

Lão cáo già kia có lẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy.

Quả nhiên, Phương Triển Nhan đoán đúng.

Mấy ngày đầu Phương Triển Nhan nói một tiếng với Trình Nhược Ngôn, bảo cậu ta tránh đi một chút, cũng không thấy Lâm Sir có động tĩnh gì.

Mấy ngày nữa, cũng không có gì.

Lâm Sir còn không có việc gì làm liền đùa bốn cấp dưới, cả các nhân viên khác của cảnh cục, ngay cả nhóm cảnh sát cấp cao cũng không tránh khỏi ma trảo gán ghép của lão.

Đương nhiên bọn họ không biết, lão cáo già này chính là âm thầm tưởng tượng, sau đó là vẻ mặt đầy ám thị.

Rất ác! Chỉ khổ cấp dưới bên cạnh lão.

Mất thấy tháng chín tới rồi, Phương Triển Nhan thả lỏng cảnh giác.

Phương Triển Nhan đơn thuần vẫn là xem nhẹ lão cáo già hủ nam đáng sợ kia rồi.

Một tuần sau, Phương Triển Nhan đang thu thập đồ đạc để ra về, Lâm Sir từ văn phòng đi ra: “Nhan Nhan, hôm nay về nhà cậu tụ tập được không?”

Phương Triễn Nhan lúc ấy mới ngẩng người: “A, hôm nay ta có hẹn, không được tiện lắm...”

Ánh mắt Lâm Sir nhíu lại: “Bạn gái à?”

Tất cả mọi người đều biết Phương Triễn Nhan không có bạn gái.

Không có thời gian kết giao, hơn nữa, bên người lại còn có một hủ nữ một hủ nam.

Lúc này có muốn nhờ vả Trình Nhược Ngữ cũng đã muộn rồi. “Ách, không phải.”

“Vậy thì đi thôi, các anh em lâu rồi mới có thời gian tụ tập.” – Nói xong Lâm Sir quay qua mọi người – “Hôm may mọi người cùng về nhà Triễn Nhan tụ tập một chút.”

Nhìn thấy biểu tình vui vẻ của những người khác, Phương Triễn Nhan âm thầm cười khổ: ‘Sớm hay muộn cũng sẽ có ngày bị lão cáo già đùa chết!’

Trên đường lái xe về nhà, Phương Triễn Nhan không ngừng cầu nguyện, hy vọng Trình Nhược Ngôn mai mới về.

Việc phải làm là sớm tổng cổ đám bạn không có lương tâm với cả lão cáo già này trước.

Một nhóm đồng sự cùng nhau tụ tập, nói chuyện phiếm, uống bia, xem ti vi, hưởng thụ thoải mái không mấy khi có.

Thấy đã qua chín giờ, Trình Nhược Ngôn vẫn chưa về, Phương Triễn Nhan an tâm một nửa.

Muốn nhanh chóng đuổi đám người này đi, nhưng vài lần gợi ý, đều bị Lâm Sir chuyển đề tài.

Lão cáo già này quả nhiên giảo hoạt!

Nghĩ đến việc đem nhóm người này giải tán, cửa đột nhiên bật mở.

Phương Triễn Nhan khóc thét trong lòng: ‘Trời hại ta a...’

Hôm nay ở cửa hàng tiện lợi Trình Nhược Ngôn làm việc kiểm kê hàng hóa, tiến hành tính tiền, làm xong cậu liền đi trước.

Nhìn thấy vẻ mặt Phương Triễn Nhan như ăn phải hoàng liên, Trình Nhược Ngôn nghĩ thầm: ‘Tên đầu

người này làm sao vậy?’

Vào phòng khách, Trình Nhược Ngôn liền hiểu.

Trong phòng khách, một đồng nam nhân.

Nhìn thấy Trình Nhược Ngôn đi vào, trừ bỏ Phương Triển Nhan ra, mọi người ai nấy mắt đều sáng lên, như đàn sói nhìn thấy tiểu sơn dương.

Trình Nhược Ngôn cảm thấy lạnh toàn thân.

Lâm Sir ngồi ở sô pha, lên tiếng: “Nhan Nhan, ai vậy, giới thiệu chút đi.”

Nghe Lâm Sir cố ý giả vờ thanh giọng, Phương Triển Nhan nhăn hết cả mặt mũi lại.

Chín người còn lại, lộ ra biểu tình chuẩn bị xem kịch vui, ánh mắt vô cùng háo hức.

Phương Triển Nhan giới thiệu: “Vị này là Trình Nhược Ngôn. Còn mấy người này là..... đồng sự của ta.”

Đồng sự chó má! Thấy chết mà không cứu! Thật không có lương tâm!

Nghe thấy người nam nhân kêu Phương Triển Nhan là Nhan Nhan, thanh âm lại không giống nam tử bình thường, Trình Nhược Ngôn một trận phát run.

Chẳng lẽ, Phương Triển Nhan còn có cái gì không thể cho ai biết à? Thật kỳ quái a...

“Nhan Nhan, vị tiên sinh này tới, không biết có việc gì vậy?”

Chín người khác nhất tề gật đầu, mỗi người đều lộ ra vẻ mặt âm hiểm.

“Này, Trình tiên sinh... tạm thời ở nhà ta.”

Mắt Lâm Sir hoàn toàn sáng, những người khác lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, phòng khách giống như là được họ chiếu sáng vậy.

Không thể nào, Phương Triển Nhan thâm tàng bất lộ? Nhìn không ra Phương Triển Nhan cùng nam nhân ở chung.

Nhìn thấy biểu tình của nhóm đồng sự, Phương Triển Nhan thầm nghĩ: ‘Chờ ta làm thật từng người các người.’

Lúc này, có người đón tiếp Trình Nhược Ngôn: “Trình tiên sinh, đến đây ngồi đi.”

Trình Nhược Ngôn bị kéo đến.

“Trình tiên sinh làm việc ở đâu vậy?”

“Tôi đang học năm hai đại học.”

A a, vẫn còn non quá nha. “Trình tiên sinh học đại học nào?”

“Đại học Hương Đảo, khoa công trình điện cơ.”

Học ngành kỹ thuật? Đứa nhỏ thông minh.

Nhìn thấy trong mắt Lâm Sir không ngừng hiện lên điện quang, Phương Triển Nhan âm thầm kêu khổ.

Trình Nhược Ngôn sao lại thành thật như vậy, người ta hỏi gì đáp nấy.

Những người khác nghe Lâm Sir cùng Trình Nhược Ngôn nói chuyện, liên tiếp gật đầu, sau đó đều hướng về Phương Triển Nhan ý bảo: ‘Tiểu tử người không tồi.’

Phương Triển Nhan thầm kêu: ‘Không phải như thế! Không phải cái thứ mà các người đang nghĩ!’

Khó có cơ hội được gặp đồng sự của Phương Triển Nhan, Trình Nhược Ngôn cũng có chút tò mò.

Những người này nhìn thế nào cũng thấy có điểm lạ, đặc biệt người hỏi chuyện cậu, cảm giác có chút gì đó giống bà chị già nhà mình.

Hơn nữa, là nam nhân, nhưng sao giọng nói lại ồm ồm thế.

Nhìn qua rất đẹp trai, chính là ánh mắt như tia X quang vậy, khiến cả người cậu không thoải mái.

Hơn nữa, còn kêu Phương Triển Nhan là Nhan Nhan, xem ra quan hệ rất sâu sắc đây.

Hàn huyền một chút, Trình Nhược Ngôn hỏi: “Các vị cùng công tác ở khách sạn với nhau?”

Phương Triển Nhan nhắm mắt.

Lâm Sir nở nụ cười: “Đúng vậy.”

Trình Nhược Ngôn thầm nghĩ: ‘Nhìn toàn những người sáng sủa thế này, trông cũng không giống bộ dáng của nhân viên khách sạn.’ “Là ở bộ phận nào vậy? Phục vụ phòng, bếp núc, hay là bộ phận khác?”

Lâm Sir cố ý vuốt cằm: “Có thể xem như là phục vụ khách đi. Chúng ta chủ yếu ở các phòng.... ở trên giường... tìm khách nhân... cung cấp phục vụ...”

Kỳ thật, chúng ta chủ yếu là ở trong thành thị, tìm tội phạm, vì nhân dân phục vụ.

Phương Triển Nhan nhìn chăm chăm Lâm Sir, hận không thể lập tức tiến lên bóp chết lão.

Lâm Sir nói thế này, bất luận kẻ nào cũng hiểu lầm, chẳng lẽ lão muốn cho Trình Nhược Ngôn hiểu lầm y là... nam quan hệ xã hội, nói trắng ra là ngưi lang.

Không!

Mấy đồng sự khác, có người nghe ra ý tứ của thủ trưởng trong lời nói, sắc mặt trở nên mất tự nhiên, có người vẫn chưa hiểu, chỉ nhìn chăm chăm hai người nói chuyện.

Lâm Sir nhìn Phương Triển Nhan, lại nhìn Trình Nhược Ngôn.

Nga, thật là đáng yêu nha, tóc đen mắt to, dung mạo tuy rằng bình thường nhưng cũng có vài phần thanh tú, bộ dáng ngoan ngoãn, đáng người gây yêu, làn da rất được.

Ấn, rất hợp với Triển Nhan! Nhưng xem bộ dáng bọn họ dường như còn chưa có gì? Không sao, từ từ rồi sẽ có.

Bên này, Trình Nhược Ngôn bắt đầu hoài nghi.

Đôi mắt to nhìn hết người này đến người kia, càng nhìn càng thấy đáng nghi.

Phía sau, Lâm Sir còn nói: “Nhược Ngôn, chắc ngươi không biết, Nhan Nhan cùng Tiểu Bối nhà chúng ta quan hệ không tồi nha.”

Đã thân quen đến mức đổi cách xưng hô sang Nhược Ngôn.

Nghe thấy những lời này, Lý Bối thành phần xạ có điều kiện, gân cổ gào to: “Không được nói linh tinh! Không thể nào! Ta cùng Phương Triễn Nhan không có gì! Chúng ta trong sạch nha!”

Phương Triễn Nhan thật muốn bức tử Lý Bối.

‘Người không thể nhẫn nhịn một lần sao? Kêu la cái gì? Có anh em nào như người không hả? Đồ đầu heo! Không biết câu giấu đầu hở đuôi sao?’

“Không thể nào! Ta cùng Phương Triễn Nhan không có quan hệ gì hết! Chúng ta trong sạch nha!” – Lý Bối kích động, làm đổ cốc bia trong tay, hất theo bản năng liếm chỗ bia dính trên tay mình.

Phương Triễn Nhan nhìn chăm chăm Lý Bối.

Mấy người trong tổ, đều được tôi luyện dưới bàn tay của một hủ nam cáo già.

Vì thế, tất cả liền nhìn thành...

Lý Bối đang ám chỉ Phương Triễn Nhan, mà Phương Triễn Nhan cũng tiếp nhận ám chỉ đấy.

Quả nhiên có gian tình nha! Không hổ là cặp đôi do sếp an bài!

Trình Nhược Ngôn nhìn thấy hai người kia, kinh ngạc há hốc miệng.

Phương Triễn Nhan trước mặt chị gái một kiểu, sau lưng lại là kiểu khác.

Trình Nhược Ngôn mở to mắt nhìn Lý Bối bên người Phương Triễn Nhan.

Là một người trẻ tuổi, khuôn mặt thanh tú, dáng người chuẩn, cùng Phương Triễn Nhan đẹp trai lạnh lùng, rất xứng đôi.

Phương Triễn Nhan đột nhiên ý thức được mình sai lầm, thu hồi ánh mắt lại, nhưng đã muộn rồi.

Ánh mắt Trình Nhược Ngôn đã muốn viết rõ ràng, cậu ta đã hiểu lầm.

Xong rồi...Làm sao bây giờ? Phải thừa nhận thôi, là nam quan hệ xã hội hay là đồng tính luyến... Hai cái chỉ chọn một.

Hung tợn trừng mắt nhìn Lâm Sir, Phương Triển Nhan hận không thể cắn lão mấy cái cho bỏ tức.

Cái loại người như thế nào mà có thể đem người khác bức đến tình trạng này! Cáo già! Người chờ đấy!

Nhắm mắt, bình tĩnh lại, sau đó mở ra, Phương Triển Nhan ngữ khí vững vàng nói: “Trình Nhược Ngôn, kỳ thật chúng ta đều là... nam quan hệ xã hội.”

Lời vừa nói ra, cả phòng khách im lặng.

Giống như có một trận gió lạnh thổi qua, cuốn lên một đồng lá khô, mỗi người trên mặt đều hiện ra ba đường hắc tuyến, trừ bỏ Lâm Sir.

Phương Triển Nhan trong lòng kêu to: ‘Nghĩ xem đường đường là đặc công Phi Hổ thân thủ nhanh nhẹn, kĩ thuật bắn súng số một, lại bị bức thành nam quan hệ xã hội, còn có thiên lí không chứ?????’

Mọi người ngây ra, nhưng dưới ánh mắt cường bức của Lâm Sir, bắt đầu cười gượng.

Không thể đem thân phận thật nói ra.

Trình Nhược Ngôn ngây người, biểu tình thập phần cứng nhắc, sau đó xấu hổ cười nói: “Kỳ thật, cũng ... không có gì, chỉ là nghề nghiệp thôi.....”

Mọi người lại hắc hắc cười gượng.

Sau đó. Trình Nhược Ngôn nhìn thấy Lâm Sir, còn mang theo khờ dại hiếu kì, trịnh trọng hỏi: “Xin hỏi một chút, ngài là... má mì* của bọn họ... phải không?”

*má mì: nghĩ mãi mới thấy từ này phù hợp, vì QT ca ca dịch là mụ mụ tang, có ai có ý kiến gì không, giúp mình với

Mấy người đồng thời có cảm giác muốn ói.

Lại là một trận gió lạnh thổi qua.

Lại một đồng lá khô cuốn cuộn lên.

Lại là vẻ mặt hắc tuyến của mỗi người.

Lúc này đây, trên không trung còn bay một đàn quạ đen với khủng long.

Lâm Sir nở nụ cười cáo già đáp: “Ha hả, cứ xem như vậy đi.”

“Một tổ của người đây à, mười người?”

“Ha hả, đúng thế.” – Lâm Sir chậm rãi nháy mắt với Trình Nhược Ngôn – “Tôi nói cho cậu biết, Nhan Nhan là người xuất sắc nhất a.”

Còn đặc biệt cường điệu cái chữ ‘sắc’ kia.

Phương Triển Nhan muốn phát cuồng.

Sớm hay muộn, cũng có một ngày, ta mang lão cáo già này lột da, băm xác thành trăm mảnh! Không, như vậy vẫn tiện nghi cho lão! Ta muốn đem lão @@\$%^\$....

Trình Nhược Ngôn ngẩng đầu, nhìn Phương Triển Nhan.

Mấy người khác, không thể nói được gì, cũng đã muốn sùi bọt mép ngã vật ra đất.

Đáng thương nhất là Phương Triển Nhan, các huynh đệ đều tỏ vẻ đồng tình.

Đồng tình, có vẻ như là chưa đủ.

Bất quá, từ nay lão cáo già có mối quan tâm mới rồi, chỉ chú ý đến Phương Triển Nhan cùng vợ con, à không, là cậu sinh viên kia, bọn họ coi như thoát nạn.

Thấy các đồng sự đều bỏ đá xuống giếng, Phương Triển Nhan hung tợn trừng mắt nhìn.

Ngồi thêm một chút, cáo già Lâm Sir cảm thấy mỹ mãn, mang theo mọi người đứng dậy cáo từ.

Phương Triển Nhan đứng dậy tiễn khách.

Các người vì cái gì không về sớm một chút.

Cái này... mình chết rồi...

6. Chương 6

Mang theo vẻ mặt buồn bực, Phương Triển Nhan đóng cửa.

Vừa quay đầu lại, nhìn thấy Trình Nhược Ngôn đứng ở phía sau, dùng ánh mắt vừa bình tĩnh vừa hỗn loạn vừa đồng tình nhìn hắn.

‘Ai muốn tiểu quý nhà ngươi đồng tình a! Đồng tình cái rắm! Đạo lý gì thế này! Nghĩ xem ta đường đường là.... Hiện tại là hồng bài ngư lang... Thân phận chuyển hóa thật mau a.’

Trình Nhược Ngôn cúi đầu, không dám nhìn mặt Phương Triển Nhan.

Phương Triển Nhan, hẳn chắc có nhiều điều khó nói, phải làm cái nghề nghiệp này, chắc cũng là do bắt buộc đi.

Nam nhân, cũng có nỗi khổ của riêng mình, còn phải nói dối chị gái hắn nữa.

“Phương tiên sinh, chuyện hôm nay, tôi sẽ không nói với chị gái anh, xin cứ yên tâm. Tôi sẽ không nói với ai hết. Ách, kỳ thật nghề nghiệp... Vô luận giá cả thế nào... anh cũng phải quý trọng bản thân.”

Nói xong, Trình Nhược Ngôn trở về phòng.

Phương Triển Nhan tức không ngủ được, ngồi ở sân thượng uống bia ngắm sao.

Rất buồn bực! Rất buồn bực! Nghĩ thôi đã thấy ủy khuất, nghĩ thôi đã muốn khóc.

Nghĩ xem chúng ta đảng hoàng là trẻ ... Nga không, đã không còn tuổi trẻ, nghĩ xem chúng ta đảng hoàng chỗ... nga không, chính mình vẫn không, bất quá vẫn có đồng sự kết hôn hoặc có bạn gái; nghĩ

xem chúng ta này... là một hảo nam nhân, cư nhiên bị thủ trưởng bắt lương bắt buộc giả trang làm nam quan hệ xã hội, tục danh: ngư lang.

Nghĩ xem đường đường là đặc công Phi Hổ, hiện tại lưu lạc đến mức phải ‘Lấy sắc thị nhân’ (dùng sắc phục vụ nhân dân), không có thiên lý.....

Tiểu quý kia còn nói cái gì ‘Vô luận giá cả thế nào’, ‘quý trọng bản thân’, nghe đã muốn hộc máu!

Lão cáo già tâng tận lương tâm kia, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, ta đem người @#&%\$...

Bên kia, Trình Nhược Ngôn nằm trên giường, cũng không ngủ được.

Cậu bình tĩnh suy nghĩ lại, càng nghĩ càng thấy sáng tỏ.

Phương Triển Nhan bảo hắn chỉ là nhân viên bình thường, lại có thể có phòng ở tốt như vậy, xem ra đích thị là hồng bài ngư lang. Nếu không, sao có thể có điều kiện kinh tế tốt như vậy? Xe của hắn cũng là loại xe việt dã hàng hiệu.

Trách không được có đôi khi Phương Triển Nhan trở về, nhìn thấy hắn mệt mỏi muốn chết. Nghe nói nữ nhân nhiều khi rất cơ khát, mãnh nam như Phương Triển Nhan cũng không chịu được.< chết cười với suy nghĩ của em Ngôn:D:D:D>

Trình Nhược Ngôn cảm thấy mặt mình đỏ lên.

Hơn nữa, lúc mình về nhà, cửa phòng hắn luôn đóng, cũng không biết có nhà hay không, có thể là không có... Phương Triển Nhan còn có thể đi công tác, vài ngày không về, có thể là bị đại gia nào đó bao dưỡng.

Còn có dáng người hắn, đã nói rồi, nhân viên bình thường sao có thể có dáng người đẹp như vậy? Vừa thấy là biết có rèn luyện qua. Đương nhiên, nghề nghiệp cần mà, bằng không lấy đâu ra nữ nhân gọi tên. Không biết Phương Triển Nhan có phải làm cả những thứ như khiêu vũ, múa thoát y, hay múa cột gì gì đó không.....

Lại nói tiếp chính mình đã nhìn thấy hắn chỉ mặc mỗi một cái quần lót trên người.

Trình Nhược Ngôn cảm thấy mũi mình nóng nóng. Không tốt, chảy máu mũi rồi!

Phương Triển Nhan bình thường luôn mặc tây trang, hắn cũng là cần cho nghề nghiệp đi. Nghe nói bọn họ cũng có hình tượng nhã nhặn, tóm lại vẫn có điểm rụt rè, không rõ ràng.

Về phần quần bò, hắn là có chút cách điệu đi? Nghe nói còn có quần trang các thứ nữa, không biết

Phương Triển Nhan mặc vào thế nào? Liệu hắn có phải mặc những thứ quần áo quái dị không?

‘Má mì’ nói hắn là hồng bài. Chắc chắn là thế, nhìn đồng sự của hắn không có ai suât như hắn cả.

Hắn vừa đẹp trai vừa lạnh lùng, tươi cười thân thiết, thái độ hào phóng, không biết hồng bài như hắn thì giá bao nhiêu một đêm.

Trình Nhược Ngôn lấy chăn trùm kín đầu.

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, mình sắp điên mất rồi, chính mình thực sự điên rồi.

Phương Triển Nhan nhất định có nỗi khổ tâm mới chịu làm cái nghề này, không thể kỳ thị hắn, càng không thể nói mình với hắn có... Không an phận cùng... ý tứ khác.

Trình Nhược Ngôn đã muốn hét lên: ‘Ta trúng độc của Trình Nhược Ngữ rồi! Cư nhiên bắt đầu thấy có hứng thú với nam nhân...’

Sáng hôm sau, hai người chạm trán ở phòng khách, vẻ mặt đều có chút không tự nhiên.

Trình Nhược Ngôn nghĩ đến sự thật, cảm thấy mình phải thay đổi cái nhìn với Phương Triển Nhan, không nên tiếp tục lạnh lùng, cũng nên đồng cảm với hắn.

Vì thế, Trình Nhược Ngôn lộ ra nụ cười hiếm thấy, chủ động ân cần hỏi thăm: “Phương tiên sinh, chào.”

“A, chào cậu.”

Nhìn mặt Phương Triển Nhan không quá cao hứng, Trình Nhược Ngôn không dám hỏi tiếp.

Chú ý tới bữa sáng trên bàn, trong mắt Trình Nhược Ngôn xẹt qua một tia hi vọng.

Đã không cần phải phân rõ giới hạn, có lẽ... Không, không thể như vậy! Hắn là tiểu bạch kiểm a! Nếu ăn đồ của hắn, thật không tốt, dù sao hắn kiếm tiền cũng rất vất vả.

Hắn là ngư lang, mình ăn của hắn, chẳng lẽ mình là... Tiểu bạch kiểm???

Trình Nhược Ngôn lắc đầu, đi ra cửa.

Phương Triển Nhan nhìn tiểu tử kia dường như giận dữ, không thể nề hà.

Vốn nghĩ muốn mời tiểu tử kia ăn cơm, nhìn cậu ta như vậy, quên đi.

Mới sáng bước vào văn phòng, Phương Triển Nhan bị đồng sự đánh lén thành công.

Bảy tám người đều to cao lực lưỡng, đem Phương Triển Nhan ấn trên tường không động đậy, dù sao cũng là đặc công Phi Hổ, luận thân thủ, không thể so sánh ai hơn ai kém.

Phương Triển Nhan giãy dụa: “Hỗn đản, mấy người muốn gì? Buông!”

Bên tai là một trận cười ác ý: “Thành khẩn khai báo đi!”

“Hỗn đản, khai cái rắm! Buông tay!”

“Thật không nghĩ tới a, Phương Triển Nhan ông cư nhiên thâm tàng bất lộ. Nói, ở cùng tiểu tử kia bao lâu rồi?”

Phương Triển Nhan nghĩ đến tình cảnh ngày hôm qua, liền tràn ngập bi phẫn: “Mấy người không có lương tâm, không có nghĩa khí, ăn cây táo, rào cây sung, bỏ đá xuống giếng, lang sói!”

Mọi người cười vang: “Triển Nhan a, ông mới là sắc lang ăn cỏ non.”

“Thúi lắm! Đây không ăn uống gì hết!” – Ở cùng với tiểu tử kia bốn tháng, một chút cũng không chạm qua.

“Không cần gạt người, bọn tôi hiểu mà...” – Lại một trận cười không có hảo ý.

Chết tiệt, đều là do lão cáo già kia hại.

Đầu sỏ của mọi tội ác là lão ta! Ta phi!

Sau đó, Phương Triển Nhan liền bị đám đồng sự đùa giỡn.

Bảy tám bàn tay thô kệch sờ soạng người hắn, vừa sờ vừa bình luận: “Triển Nhan a, cơ thể ông thực rắn chắc a, sờ vào thật có cảm xúc a.”

“Triển Nhan, cẩn thận không làm đau vợ gia gia.”

“Triển Nhan, không cần làm lụng vất vả nha.”

“Triển Nhan...”

“Con mẹ nó, các người cầm hết cho ta! Cút!”

Lại là một trận cười vang.

Lý Bối cũng chạy tới, cố ý đem hai ngón trỏ cắn cắn, làm bộ dạng ủy khuất, đầu tựa vào ngực Phương Triễn Nhan, cọ cọ, cọ đến mức Phương Triễn Nhan hận không thể đập cậu ta một cước.

Lý Bối còn nói: “Triễn Nhan a, anh thật không có lương tâm, cùng người khác kết giao, đem người ta bỏ rơi, Triễn Nhan, em muốn có phí chia tay...” Phương Triễn Nhan gào to: “Phí! Xem tôi đánh cậu một trận tàn phế!”

Đồ đầu heo Tiểu Bối, lời nói của cậu chẳng đúng thời điểm gì cả, chỉ làm tôi thêm phiền, bỏ đá xuống giếng nhưng lại chạy đầu tiên.

“Ai yêu, Triễn Nhan, không cần hung như vậy, không thể khi dễ người ta.”

“Các người câm miệng cho ta! Câm miệng!”

“Triễn Nhan...”

“Triễn cái đầu các người, các người so với ta có tốt hơn không? Đều là ngu lang hết cả. Hừ!” –

Phương Triễn Nhan rống câu này, tất cả mọi người đều dừng lại.

Văn phòng, một trận gió lạnh vô hình thổi qua.

Trên đỉnh đầu, một đàn quạ đen bay qua.

Nghĩ xem chúng ta đường đường là Phi Hồ... Ai, không nói, cái này tự mình biết.

Phương Triễn Nhan thoát khỏi đám đồng sự, xoa bả vai vừa bị đè lên, lúc này, một huynh đệ bỗng cười ra tiếng.

“Ông cười cái gì? Điên à?”

“Ngày hôm qua, tiểu quỷ đó nói...”

Có người trầm giọng nói tiếp: “Má mì.”

Mọi người nhìn nhau rồi đồng loạt cười: “Oa, ha ha ha, rất có ý tứ, tiểu tử kia thật tinh mắt, liếc một cái

đã nhìn ra.”

“A ha ha ha, các ông có chú ý biểu tình của lão đầu nhân không? Giống như ăn một cân ruồi vậy...”

“Sau đó lão lập tức giả bộ không có việc gì, cho rằng chúng ta không phát hiện...”

“Kỳ thật chúng ta đều đã nhìn thấy. Oa ha ha ha ...”

“Ha ha ha.... Quá sung sướng, thật đã đời!”

“Có chuyện gì mà vui vẻ vậy?” – Một thanh âm vang lên.

“Lâm Sir, buổi sáng tốt lành.”

“Ha ha.” – Lấy tay mình sờ lòng bàn tay người kia, Lâm Sir nháy đôi mắt cáo, nhìn thấy nhóm cấp

dưới liềm mạng thu lại biểu tình – “Thật vui vẻ nha.”

“Báo cáo thủ trưởng, khi công tác phải đảm bảo sức khỏe, tâm tình và cảnh giác.”

“Ân, hừ!” – Bọn nhãi ranh vất mũi chưa sạch, cười lớn như vậy, còn cho là ta không nghe thấy?

Bỏ lại hai tiếng cười âm hiểm, Lâm Sir xoay người ra ngoài, trước đó còn quay đầu dùng ánh mắt ưu oán nhìn Tiểu Bối một cái: ‘Bảo bối, đừng thương tâm, lão đại ta nhất định sẽ sớm tìm vợ cho ngươi, ghép thành đôi.’

Tiểu Bối thấy lạnh cả người.

Sau đó, vẫn cái ánh mắt ưu oán đó rơi xuống người Phương Triển Nhan.

Phương Triển Nhan thấy lạnh sống lưng.

‘Tuy rằng ngươi có tâm hoan, bất quá ta thích tiểu tử kia, ta sẽ không phản đối.’

“Triển Nhan, chú ý thân thể nha.” – Bỏ lại câu này, Lâm Sir rời đi, để lại đám cấp dưới nghiêng răng nghiêng lợi.

Lão cáo già chết tiệt này, nếu không phải vì lão ta, sao chúng ta lại... thành ngư lang hết cả????

Cáo già hại chết người!!!

Tháng chín, khai giảng.

Kế hoạch của Trình Nhược Ngôn là cùng Phương Triển Nhan thương lượng một chút, bảo với hai bà chị bọn họ không hợp nhau, không phải ở chung nữa.

Chính là hiện tại xảy loại tình huống này, cậu không nghĩ làm như vậy.

Lưu lại Phương Triển Nhan một mình một nhà, hẳn có thể hay không rất cô đơn... Người như vậy, nội tâm chắc rất thống khổ tịch tịch. Tuy rằng Phương Triển Nhan có vẻ giỏi che giấu.

Nếu mình ở lại, cùng hẳn tâm sự, có lẽ hẳn sẽ khá hơn.

Hắn là hồng bài, có thể đã làm công việc này lâu rồi, bắt quá, vẫn hi vọng hẳn không phải làm loại này... Bỏ công việc này có lẽ sẽ tốt hơn.

Tưởng tượng Phương Triển Nhan bị nữ nhân... Không cần nghĩ thêm nữa cũng cảm thấy khó chịu.

Bữa sáng cuối tuần, Phương Triển Nhan ngồi xem báo, trên bàn bày những món ăn hương thơm ngào ngạt.

Trình Nhược Ngôn đã khai giảng, không thể ở cửa hàng tiện lợi làm cả ngày, liền trốn chị gái đến cửa hàng thức ăn nhanh làm.

Nhìn thấy Trình Nhược Ngôn chuẩn bị ra khỏi cửa, đi làm, Phương Triển Nhan thầm nghĩ: ‘Tiểu tử kia vừa đi học vừa đi làm cũng không dễ dàng, thật là một đứa nhỏ không tồi.’

“Đói bụng không?” – Để ý thấy ánh mắt của Trình Nhược Ngôn, cũng để ý thấy cậu không lập tức ra ngoài, Phương Triển Nhan đặt tờ báo xuống hỏi.

Trình Nhược Ngôn gật đầu.

“Đến, cùng nhau ăn.”

“Tốt.” – Đã cự tuyệt nhiều lần, lúc này chủ nhân thành tâm mở miệng, nếu lần này cự tuyệt, có lẽ sẽ làm tổn thương hẳn

Ngồi ở bàn ăn, Trình Nhược Ngôn không khách khí: “Oa, ăn ngon thật!”

Nhìn thấy tiểu tử kia ăn lang thôn hổ yết, Phương Triển Nhan nở nụ cười.

Cậu ấy vẫn là đứa nhỏ... Ai, đều là bị chị gái làm hại, bằng không, kỳ thật có thể hảo hảo ở chung.

“Cà phê uống ngon thật!” – Trình Nhược Ngôn nhiệt tình ca ngợi.

Cà phê bình thường, cho thêm sữa, không có đường, Phương Triển Nhan khi uống bỏ thêm một chút bơ, uống xong, hương vị còn lưu lại trong miệng.

“Anh mua ở đâu vậy?” – Có cơ hội sẽ giới thiệu cho bạn bè hoặc chị già nhà mình.

Phương Triển Nhan cười đáp: “Tôi tự pha.”

“Anh?”

“Không tồi chứ?”

“Anh?”

“Đúng thế.”

Trình Nhược Ngôn không khỏi kính nể người ngồi trước mặt. “Thật sự rất ngon.”

“Cảm ơn, tôi còn tưởng cậu không uống được. Người trẻ tuổi đều cảm thấy cà phê khó uống, ở đây tôi cũng không có đồ uống gì khác.”

“Trình Nhược Ngôn liên tục lắc đầu: “Không.” – Nghĩ nghĩ, lại hỏi – “Bữa sáng, cũng là do anh làm?”

“Đúng vậy. Cũng có một ít là đồ ăn sẵn, dùng lò vi ba hâm lại.”

“Anh biết nấu cơm?”

Phương Triễn Nhan thản nhiên đáp: “Tôi có giấy chứng nhận đầu bếp, đồ ăn Trung Quốc và Phương Tây đều biết một chút.”

‘Oa! Chẳng lẽ đều vì lấy lòng khách nhân sao? Buổi sáng giúp khách nhân làm bữa sáng? Hoặc là buổi tối, dưới ánh nến lung linh, tự mình nướng thịt phục vụ khách nhân?’

Làm ngư lang thật không dễ dàng, phải học nhiều như vậy.’

Phương Triễn Nhan nhìn Trình Nhược Ngôn đăm chiêu, lộ ra một tia cười khổ.

‘Làm ơn, không phải như cậu nghĩ đâu, bởi vì tôi thích thôi. Nói cho cùng, trừ bỏ người nhà và cậu ra, chưa có ai ném qua bữa sáng của tôi làm đâu.’

“Trình Nhược Ngôn.”

Trình Nhược Ngôn vừa nghe gọi, lập tức ngẩng đầu, mở to hai mắt, như là tiểu động vật đáng yêu.

“Kỳ thật tôi hi vọng chúng ta có thể hảo hảo ở chung. Tôi... Dù sao cậu cũng cứu tôi một lần, hơn nữa tôi nghĩ chúng ta có thể hảo hảo ở chung, nếu không phải chị gái tôi...”

Trình Nhược Ngôn cúi đầu, chính mình làm sao lại không biết? Đều do chị già, bằng không, còn có thể làm bằng hữu.

“Tôi thấy cậu mỗi ngày đều dậy sớm đi làm, tôi sẽ làm bữa sáng, cậu ăn rồi hãy đi. Nếu cậu không ngại, có thể ở đây ăn sáng rồi đi.” – Phương Triễn Nhan nói những lời này đều là thật lòng, nói đi nói lại, người trước mặt cũng đã từng giúp mình, mình cảm kích cậu ấy, nếu không phải do chị gái đáng sợ, còn có lão cáo già chết tiệt, cục diện sẽ không như thế này.

Trình Nhược Ngôn cúi đầu, cắn môi, khuôn mặt lộ vẻ ôn nhu, Phương Triễn Nhan nhìn thấy không khỏi sinh vài phần thương tiếc.

Có một tiểu đệ cũng không tồi.

“Cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí.”

Trình Nhược Ngôn nhìn Phương Triễn Nhan, nói: “Chị tôi mà biết trù nghệ của anh tốt như vậy, nhất định vô cùng hối hận.”

“Cái gì?”

“Chị ấy vẫn luôn ước ao tìm được một tấm chồng như anh.”

Phương Triển Nhan lắc đầu: “Tôi chịu không nổi.”

Có chị nhà mình như thế rồi, ai muốn lấy thêm một hủ nữ nữa chứ!

“Nếu chị ấy không phải hủ nữ?”

“Vậy có thể xem xét.”

Nghe Phương Triển Nhan nói như vậy, Trình Nhược Ngôn cảm thấy trong lòng có điểm không thoải mái.

‘Hắn vẫn là thích nữ nhân đi.’

Từ bữa sáng đầu tiên, hai người chậm rãi tiếp xúc nhiều hơn, nói chuyện nhiều hơn, cũng hiểu nhau hơn.

Phương Triển Nhan cuối cùng cũng biết, Trình Nhược Ngôn vất vả làm thêm như vậy, là vì cậu thích mô hình ô tô.

Một buổi tối cuối tuần, Trình Nhược Ngôn mở tạp chí mô hình ô tô mới nhất, giới thiệu cho Phương Triển Nhan.

“Hoàn toàn giống thật! Tuy rằng không có cấu tạo bên trong, nhưng cũng sơn mạ điện như thật luôn, cửa, cốp xe cùng nắp động cơ có thể mở ra, xe có cửa sổ trời cũng có thể mở được, thật đẹp.”

Phương Triển Nhan nhìn thấy trên tạp chí, xe mô hình cùng xe thực không khác nhau là mấy, cũng có hứng thú.

Cho tới nay, Phương Triển Nhan đều ham nghiên cứu súng ống, y chỉ có một chiếc xe việt dã.

Hiện tại nhìn các nhãn xe thể thao, xe hơi danh tiếng cũng thấy mới mẻ thú vị.

“Cậu mua được nhiều chưa?”

Trình Nhược Ngôn bĩu môi, cúi đầu: “Loại xe này rất quý, tôi không có nhiều tiền như vậy.”

“Cũng không phải một chiếc cũng không có chứ?”

“Có, kỳ thật có hơn mười cái.”

Phương Triễn Nhan kinh ngạc: “Cũng không ít a.”

Trình Nhược Ngôn lắc đầu: “Không giống vậy. Tôi mua đều là xe bình thường, của các hãng xe bình thường, loại mô hình xe thể thao hàng hiệu này, hoặc xe của các hãng nổi tiếng, tôi mua không được.”

Phương Triễn Nhan giở tạp chí, có vài tờ giới thiệu giá.

Ngô, đối với sinh viên, quả thật có đắt.

Chính mình tự kiếm tiền để mua, không xin gia đình, tiểu tử kia thật không tồi, rất tự lập.

Trình Nhược Ngôn ngẩng đầu nhìn Phương Triễn Nhan: “Phương tiên sinh, tối nay anh không đi làm?”

Phương Triễn Nhan lập tức khó chịu, bị đè nén nửa ngày mới nói: “Hôm nay không cần.”

“Cũng không phải mỗi ngày đều đi làm?”

Lại bị đè nén nửa ngày, ở trong bụng đem lão cáo già mắng nhiếc thậm tệ, lúc sau, Phương Triễn Nhan mới nói: “Phải.”

“Mỗi tuần có phải làm năm ngày không?”

Phương Triễn Nhan trầm kêu: ‘Cái gì, cậu cho tôi là sắt đá sao? Mỗi ngày...’ “Ách, là như thế này, công tác của tôi tự do, có thể tự mình sắp xếp.”

Trình Nhược Ngôn âm thầm gật đầu, quả nhiên hồng bài chính là hồng bài, có thể tự do lựa chọn thời gian công tác, còn tưởng giống như trong phim, sẽ bị ‘má mì’ ức hiếp, xem bộ dáng của Phương Triễn Nhan có lẽ sẽ không như thế.

Cảm giác về ‘má mì’ hôm đấy tuy có kì quái, nhưng vẫn có vẻ khách khí với Phương Triễn Nhan.

Phương Triễn Nhan đã thế này, nếu lại bị ức hiếp, bị khi dễ, lăng nhục, kia thật sự là đã thảm nay còn thảm hơn.

Thật là công việc đầy nguy hiểm...

Chú ý tới Trình Nhược Ngôn biến hóa, Phương Triển Nhan không muốn tốn hơi thừa lời.

Tiểu tử kia, nghĩ cái gì tốt không nghĩ, thật là.

“Phương tiên sinh, bình thường anh thích làm cái gì?”

“Ách, cậu cứ gọi tôi Triển Nhan là được.”

“Không được, anh lớn hơn tôi vài tuổi, gọi tên có vẻ không được lắm.”

‘Không cần cậu phải nhắc ta là tôi đã già chứ.’

Phương Triển Nhan cố gắng khống chế bản thân, tươi cười ôn hòa: “Không vấn đề, cậu cũng không phải tiểu hài tử, cậu gọi tôi Triển Nhan, tôi gọi cậu là Nhược Ngôn được không?”

Phát hiện thấy Trình Nhược Ngôn cứ nhìn mình, Phương Triển Nhan phát hiện mình chưa trả lời câu hỏi của cậu ta.

Bình thường làm cái gì? Nghiên cứu súng ống, nghĩ cách giấu súng khi làm nhiệm vụ, tập bắn, tập võ... Loại này đương nhiên không thể nói. “Tôi thích nghiên cứu một chút trù nghệ, hoặc xuống phố mua sắm một chút.”

Chết tiệt! Đã theo người thành kẻ nhất gan, giờ lại thành cả nam nhân ham giàu bán thân nữa.

Trình Nhược Ngôn thầm nghĩ: ‘Phương Triển Nhan mua đồ nhất định là không phải tự mình trả tiền.’

Nhiều năm qua, bị ảnh hưởng của Trình Nhược Ngữ, Trình Nhược Ngôn bắt đầu thấy tò mò.

Cũng không phải ai cũng có cơ hội ở chung nhà với hồng bài ngư lang, tò mò một chút là điều dễ hiểu.

Trình Nhược Ngôn cầm lấy vạt áo, chần chừ hỏi: “Triển Nhan, có vấn đề tôi muốn hỏi anh, không biết có được hay không?”

Vừa nghe, cũng biết không phải điều tốt.

Phương Triển Nhan hào phóng trả lời: “Được, tất nhiên được.” – Hừ, sợ cậu chắc!

Trình Nhược Ngôn cúi đầu, che hai má, nhẹ giọng hỏi: “Anh, các anh, các loại phục vụ có thu phí không?”

Phương Triển Nhan sững sốt: ‘Xem như là có đi? Mỗi một viên đạn, một khẩu súng đều là tiền nhân dân nộp thuế. Đương nhiên chính phủ có dự toán chi.’ “Ừ.”

Nghe thấy Phương Triển Nhan nặng nề ừ một tiếng, Trình Nhược Ngôn lặng lẽ, ngẩng mặt lên, trộm nhìn biểu tình của hắn.

Giống như, không hề tức giận? Hắn đã không ngại loại sự tình này. “Sẽ có... bằng giá gì đó hay không?”

“Cái này, có đôi khi là tính tổng giá trị phục vụ.” – ‘Mỗi loại đạn khác nhau sẽ có giá khác nhau, cậu cho rằng súng ống đạn dược được chế tạo không công sao?’

Trình Nhược Ngôn gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lại hỏi: “Cái kia, nói phục vụ, là muốn làm.... Cả đêm sao?”

Phương Triển Nhan muốn học máu.

‘Chết tiệt! Cả đêm? Chính cậu tự mình làm xem! Ngu ngốc!’ “Cái này thì tùy tình huống, chỉ cần khách nhân vừa lòng là tốt rồi.”

Đúng, chỉ cần bắt được tội phạm, đương nhiên là càng sớm càng tốt, nhưng có đôi khi phải lên kế hoạch cụ thể, bố trí chuẩn bị cùng các đội khác để cùng làm.

“Có khi nào, tôi nói là thỉnh thoảng, cần dùng ... thuốc không?” – Trình Nhược Ngôn nhỏ giọng hỏi.

Phương Triển Nhan cơ hồ tức giận đến mức muốn xé tờ tạp chí trong tay thành trăm mảnh.

Chết tiệt! Tiểu tử này, cậu xem thường lão tử a! Cậu có ý tứ gì....

Hung hăng mắng thăm xong, Phương Triển Nhan ngăn lửa giận trong lòng, lộ ra nụ cười mê người, nhìn Trình Nhược Ngôn.

Phương Triển Nhan không trả lời làm Trình Nhược Ngôn có chút lo lắng.

Vấn đề vừa rồi, có phải hay không làm tổn thương hắn? Đây chính là vấn đề mặt mũi của nam nhân. Chính là, bọn họ như thế, luôn... Như vậy, cũng không phải làm bằng sắt, đương nhiên sẽ có... thời điểm mềm nhũn... có thể cần... Bằng không làm sao thỏa mãn khách nhân?

Trình Nhược Ngôn muốn nhìn biểu tình của Phương Triển Nhan, lại thấy y đang chăm chú nhìn mình.

Đôi mắt đen mà trong trẻo, mang theo vẻ lãnh khốc lạnh lùng, lại toát ra một loại ôn nhu không nói lên lời, lông mi dài khẽ rung động, sóng mắt như mặt nước lướt qua mặt mình, làm cho tim mình đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập.

Bên trong phát ra mị lực vô hình! Đây là hồng bài ngư lang?

Ở dưới cái nhìn chăm chú của Phương Triển Nhan, Trình Nhược Ngôn chạy trốn chết.

Chờ Trình Nhược Ngôn đi mất, Phương Triển Nhan mới thở phào một hơi.

Hỏi lên hỏi xuống, không biết tiểu tử kia còn muốn hỏi cái gì nữa.

Thật là, không biết ai dạy dỗ nữa? Hỏi cái cần hỏi thôi chứ!

Nghĩ đến khuôn mặt của Trình Nhược Ngữ cùng chị gái mình, Phương Triển Nhan phần nào hiểu được.

Bị “dạy dỗ” nhiều năm như vậy, đối với đồng tính có điểm hứng thú, hoặc là có thể ngẫu nhiên nghĩ loạn một chút. Các huynh đệ không phải cũng bị lão cáo già làm cho không bình thường đó sao? Vừa thấy cảnh cục có nhân viên mới đến là lại đem gán ghép với mình.

Ai, thở dài, thở dài a.

Sau khi khai giảng, cuộc sống của Trình Nhược Ngôn lại theo quy luật, trường học, Phương gia, cửa hàng thức ăn nhanh.

Trình Nhược Ngữ cùng Phương Hiểu Nhan đều có công tác, không quá để ý đến hai cậu em này.

Có lẽ, các cô đang đợi thời cơ?

Phương Triển Nhan tiếp tục ở ngoài làm đặc công, anh minh dũng mãnh phi thường; ở nhà làm vũ nam, nhất gan tham giàu.

Bởi vì hiểu rõ công việc của đối phương, nên Trình Nhược Ngôn với việc Phương Triển Nhan đi công tác không để tâm mấy.

Cứ xem như là cuộc sống bất hạnh bên trong hạnh phúc thực sự? Làm hẳn lại bắt đầu hoài nghi có phải là mình che giấu thân phận giới không nữa.

Quốc khánh được nghỉ dài ngày, Phương Triển Nhan ở nhà dọn dẹp nhà cửa, sửa sang lại quần áo.

Hương Đảo nằm ở chí tuyến Bắc, có khí hậu biển, bốn mùa ấm áp hợp lòng người, nhưng mà mùa đông cũng thực lạnh, vẫn cần mặc áo ấm.

Phương Triển Nhan xuống phố mua một ít quần áo, thuận tiện nhìn mấy cái mô hình ô tô Trình Nhược Ngôn nhắc tới.

Mô hình ô tô nhìn bên ngoài so với trong tạp chí tinh mỹ hơn nhiều.

Nhìn thấy một tác phẩm xe thể thao mô hình tinh xảo, Phương Triển Nhan cũng thấy động lòng.

Loại đồ vật này nếu không phải bản thân mình rất thích nếu không cũng sẽ không mua. Làm gì có đại biểu nhân dân nào vào cửa hàng mua MP5 hoặc là PSG-1.

Xem ra chính mình ham thích chỉ có ở cảnh đội mới có thể hoàn thành.

Buổi tối, Trình Nhược Ngôn làm thêm về, Phương Triển Nhan nấu cơm cho cậu ăn.

Gần đây, thời gian Trình Nhược Ngôn ở lại trường càng ngày càng ít.

Ban đầu vốn là mỗi tuần ở Phương gia hai ngày, sau đó tăng lên ba tới bốn ngày, sau đó thì số lần không cố định.

Trình Nhược Ngôn mang sách tham khảo về, trong phòng nhỏ có thể yên tĩnh đọc sách, nơi này cũng gần cửa hàng thức ăn nhanh cậu làm thêm, hơn nữa có thể thưởng thức mỹ thực Phương Triển Nhan làm.

Mới đầu, Trình Nhược Ngôn cũng không quá muốn ăn, vì thế nào cũng cảm thấy không tốt.

Dần dần, nhận mời lần nữa, hơn nữa trù nghệ của Phương Triển Nhan thực sự rất được, liền biến thành thực khách.

Có tâm muốn trả tiền thuê nhà lẫn tiền cơm, Trình Nhược Ngôn lại sợ hãi, loại sự tình này, có thể làm lòng tự trọng của Phương Triển Nhan tổn thương, cậu cũng không biết làm thế nào mới phải.

“Thế nào? Ăn ngon không?”

“Ngon lắm, cảm ơn!”

Trình Nhược Ngôn vẫn đang trong giai đoạn phát triển, hơn nữa đi làm thêm, năng lượng tiêu hao nhiều, ở cửa hàng thức ăn nhanh cũng có ăn rồi, nhưng chín giờ về đến nhà vẫn rất đói.

Nhìn thấy bóng dáng Phương Triển Nhan ở phòng bếp rửa bát, Trình Nhược Ngôn hỏi: “Gần đây không thấy... đồng nghiệp của anh đến chơi.”

Phương Triển Nhan cắn răng: ‘Lũ sói ấy còn dám tới ta sẽ bẻ gãy chân chúng!’

Nghĩ đến là bực mình. Từ khi phát hiện y ở chung với Trình Nhược Ngôn, y trở thành đối tượng để tất cả bọn họ trêu chọc, bọn họ cùng lão cáo già khi dễ y.

Hy sinh bạn bè! Không có nghĩa khí! Nhìn thấy mặt mấy người đó tức muốn chết!

Đáng giận nhất là Lý Bối, cái gì xứng đôi chứ. Người bỏ đá xuống giếng chính là cậu ta. Suốt ngày ở văn phòng xướng cái gì “cô chăm nan miên”, nhưng lại luôn nhớ kỹ “ban đêm không có anh, em cô đơn biết mấy”.

Hừ! Đợi đợt huấn luyện võ, tôi sẽ đánh cho cậu răng rơi đầy đất.

Nhìn thấy bóng dáng của Phương Triển Nhan, Trình Nhược Ngôn thầm nghĩ: ‘Hắn nhất định rất cô đơn. Làm công việc như vậy, chỉ sợ không có mấy người là bạn tốt.’

Kỳ thật, con người Phương Triển Nhan thật sự rất tốt, chiều cổ mình, ôn hòa sẵn sàng, hỏi han ân cần, hơn nữa lại rất nhiệt tình, rất nhiều lần mình thấy hắn giúp đỡ hàng xóm.

Nếu không nói, ai biết hắn nguyên lai là....

Nhìn hắn làm tất cả mọi thứ, đều thấy tình cảm chân thực, không có chút nào giống như người ta vẫn nói, tiểu bạch kiểm cũng chỉ nhận tiền, hư tình giả ý, Phương Triển Nhan không phải là người như thế.

Đến khi nào hắn mới có thể quay đầu đây?

7. Chương 7

Phương Triển Nhan cầm lon bia, ra ngồi ngoài ban công, Trình Nhược Ngôn đi theo.

Cùng hắn trò chuyện, hắn sẽ không cô đơn. “Triển Nhan... Anh có từng đi học không?”

Phương Triễn Nhan nhắm một mắt.

Tiểu quý, lại tới nữa. Cậu cho tôi là cái gì? Đường đường tốt nghiệp trường Đại học cảnh sát của quốc gia, được tập huấn theo chương trình của Mỹ và Đức, là đặc công Phi Hổ, tôi... “Tôi không học nhiều lắm.”

Nghe thấy âm thanh trầm thấp, nhất định là làm khó hắn. “Ừ, rất nhiều người cũng không học lên cao.”

Công trình điện cơ thì có gì đặc biệt hơn người, đồ tiểu quý.

“Cha mẹ anh ở đâu vậy? Có còn hay không?” – Nếu còn thân nhân, nói không chừng có thể giúp đỡ Triễn Nhan.

Phương Triễn Nhan đáp: “Tôi là người địa phương, cha mẹ đã qua đời, chỉ còn tôi và chị gái.”

Trình Nhược Ngôn hiểu ra, hóa ra Phương Triễn Nhan hi sinh thân mình để thành toàn cho chị gái. Xem bộ dáng chị Phương chắc là đã tốt nghiệp đại học, thuộc tầng lớp tri thức, có lẽ nàng được Phương Triễn Nhan cấp tiền cho đi học.

Đương nhiên, loại sự tình này, người hi sinh tại sao không là chị Phương? Như vậy không phải càng bi thảm hơn sao? Hi sinh Phương Triễn Nhan, làm cái... nghề phục vụ này, cũng thực... Chính là hiện tại chị Phương hẳn là có cuộc sống rất tốt, sao chị ấy không thể kéo Phương Triễn Nhan ra khỏi vũng lầy?

Có lẽ, Phương Triễn Nhan có nỗi khổ riêng, hắn đã quen với cuộc sống như thế này.

Nhưng nhan sắc càng ngày càng tàn phai, đến một ngày nào đó.....

Nhưng xem ra, cuộc sống của Phương Triễn Nhan hiện tại cũng không tồi, hắn chắc phải có để dành tiền dưỡng già, dù gì đi nữa, Triễn Nhan là hồng bài, thu nhập nhất định không tồi.

Nhìn thấy bộ dáng cúi đầu không nói của Trình Nhược Ngôn, Phương Triễn Nhan biết cậu đang nghĩ cái gì.

Hừ! Tiểu quý, lại đang tưởng tượng phim truyền hình chắc? Thật là!

“Anh không tính toàn làm công việc khác sao?”

Phương Triễn Nhan trầm nghĩ: “Tiểu quý, tính toán cho tôi kiếm luôn cả múa cột sao?”

Công việc khác, đương nhiên là có nghĩ tới.

Qua vài năm nữa, có thể chuyển sang làm công tác giám định súng ống, mình vẫn thích công việc này.

Mình đang tuổi trẻ, lại được cấp trên coi trọng, cho nên không có thời gian học thêm, chờ vài năm, có thể lui về tuyển sau được rồi.

Phương Triển Nhan chậm rãi nói: “Vài năm nữa, có lẽ tôi sẽ thi toàn quốc lự xem thế nào?”

“Chờ nhan sắc phai tàn rồi tính sau.”

Bị tiểu quỷ hỏi như hỏi cung, Phương Triển Nhan chịu không nổi, lấy lùi làm tiến: “Nhược Ngôn, cậu rất quan tâm đến tôi.”

Trình Nhược Ngôn đỏ mặt đáp: “Anh cũng rất...quan tâm tôi.”

“Cám ơn cậu đã nói chuyện phiếm với tôi.” – Tiểu quỷ, đi ngủ đi, cho lão ca người còn uống bia giải sầu một chút.

“Nếu anh thích, tôi có thể thường xuyên nói chuyện cùng anh.”

Phương Triển Nhan run bắn cả người.

Thường xuyên? Không cần đâu.

Chú ý tới Phương Triển Nhan tựa như là thống khổ, Trình Nhược Ngôn nhìn y, trong ánh mắt toát lên một tia thương cảm.

Cúi đầu, Trình Nhược Ngôn nhỏ giọng nói: “Nếu anh không thích, không cần miễn cưỡng.”

Phương Triển Nhan nhìn thấy, a, tiểu quỷ nhận ra rồi, vội vàng tươi cười: “Không, cậu không cần để ý, vừa rồi tôi đang suy nghĩ một việc...”

Chuyện thương tâm của Phương Triển Nhan... chuyện thương tâm của một đặc công Phi Hồ bị biến thành ngư lang.

Trình Nhược Ngôn hiểu lầm, cậu nghĩ nghĩ, nhẹ giọng hỏi: “Triển Nhan, có phải, nói chuyện... cũng tính là... phục vụ?”

Thí! Ta cả ngày bị cáo già chộp tới nói chuyện phiếm, lão đều lợi dụng chúng ta giải trí cho bản thân, chưa bao giờ trả tiền!

Phương Triển Nhan tươi cười, nói: “Nhược Ngôn, tôi hi vọng cậu không hiểu lầm, phân biệt rõ ràng công việc và cuộc sống của tôi.”

“Tôi đây, có thể xem là... bằng hữu của anh không?”

“Đương nhiên.” – Nhìn Trình Nhược Ngôn dưới ánh trăng, nụ cười thuần khiết, Phương Triển Nhan có chút động tâm.

‘Tiểu quỷ này cũng không đến nỗi nào, rất quan tâm đến mình. Hai người ở cùng nhau, cũng không phải tồi, ít nhất cũng có người bồi mình nói chuyện.’

Nhìn biểu tình của Phương Triển Nhan, Trình Nhược Ngôn ngồi không yên.

Hắn lại phóng điện, chịu không nổi điện của hắn...

Nhìn thấy Trình Nhược Ngôn vội vàng trở về phòng, Phương Triển Nhan thở dài nhẹ nhõm, bắt đầu uống bia.

Chị Phương đến thăm em trai, chính là Phương Triển Nhan không có ở nhà.

Bất quá, hiển nhiên mục đích của cô cũng không đơn thuần, ngồi hỏi đông hỏi tây với Trình Nhược Ngôn.

Trước kia, Trình Nhược Ngôn thấy Phương Hiểu Nhan, đều là bày ra bộ dáng phân chia giới tuyến cùng Phương Triển Nhan, nhưng lúc này, tình huống đã khác.

Cần cùng hắn đứng ở cùng chiến tuyến, chính mình đã đáp ứng hắn, phải giúp hắn giấu diếm chị Phương.

Nga, không đúng, có lẽ chị Phương cũng đã biết.

Cũng có thể chị ấy đã biết, nhưng vẫn tỏ vẻ không biết gì. Bằng không nhất định sẽ làm tổn thương Triển Nhan.

Phát hiện Trình gia tiểu đệ dường như có xu hướng nói giúp em trai mình, Phương Hiểu Nhan ngầm đắc ý.

Triển Nhan nhà chúng ta đẹp trai lại ôn nhu, giỏi nấu nướng, lại có cảm giác an toàn, cậu không cần, chính là tổn thất lớn a.

“Gần đây Triển Nhan công tác thế nào?”

Trình Nhược Ngôn vội đáp: “Không quá nhiều việc, có điều đi làm đều đặn.”

“Có đi công tác không?”

“Không có.”

Nga, gần đây không có đại án tử. “Tay nghề Triển Nhan không tồi chứ?”

“Ngon lắm ạ, cả đồ Trung Quốc và phương Tây đều rất ngon.”

A, hẳn là Ngôn Ngôn đã được ăn không ít. “Nó pha cà phê cũng ngon lắm.”

Nhắc đến cà phê, Trình Nhược Ngôn liền nở nụ cười, gật đầu: “Đúng, thật sự rất ngon, so với cà phê ở quán ngon hơn rất nhiều, rất đậm đà, lại thơm mùi bơ.”

Phương Hiểu Nhan cười trộm.

Nhan Nhan đã làm bữa sáng cho người khác nha... Còn nói không thích Ngôn Ngôn.

“Nó có hung với cậu không?”

Trình Nhược Ngôn vội vàng lắc đầu: “Không có, anh ấy luôn chiều cổ, chăm sóc em.”

Ai nha, Nhan Nhan, người ta đã bắt đầu nói đỡ cho mi rồi kìa.

Mang theo tâm tình vô cùng hài lòng, Phương Hiểu Nhan ra về.

Tối nay nhất định phải gọi điện cho Nhược Ngữ mới được, chuyện tình càng ngày càng hấp dẫn! Không uống công chúng ta kéo hai người về với nhau.

Buổi tối, Trình Nhược Ngôn đem chuyện Phương Hiểu Nhan đã tới, nói cho Phương Triển Nhan.

Phương Triển Nhan thăm kêu không tốt.

Bà chị hồ ly kia nhất định sẽ nghĩ mình và Nhược Ngôn có gì đó rồi, Nhược Ngôn toàn nói tốt về mình.

Quên đi, chẳng lẽ Nhược Ngôn nói xấu mình thì mới tốt?

Ai, cũng không thể trách Nhược Ngôn, hiện tại mình với cậu ta ở chung cũng không tồi.

Nói thật, mình còn có điểm thích tiểu tử kia.

Thích? Không cần! Chẳng lẽ lần này mình thực sự đáp ứng tâm nguyện của chị? Chính là như vậy mỗi ngày, sớm chiều bên nhau, này, này,... Nhưng sự thật là tiểu tử kia rất đáng yêu.

Trình Nhược Ngôn lúc này cũng ý thức được những gì mình nói hôm nay, nhất định là chị Phương nghĩ mình có ý tứ gì đó với Phương Triển Nhan.

Thích hẳn? Kỳ thật hẳn cũng không tệ lắm... Nếu không nhìn đến nghề nghiệp của hẳn.

Chính là, Phương Triển Nhan rất cô đơn, vì nghề nghiệp mà xem thường hẳn, rời xa hẳn, cũng không thể được.

Là bằng hữu là tốt rồi, còn có thể thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ.

Sau đó, Phương Triển Nhan cùng Trình Nhược Ngôn ngồi xem ti vi, đến chỗ xuất hiện một đoạn quảng cáo rượu.

Người mẫu ngoại quốc anh tuấn, tư thái duyên dáng rót rượu, sau đó uống, nhìn rất quý phái mà lại gọi cảm mê người.

Trình Nhược Ngôn rất hâm mộ.

Chỉ có nam nhân thành thực mới có thể làm được như thế, nhìn lại thấy bất mãn với bản thân mình vì không có được mị lực như vậy.

Đột nhiên, Trình Nhược Ngôn nhìn Phương Triển Nhan, nảy sinh một ý tưởng: ‘Không biết ánh mắt của hồng bài hấp dẫn khách nhân như thế nào? Hẳn là người giỏi nhất ở đây, nhất định có nhiều khách nhân hâm mộ, phải như thế nào mới hấp dẫn các nàng chứ?’

“Triển Nhan...”

“Chuyện gì?”

“Cái kia, anh có thể làm mẫu một chút được không?”

“Cái gì?”

“Cái quảng cáo vừa rồi a. Không phải là anh... cũng uống rượu như thế sao?”

Phương Triển Nhan nhú mày.

Tiểu quỷ này thật đúng là lắm trò.

Uống rượu? Bình thường mình toàn uống bia, trong nhà cũng không có loại rượu nào.

Không được, phải diễn, bằng không sẽ lộ, mình là hồng bài cơ mà.

Cáo già chết dẫm! “Này...”

Nhìn thấy đôi mắt to, sáng của Trình Nhược Ngôn, Phương Triển Nhan không biết phải nói gì mới tốt: “Nhà tôi không có rượu, dùng cái này cũng được.” – Nói xong, Phương Triển Nhan cầm lấy một lon bia.

Mẹ nó, làm lão tử thành vũ nam, thối tiểu quỷ!

Ngồi trên sofa, dang hai chân, người hơi dựa vào tay vịn, tay phải của hắn đặt thoải mái trên tay ghế, tay trái cầm lon bia, chậm rãi đưa đến bên miệng, ngửa đầu lên uống.

Trình Nhược Ngôn nhìn thấy động tác của Phương Triển Nhan rất nam tính lại phóng khoáng, trong lòng rất hâm mộ.

Hắn quả nhiên là thành thực, bất quá so với dùng rượu thì dùng bia vẫn thấy thiếu cảm giác gì đó.

“Này nhìn vẫn không giống lắm.”

Tiểu quỷ, cậu muốn chụp quảng cáo a? Thật phiền phức. “Vậy cậu nghĩ nên làm thế nào?”

Trình Nhược Ngôn nghĩ nghĩ, nga, ở phòng bếp không có rượu, nhưng dùng cái kia thử xem.

Chạy đến phòng bếp, Trình Nhược Ngôn tìm kiếm một hồi, lấy ra một cái ly thủy tinh cao chân, sau đó rót rượu để Phương Triển Nhan vẫn dùng để nấu ăn, đưa cho y.

“Dùng cái này thử xem.”

Phương Triển Nhan nhìn thấy cái ly thủy tinh, trầm nghĩ: ‘Cái đó và bia có gì khác nhau? Mình không uống rượu vang, đương nhiên sẽ không có chén kiểu tulip.’

Không thể làm cho tiểu quý chú ý tới điểm này, ngưi lang thường phải uống rượu, trong nhà đương nhiên phải có nhiều loại chén.

Thôi được, cứ qua cửa này rồi tính sau.

Phương Triễn Nhan ngồi thẳng, đem hai chân khép lại, bày ra tư thế ngồi tao nhã, trong đầu nhớ lại tư thái ngồi của diễn viên quảng cáo, uống rượu.

Vừa uống, Phương Triễn Nhan vừa quan sát biểu tình của Trình Nhược Ngôn.

Cái này có thể tính là qua chưa?

Chú ý tới Phương Triễn Nhan uống rượu, hầu kết cao thấp chuyển động, đồng thời, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn mình.

Trình Nhược Ngôn không khỏi nóng lên, cảm giác như chính mình bị y nuốt vào vậy.

Không thể chịu đựng được hai mắt phóng điện của Phương Triễn Nhan, Trình Nhược Ngôn một lần nữa chạy trốn chết.

Nằm trên giường, trùm chăn kín đầu, Trình Nhược Ngôn không ngừng kêu: ‘Xong rồi, xong rồi! Bị hắn liếc mắt một cái thành ra thế này... Chẳng lẽ mình thực sự thích Phương Triễn Nhan?’

Uống hết nửa chén rượu đế, lại cả bia vừa xong, chỉ một lát sau, Phương Triễn Nhan gục ở sô pha, ngủ thẳng đến sáng hôm sau, mang theo cả đầu đau nhức đi làm.

Sau đó, y bị cảm, ở văn phòng mãnh liệt chảy nước mắt.

Thật không có gì hay ho! Quả nhiên bị tiểu quý đùa chết! Không biết tiểu quý đó còn tính toán ngoạ cái gì nữa? Hồng bài ngưi lang lo lắng đề phòng.

Không thể nào, chả lẽ tiểu quý đó muốn cùng với mình... A! Phi phi phi! Như thế chẳng phải thỏa mãn tâm nguyện của chị hay sao? Không được! Cậu ấy vẫn còn nhỏ, như vậy thật không nên... cậu ấy vẫn còn nhỏ.

Đã vài ngày, Phương Triễn Nhan không bị người lãnh đạo trực tiếp Lâm Sir kéo vào phòng hỏi thăm.

Kết quả là hôm nay, Phương Triễn Nhan bị kêu vào, các đồng sự khác ở ngoài cửa cười thầm.

Cuối cùng thì cũng được giải thoát rồi. Phương Triển Nhan a, hy sinh cậu để mọi người có được hạnh phúc.

“Này, quà.”

A? Cáo già hôm nay đổi tính, hào phóng?

Nhìn thứ Lâm Sir đưa cho mình, một cái hộp màu hồng phần nhỏ thất nơ, lại nhìn thủ trưởng cười không chút hảo ý, không cần đoán cũng biết trong hộp có thứ gì đó không tốt.

Rốt cuộc là trong hồ lô của cáo già bán thuốc gì? Sẽ không là xuân dược đi?

“Nhìn xem.” – Lâm Sir cười meo meo nói.

Phương Triển Nhan cầm lấy thứ đó, hận không thể ngay lập tức vọt tới bồn cầu nôn một trận.

Dưới ánh mắt của Lâm Sir, cuối cùng cái hộp cũng được mở.

“Ông!” – Phương Triển Nhan hết sức đè nén cái mong muốn lúc này là đem thủ trưởng xé thành trăm mảnh, hai tay nắm lại, nghiến răng nghiến lợi.

Không được, phải nhẫn nại! Bằng không ngày mai tin tức trên trang nhất các báo sẽ là: Đội đặc công Phi Hồ xảy ra một vụ bạo lực, thành viên đội đặc công Phi Hồ đem thủ trưởng đánh trọng thương.

“Không bắt cậu mặc.” – Lâm Sir cười rất đều.

“Không phải mặc thì đưa tôi làm gì!” – Rõng xong, Phương Triển Nhan liền hỏi hận.

“Cậu muốn mặc? Có thể có thể.” – Lâm Sir gật gù như gà mổ thóc.

Thí! Ông nghĩ tôi cũng giống ông có cái sở thích này sao?

Lâm Sir cuối cùng cũng đem ý định thật của lão nói ra: “Triển Nhan, đem cái này về, giặt đi rồi phơi ngoài ban công cho Tiểu Ngôn xem. Là ngư lang, sao lại không có đạo cụ được? Phải biết tùy thời tùy chỗ mà che giấu thân phận. Có hiểu hay không?”

“Rõ, thủ trưởng.”

“Nhan Nhan ngoan.”

Ta phi! Sao ngươi không ở nhà mà dùng cái loại đồ này! Cáo già biến thái!

Nhìn thấy Phương Triển Nhan ra khỏi phòng thủ trưởng với khuôn mặt hầm hầm sát khí, các huynh đệ sợ tới mức không ai dám lên hỏi trong phòng đã xảy ra chuyện gì.

Trên đường lái xe về nhà, Phương Triển Nhan vẫn cố nghĩ xem nên hay không nên nghe lời lão cáo già kia?

Ta phi! Vì cái gì ta phải nghe lão! Thời điểm chấp hành nhiệm vụ nghe lão vì lúc đó lão có cốt cách lãnh đạo.

Hiện tại là vì cái gì? Rõ ràng là làm cho Trình Nhược Ngôn hiểu lầm mình.

Vấn đề là, nếu không nghe theo, khó bảo đảm lão cáo già kia không lôi cả đội tới nhà mình uống trà nói chuyện phiếm, sẽ bị lão phát hiện không phục tùng mệnh lệnh... Mệnh lệnh chó má!

Nhưng nếu không nghe theo, kết cục cũng sẽ không tốt.

Ai, che giấu thân phận cũng là tùy thời tùy chỗ, bị cáo già chinh cũng là tùy thời tùy chỗ.

Đến bao giờ mới không bị lão cáo già ức hiếp nữa đây?

Về đến nhà, Phương Triển Nhan cẩn thận đem thứ gì đó trong hộp lấy ra, đặt dưới vòi nước, sau đó phơi ở ban công.

Bằng bất cứ giá nào, sớm muộn gì cũng sẽ cho lão một đao!

Nghĩ xem ta đường đường... Hiện tại là hồng bài ngư lang, hừ, lão tử chuyện gì không làm được! Da mặt giờ đã dày như tường thành rồi.

Rất nhanh, thứ gì đó bay lượn ở ban công, đã bị Trình Nhược Ngôn nhìn thấy.

Từ ngày ở cùng Phương Triển Nhan, có đôi khi Trình Nhược Ngôn cũng mang quần áo đến giặt nhờ, sau đó phơi ở ban công, càng ngày càng cảm thấy có không khí ở chung.

Nhìn trộm thứ gì đó ở ban công, Trình Nhược Ngôn bụng đầy hồ nghi.

Những người thích loại hình này chắc là toàn mấy kẻ lập dị? Có lẽ người khác không để ý? Nhưng mà, nhưng mà.....

Nhìn thế nào cũng không nghĩ là hồng bài ngư lang sẽ mặc cái quần lót chữ T có báo văn thế này.

Phương Triển Nhan phục vụ chủ yếu là nữ nhân đi? Nữ nhân chẳng lẽ lại thích ngư lang mặc cái loại này sao? Có vẻ hơi kỳ? Không thể nào... không có khả năng... Phương Triển Nhan, phục vụ nam nhân sao?

Trình Nhược Ngôn bị ý tưởng này dọa ngây người.

Phương Triển Nhan... đã rất đáng thương... đương nhiên có lẽ là do chính hắn thích, không biết là...

Mỗi ngày đều thấy hắn vui vẻ đi làm, không giống như tới địa phương như vậy.

Thấy một ngư lang vui vẻ đi làm, vẫn hơn là nhìn một người thống khổ giãy dụa khóc lóc.

Hắn là không có nam nhân nào bỏ tiền ra để cho người khác ...thượng... chính mình. Nhưng nhìn dáng người Phương Triển Nhan như thế kia, cũng không có thể là kiểu... để người khác... thượng.

Dù sao vẫn thấy hắn có một cái gì đó ngạo khí, không có khả năng như vậy....

Trình Nhược Ngôn bị vậy bởi một loạt các suy tư của bản thân.

Cái quần lót báo văn chữ T kia vẫn bay bay ở ban công.

Phương Triển Nhan không quản nó, dù sao mục đích của cáo già cũng đã đạt được! Trong cảm nhận của Trình Nhược Ngôn, hình tượng của mình đã hoàn toàn sụp đổ.

Nói cho cùng, không phải mặc cái thứ quỳ quá kia, vẫn còn tốt chán.

Lâm Sir cùng cả đội không đến nhà, nhưng Phương Triển Nhan và Trình Nhược Ngôn đến.

Hai hủ nữ vừa vào, liền phát hiện ở ban công có cái gì đó.

Trời ơi! Báo văn đó! Manh quá! (Manh là ý chỉ có gian tình – mình nghĩ thế)

Nhìn thấy hai em trai sống vai nhau ở phòng bếp chuẩn bị trà bánh, hai bà chị đều thực vui vẻ.

Các cô bắt đầu thảo luận cái gì đó ở ban công.

“Rất đẹp.”

“Đúng vậy, báo văn nha, hảo đáng yêu nha.”

Đè thấp âm thanh, Trình Nhược Ngữ hỏi: “Đó là của Triển Nhan sao?”

Thái dương Phương Hiểu Nhan lộ ra hắc tuyến: “Không thể nào.”

Từ bao giờ Phương Triển Nhan có loại thưởng thức này?

“Cái đồ này chỉ có tiểu thụ mới mặc đi.”

“Nga, đúng thế.”

“Triển Nhan nhà ta sẽ không dùng thứ này.” – Phương Triển Nhan sẽ không bắt Trình Nhược Ngôn mặc loại này để tăng thêm tình thú đấy chứ?

Trình Nhược Ngữ nhú mày: “Mình cũng thấy không phải...”

“Cái kia, có phải hay không hơi nhỏ, hợp với Nhược Ngôn?”

“Ách, này, mấy năm rồi mình không chú ý tới Nhược Ngôn...”

Phương Hiểu Nhan nhìn xung quanh: “Thoạt nhìn còn rất mới a.”

“Đúng a, thế nên ta mới suy nghĩ xem rốt cuộc là ai mặc, nói không chừng Nhược Ngôn nhà mình bắt Triển Nhan mặc...”

“Này...” – Ôi, Phương Triển Nhan chẳng lẽ lại đồng ý?

“Kì thật, mình cảm thấy, Triển Nhan vẫn là thích loại màu trắng bó sát người đi.”

“Mình cảm thấy màu đen cũng rất được.”

“A, đúng, màu đen không tồi.” – Phương Hiểu Nhan còn nói thêm – “Bắt quá, nếu là Nhược Ngôn, mặc loại tứ giác đáng yêu vải bông cũng đẹp.”

“A, hồi nó còn nhỏ, lúc học trung học, chính là mặc quần tứ giác, hảo đáng yêu nha.”

“A...”

“Nha...”

Phương Triển Nhan trong phòng bếp thở dài ngao ngán.

Thật muốn chết! Cái thể loại con gái gì đây! Thản nhiên thảo luận về quần lót của con trai.

Hơi quá đáng! Đó còn là em trai của các chị nữa chứ!

Trình Nhược Ngôn đã không thể ngẩng đầu lên được.

Chị già còn nói, mấy năm nay bà ấy không chú ý đến mình... Chẳng lẽ mấy năm trước nữa...

Chị già sẽ không chú ý người khác... Triển Nhan... Oa! Cái đạo lý gì thế này!

Chị Phương phân phó em trai ở trong này làm bữa tối.

Phương Triển Nhan ngoan ngoãn mở tủ lạnh, lấy thịt, cá, rau quả ra chuẩn bị.

Nhìn bộ dáng Phương Triển Nhan bận rộn trong bếp, Trình Nhược Ngữ đặc ý nháy mắt cho em trai.

Xem đi, chị mi chọn giúp mi một nam nhân không tồi chứ?

Ngoài phòng bếp, Phương Triển Nhan vừa lãnh khốc vừa đẹp trai; vào phòng bếp, hắn là một đầu bếp tài năng.

Trình Nhược Ngôn ở một bên đăm chiêu.

Chị Phương có lẽ nhận ra, bà chị nhà mình không biết, kỳ thật Phương Triển Nhan, hắn... Ai...

“Nhược Ngôn, mi cũng đi hỗ trợ a, không cần ở phòng khách nói chuyện phiếm.”

Đem em trai đá vào phòng bếp, Phương Triển Nhan cùng Trình Nhược Ngữ lại bắt đầu ghé tai nói nhỏ.

“Nhược Ngôn, lấy cho tôi quả trứng gà, tôi muốn dùng lòng trắng trứng.”

Trình Nhược Ngôn đến tủ lạnh lấy trứng gà, nghĩ muốn đưa cho Phương Triển Nhan.

Nhưng không cẩn thận, quả trứng rơi xuống đất.

Phương Triển Nhan vội nói: “Không việc gì, để yên đó, tôi sẽ lau.” – Nói xong, liền lấy khăn cúi xuống.

Trình Nhược Ngôn muốn nhặt vỏ trứng lên, cũng cúi xuống.

“Đông” một tiếng, hai người va vào nhau.

Trình Nhược Ngôn che đầu.

“A, Nhược Ngôn, xin lỗi, cậu có đau không?”

Trình Nhược Ngôn ôm đầu, loạng choạng đứng lên, chân dẫm phải lòng trứng lại lảo đảo, ngã sấp xuống.

Phương Triển Nhan nhanh tay đỡ lấy!

Một tay không chặt, Phương Triển Nhan vội lấy hai tay ôm lấy Trình Nhược Ngôn.

Nha, bết, bị bết!

Ở phòng khách, bốn con mắt nhìn thẳng vào phòng bếp.

Trình Nhược Ngôn được Phương Triển Nhan ôm vào lòng, đầu tựa vào ngực y.

Cánh tay ôm mình rất mạnh mẽ, khuôn ngực mình dựa vào rất vững chãi, cảm giác thật an toàn.

Không phải hẳn đã từng ôm qua rất nhiều người???

Trong khoảnh khắc này, Trình Nhược Ngôn phát hiện, mình thích Phương Triển Nhan mất rồi.

Là thích... đúng thế, thích hẳn.

Lòng rối như tơ vò, cơn nước xong, Trình Nhược Ngôn vội vàng chạy về phòng trốn.

Hai bà chị cáo từ, về nhà mình.

Phương Triển Nhan tựa hồ hiểu được chuyện gì đó, cầm lấy bìa, ra ban công ngồi.

Chị không phải đứa ngốc, chị ấy thấy Nhược Ngôn thích mình. Chẳng lẽ Triển Nhan đây là thằng ngốc sao?

Thái độ chuyển biến của tiểu tử kia, mình cũng cảm thấy được.

Hồng bài ngư lang... Ngay từ đầu có lẽ chỉ là đồng cảm.

Nhưng hiện tại... Tiểu Nhược Ngôn không phải đã tiến thêm một bước đi? Đã biết là... Ách... ngư lang, hẳn là sẽ không động chân tình đi.

Tiểu tử kia thật không tồi, nhưng mà, chính mình liệu có thích cậu ấy hay không?

Vài ngày sau đó, Trình Nhược Ngôn chính thức hỏi một chút về... thứ gì đó ở ban công.

Cuối tuần rảnh rỗi, sau khi trò chuyện một hồi, Trình Nhược Ngôn rốt cục cũng lấy được dũng khí mở miệng: “Triển Nhan ...”

“Ừ?”

“Quần áo giặt sạch rồi, vì sao không thu vào?”

Vô nghĩa, ai muốn phơi cái thứ đó ở ban công chứ, chính là, vạn nhất lão cáo già đột kích kiểm tra, không nhìn thấy, còn thảm hại hơn nhiều. “À, cứ... để đấy cũng được.”

“Cái kia, là anh mặc à?”

Phương Triển Nhan trong lòng cười lạnh, hừ lão tử... cái loại nhỏ thế này, tôi có thể mặc vừa sao!

Không được, sao có thể trả lời như thế được? Phải lùi để tiến. “Cậu nghĩ sao?”

Nghe thấy Phương Triển Nhan tựa hồ mang theo ý tứ khiêu khích hỏi lại, Trình Nhược Ngôn không khỏi nhìn trộm y.

Đối phương đang nhìn mình, ánh mắt lạnh lùng mà vẫn đầy hấp dẫn.

“Này, tôi biết anh cung cấp cho các phu nhân dịch vụ... phục vụ, nhưng mà cần phải mặc đồ như thế sao? Cái kia không tốt cho sức khỏe.”

Đương nhiên, vừa nhỏ lại vừa bó sát, không tốt là đúng, hừ, cho lão cáo già hăn tự mặc đi. “Có chút nữ tính sẽ hấp dẫn hơn.”

“Tôi không tin.”

Vô nghĩa, ta cũng không tin, cho dù ta có phải mặc thì cũng là số đo lớn hơn.

“Kỳ thật, tôi rất thích báo văn, có một loại cảm giác hoang dã nhưng lại vô cùng... ừm... gợi cảm.”

Nói xong câu này, Phương Triển Nhan thấy lạnh hết cả người.

“Này, chả lẽ ngưi lang còn phục vụ cả nam nhân?”

Phương Triển Nhan thiếu chút nữa thì ngất xỉu: “Cậu có ý gì?”

“Tôi cảm thấy, nếu chỉ đơn thuần phục vụ nữ nhân, sẽ không cần mặc... cái kia.”

Phương Triển Nhan không lên tiếng.

Hừ, làm cho Nhược Ngôn hiểu lầm, cáo già, ngưi điên rồi!

Nắm chặt hai tay, Trình Nhược Ngôn bất an ngồi ở sô pha, do dự nửa ngày, rốt cục cũng hỏi: “Ai, vậy anh... là công hay thụ? Tổng không có nam nhân nào đưa tiền, để người khác... thưởng ... chính mình đi?”

A! Thối tiểu quỷ! Hiện tại lão tử sẽ cho cậu biết tôi là công hay thụ! Cậu có gặp qua thụ nào như lão tử chưa?

Trong lòng thầm đem Trình Nhược Ngôn cắn tởi tở, nhưng bên ngoài, Phương Triển Nhan vẫn lộ vẻ mặt với nụ cười mỉa, gắt gao nhìn Trình Nhược Ngôn đang run rẩy ở bên cạnh.

Thanh âm mềm nhẹ, cố ý khiêu khích: “Nhược Ngôn, cậu có muốn biết tôi là công hay thụ không?”

Anh hăn là ... công đi.

Khuôn mặt Phương Triễn Nhan càng lúc càng lớn, có thể cảm nhận được hơi thở của hắn.

Bất tri bất giác Trình Nhược Ngôn đã nằm trên sô pha, hai tay nắm trước ngực, bộ dáng công chúa chờ đợi nụ hôn của hoàng tử.

Phương Triễn Nhan bắt đầu lo lắng.

Có nên hôn hay không? Ngưu lang... kỹ thuật nhất định rất tuyệt đi.

Phương Triễn Nhan nhiều năm qua vẫn học ở chùa, trung học thì học trường nam sinh, sau đó học cảnh sát, bên người cơ hồ toàn là nam nhân, trong trí nhớ của hắn, ngay cả bầu trời bên trên trường học cũng không có con chim mái nào bay qua.

Thời kì tập huấn, cũng là ở với một đám nam sinh.

Hồi còn nhỏ, cũng có chơi với mấy cô bạn gái, bất quá vẫn chỉ giới hạn ở nắm tay với hôn nhẹ lên má.

Tiếp sau nữa, chuyên tâm học để thành cảnh sát, không nghĩ tới cái khác.

Khi trở thành đặc công, bên người vẫn là một đám nam nhân, lại thêm một cái hủ nam.

Tính toán định kết giao với một cô gái nào đó, kế hoạch chưa thành thì gặp Trình Nhược Ngôn.

A, suy cho cùng, Triễn Nhan vẫn là một đứa nhỏ đơn thuần nha.

Bên tai truyền tới tiếng cười trầm thấp: “Nhược Ngôn à, cậu thực khẩn trương nha.”

Trình Nhược Ngôn mở to mắt, nhìn thấy Phương Triễn Nhan.

Chán ghét! Vốn đang nghĩ xem hắn sẽ hôn chỗ nào! Chẳng lẽ không phải như vậy sao? Ngưu lang không phải đều muốn làm người tạo không khí, chẳng lẽ không khí vừa rồi lại bị chính mình phá hủy?

Thanh âm càng trầm thấp của nam nhân càng khiến Trình Nhược Ngôn đỏ mặt: “Nhược Ngôn, là lần đầu tiên sao?”

Trình Nhược Ngôn cũng là cục cưng thanh thuần ngoan ngoãn.

Đi bên người Trình Nhược Ngữ, chị già chỉ biết đem mình ghép đôi với nam sinh.

Học trung học, phải thi đại học, chuyên tâm vào bài vở, không nghĩ tới cái gì khác,

Học đại học, dưới ma trảo của chị gái, còn không dám đề cập đến vấn đề tìm một cô bạn gái đáng yêu nào đó, sau đó liền gặp Phương Triển Nhan.

Ồ hô hô, nếu đây cũng là lần đầu tiên của tiểu quý, mình không cần lo lắng.

“Nhược Ngôn...” – Một lần nữa lại là thanh âm kiều mị.

Phương Triển Nhan trầm nghĩ, hôn đi, rốt cuộc sẽ sáng tỏ mình thích hay không thích Trình Nhược Ngôn.

Muốn biết có hôn hay không, thỉnh đồng bào chờ chương kế tiếp.

Cái này là do tác giả cắt, không liên quan đến ta, thỉnh đồng bào không manh động.

Ta lượn đây.

Vì lần này tình cảm của hai người tiến sang một trang mới nên mình đổi cách xưng hô cho tình cảm một chút.

8. Chương 8

Trình Nhược Ngôn như bị thôi miên, nhắm hai mắt lại.

Đôi môi mềm mại áp sát, mang theo.... hương vị của Phương Triển Nhan.

Đầu lưỡi tiến vào tách hai cánh môi mềm, truy đuổi đầu lưỡi đang cố chạy trốn kia, cả khoang miệng đều bị liếm láp, cảm giác.... Rất kì lạ.

Thân thể bắt đầu nóng lên, không tự giác vặn vẹo.

Chấm dứt nụ hôn sâu thật dài, Phương Triển Nhan có chút đắc ý.

Xem ra không phải chỉ với súng ống mình mới có khả năng trời cho, cái này cũng... không tồi.

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của tiểu tử kia sẽ biết, đôi mắt nhắm lại, thực say mê.

Nếu như vậy, chúng ta tiếp tục.

Ngô, lại bị Phương Triển Nhan hôn... cảm giác... thật thoải mái.

Trình Nhược Ngôn nhắm mắt, buông lỏng cơ thể, tận hưởng nụ hôn của Phương Triển Nhan.

Phương Triển Nhan vừa hôn vừa ôm lấy Trình Nhược Ngôn.

Trình Nhược Ngôn cũng ôm lấy bả vai Phương Triển Nhan, bị hấn gắt gao ôm vào ngực, cảm giác... thực hạnh phúc.

Tiểu tử kia, có hương vị của cây cỏ... Vẫn biết bản thân đã là trâu già, nhưng vẫn ăn cỏ non.

Nghĩ như vậy, tay Phương Triển Nhan đã tự giác kéo áo của Trình Nhược Ngôn lên, xoa da thịt cậu.

Ấm áp, mềm mại, sờ thật thoải mái.

Đầu ngón tay chạm vào điểm nhỏ nổi lên ở ngực, Trình Nhược Ngôn cong thắt lưng, phát ra tiếng rên ngọt ngào. “Ân...”

Di, trước kia chỉ nghe thấy tiểu tử này hét chói tai, không ngờ, có thể kêu dễ nghe như thế.

Nghe thấy âm thanh ngọt ngào đầy mị hoặc đấy, Phương Triển Nhan cũng thấy nóng dần lên.

Còn muốn nghe nữa.

Ngón tay tiếp tục di chuyển, môi Phương Triển Nhan tiếp tục tấn công hai bên sườn, dịch lên cổ của Trình Nhược Ngôn.

“Ân...” – Cảm giác có gì đó dính dính, làn da bị hút lên, từ từ, có thể lưu lại dấu vết hay không?

Cởi bỏ áo sơ mi của Trình Nhược Ngôn, lộ ra hai điểm hồng anh nho nhỏ, Phương Triển Nhan tóm lấy, khéo léo liếm mát.

Trình Nhược Ngôn bị kích thích, cả người vặn vẹo, ngửa cổ ra sau.

“A... Ân.....” – Tiếng rên rỉ mềm mại, ngọt ngào đến mê người.

Hai tay Phương Triển Nhan tiếp tục chu du trên người Trình Nhược Ngôn.

Tiểu tử này, ôm thật thoải mái.

Cuối cùng thì hắn cũng biết được tình cảm của cậu với hắn, và hắn cũng thế.

Thêm một chút nữa...

Đầu lưỡi nóng hổi lăn qua lăn lại trước ngực, một bàn tay lần mò xuống sâu hơn nữa, đến bụng dưới, nắm lấy.

Cách một lớp quần bò nhưng vẫn có thể cảm nhận được bàn tay to lớn dừng ở giữa hai chân, bắt đầu xoa nắn.

“A...” – Tiếng rên rỉ cũng lớn hơn, càng mê người hơn.

Cuối cùng thì lý trí của Phương Triển Nhan cũng đã trở lại.

Nhìn Trình Nhược Ngôn nằm trên sofa, thật muốn làm... Nếu làm tiếp, cậu sẽ không phản đối.

Tiểu tử kia nằm đó, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ, hai mắt nhắm lại, môi khẽ mở ra.

Thanh âm đáng yêu, chính là phát ra từ giữa hai cánh môi đó.

Tiểu tử kia thật rất đáng yêu, sờ sờ một chút liền biến thành như vậy... Chính là, làm như vậy có phải hay không là... Lợi dụng lúc người khác đang gặp khó khăn? Vốn chỉ là định hôn một chút thôi.

Hắc hắc, nụ hôn đầu của tiểu tử kia là của mình.

Cảm giác Phương Triển Nhan dừng lại, ly khai thân thể mình, cơ thể đang nóng cũng dần bình thường trở lại, Trình Nhược Ngôn mở to mắt.

Theo bản năng lui lại một góc, Trình Nhược Ngôn không biết làm sao.

Phương Triển Nhan mặc áo lại cho cậu, rồi ôm lấy vai cậu.

Trình Nhược Ngôn nhỏ giọng hỏi: “Triển Nhan, anh với khách nhân... đều... hôn như thế sao?”

Phương Triển Nhan kề miệng sát tai Trình Nhược Ngôn, thanh âm trầm thấp: “Nhược Ngôn, đối với anh, em là người đặc biệt, độc nhất vô nhị.”

Độc nhất vô nhị... “Có thể, lại một lần nữa không?”

Phương Triển Nhan nhìn thấy Trình Nhược Ngôn cúi đầu, sao vậy, tiểu gia khóa này định để cho mình ăn luôn sao?

“Cũng không thể không đáp ứng một lần nữa, nhưng không phải lúc này... Đến khi đó, em sẽ nói cho anh.”

“Được.”

“Cảm ơn anh.”

Phương Triển Nhan phân vân không biết có nên nói “Không khách khí” hay không?

Rõ ràng là... Bị ép buộc thành ngư lang. Bằng không, hiện tại có thể hảo hảo ở cùng Tiểu Ngôn. Nếu vẫn là một nhân viên bình thường hiện tại có thể bày tỏ rõ ràng một chút, sau đó...

Trở lại phòng mình, Phương Triển Nhan đã xác định được một việc.

Hắn thích Nhược Ngôn, muốn đem tiểu tử kia về làm của riêng.

Sau đó thì sao... Đương nhiên là chính thức hảo hảo kết giao rồi.

Chị? Coi như hết, yêu là chuyện của mình, không liên quan tới chị ấy.

Nhược Ngôn cũng là do mình chọn, bằng không vì cái gì ngày đó bị thương, cậu ấy lại là người cứu mình? Chính là, vấn đề thân phận... có vẻ không được dễ dàng lắm.

Nếu Nhược Ngôn không ngại mình là ‘ngư lang’, vậy liền kết giao thử xem.

Vốn tưởng rằng qua một đêm, quan hệ của hai người sẽ tiến thêm một bước, kết quả, Phương Triển Nhan phát hiện ra, sự tình không như những gì hắn tưởng.

Trình Nhược Ngôn bắt đầu bảo trì khoảng cách với hắn.

Phương Triển Nhan bắt đầu hối hận.

Ngày đó, ăn luôn đi... Nhưng sợ Nhược Ngôn sinh khí.

Ngày đó, không ăn... Tựa hồ cũng làm Nhược Ngôn sinh khí.

Tiểu tử kia làm sao vậy? Chẳng lẽ về sau cũng không thể ôm hôn hay sao?

Đang muốn cùng Nhược Ngôn nói chuyện kết giao, luyện ái, sao đột nhiên lại thành thế này???

Phương Triển Nhan ngày càng buồn bực.

Tiểu tử kia rốt cuộc là làm sao vậy? Người không về, ăn cơm ở bên ngoài, thỉnh thoảng mới về lại trốn trong phòng, mình muốn lôi ra nhưng lại sợ cậu ấy sẽ sinh khí.

Mình rốt cuộc đã làm gì sai để cậu ấy không vui chứ????

Trình Nhược Ngôn cũng đang vì quan hệ giữa hai người mà phiền não.

Phương Triển Nhan có nguyện ý kết giao với mình không? Mình không có tiền, chỉ là một sinh viên nghèo, Phương Triển Nhan lại là hồng bài.

Nhất định là hắn có nhiều khách nhân giàu có. Hắn là nam nhân thành thực, sẽ thích tiểu quỷ gầy yếu như mình sao? Chính là mình thực sự thích Phương Triển Nhan.

Nếu hắn có thể...hoàn lương... Chính là mình không có khả năng cho hắn hoàn lương.

‘Má mì’ kia nhất định sẽ không dễ yên, nghe nói loại này đều có xã hội đen đứng sau, nếu vậy mà làm cho Triển Nhan gặp nguy hiểm, phải làm sao bây giờ?

Trình Nhược Ngôn tiếp tục trốn tránh Phương Triển Nhan, không dám nhìn hắn, cậu sợ chỉ nhìn thấy hắn, cậu sẽ không khống chế được bản thân.

Trình Nhược Ngôn nghĩ tới Phương Triển Nhan đã từng nói “Độc nhất vô nhị dịch vụ”.

Chính là bao nhiêu người cũng được hưởng dịch vụ đặc biệt đấy? Thích Triển Nhan, hi vọng hắn ở bên người mình, không muốn chia sẻ hắn với bất kỳ ai.

Nghĩ tới cánh tay ầm ập khỏe mạnh kia ôm người khác, Trình Nhược Ngôn lại thấy thương tâm.

Hiện tại, Trình Nhược Ngôn một bụng đầy dấm.

Đang tính toán muốn cùng Trình Nhược Ngôn nói chuyện một chút, Phương Triển Nhan lại nhận được thông báo huấn luyện.

Ba tháng? Khi trở về thì đã qua Giáng sinh rồi!

Vốn đang tính toán năm nay cùng Tiểu Ngôn trải qua lễ Giáng sinh, nhân tiện nói chuyện, xem cuối cùng xảy ra vấn đề gì, sau đó hảo hảo bù lại một chút.

Kết quả cư nhiên ba tháng không thấy tiểu tử kia.

Ai, cho dù là ở nhà, cũng không thấy.

Bất đắc dĩ, Phương Triển Nhan để lại tờ giấy thông báo đi huấn luyện.

Trình Nhược Ngôn thấy được tờ giấy nhắn, càng thêm khổ sở.

Nhất định là khách nhân giàu có nào đó muốn mời Phương Triển Nhan cùng đón lễ Giáng Sinh.

Những ba tháng, lâu như vậy, nhất định là người có tiền.

Trình Nhược Ngôn mỗi ngày rầu rĩ đến trường, làm thêm, về nhà.

Đường phố náo nhiệt kia hết thấy đều không quan hệ gì tới cậu.

Trình Nhược Ngôn cùng chị gái mình, chị Phương cùng đón Giáng Sinh.

Nhìn thấy khuôn mặt nho nhỏ của Trình Nhược Ngôn rầu rĩ không vui, Phương Hiểu Nhan đoán ngay là do Triển Nhan không ở nhà.

Ai, Triển Nhan thật là thảm, lễ Giáng Sinh đầu tiên khi quen nhau lại không được ở chung. Vốn tưởng dịp này có chuyện hay để xem, xem ra lại không được rồi.

Một thời gian sau, Trình Nhược Ngôn đột nhiên nghĩ ra.

Mình rất thích Triển Nhan, không muốn cùng hắn tách ra.

Muốn hảo hảo kết giao... Thân phận của Triển Nhan, tạm thời không lo lắng.

Nhớ rõ Triển Nhan nói công việc và cuộc sống của hắn hoàn toàn tách biệt, như vậy, chỉ cần không nghĩ tới công việc của hắn nữa. Triển Nhan là phục vụ... Thật chán ghét cái loại phục vụ này.

Trong cuộc sống, Triển Nhan chỉ có một mình, hai người ở chung cũng chỉ thấy hắn ở nhà suốt, rõ ràng là một trạch nam tiêu chuẩn.

Nói như vậy, chỉ cần để ý đến cuộc sống của Triển Nhan là được.

Trên đời này đâu có ai hoàn hảo? Hắn cũng là công dân bình thường, vì sao không thể cùng hắn nói chuyện yêu đương?

Hôm nay, Trình Nhược Ngôn về đến nhà, vào phòng khách, liền thấy Phương Triển Nhan nằm trên sofa.

Phương Triển Nhan vừa kết thúc khóa huấn luyện, vừa về tới nhà, quần áo cũng chưa kịp thay.

Tóc cắt ngắn kiểu lục quân, áo màu đen bó sát người, lộ rõ cánh tay cùng bộ ngực săn chắc, quần màu xanh biếc, giày chiến, trong tay còn cầm mũ mềm.

Oa, thật là tuyệt vời!

Phương Triển Nhan nhìn thấy Trình Nhược Ngôn, cũng rất sững sốt.

Đã lâu không nhìn thấy tiểu tử kia, hình như là gầy đi?

Nhìn thấy Phương Triển Nhan ngồi ở sofa, tỏa ra một loại khí chất cường hãn, giống như có thể bảo hộ tất cả.

Trình Nhược Ngôn thật sự rất muốn lập tức nhào tới, ngồi bên người hắn, ôm lấy hắn, hướng hắn làm nũng, nói hết những nhớ nhung trong lòng, sau đó cùng hắn ôn nhu gấu gao ngọt ngào hôn môi.

Chính là tưởng tượng đến hắn đi làm gì về, hơn nữa nhìn thấy người mình thích đóng giả như thế để lấy lòng khách nhân...

Trình Nhược Ngôn đột nhiên cúi đầu, xoay người về phòng, nhanh chóng đóng cửa lại.

Phương Triển Nhan ngây người ngồi ở phòng khách.

Tiểu tử kia, đã không để cho mình giải thích, ngay cả chào hỏi cũng không thèm? Rốt cuộc là làm sao vậy? Có chết thì cũng phải cho mình biết vì sao chết chứ?

Phương Triển Nhan cùng Trình Nhược Ngôn bước vào giai đoạn giằng co.

Rõ ràng là đã nghĩ tốt lắm rồi, không ngại chức nghiệp của Phương Triển Nhan, muốn cùng hăng hảo hảo kết giao, chính là Trình Nhược Ngôn lại không làm được.

Chỉ chớp mắt đã đến tháng hai, sinh nhật của Trình Nhược Ngôn.

Trình Nhược Ngữ cùng Phương Hiểu Nhan tới nhà Phương Triển Nhan tổ chức sinh nhật cho cậu.

Bánh ngọt, nến, hoa tươi, cùng các lời chúc.

Ném bánh ngọt, Trình Nhược Ngữ nhìn thấy Phương Triển Nhan, cười meo meo nói: “Từ hôm nay trở đi, Nhược Ngôn đã hai mươi tuổi.”

Phương Triển Nhan âm thầm thở dài, ta đã hai bảy, lão ngư.

“Hai mươi tuổi, trưởng thành rồi, cái gì cũng có thể làm.”

Phương Triển Nhan tiếp tục thở dài: ‘Cậu ấy hiện tại cái gì cũng không cho mình làm, tay cũng không cầm được.’

“Triển Nhan, người sao cứ nhú mày thế, có gì bất mãn sao? Giờ có thể giải tỏa rồi.”

Nghe được lời nói của Trình Nhược Ngữ, Phương Triển Nhan cùng Trình Nhược Ngôn đều nhảy dựng lên: “Chuyện gì!”

Phương Hiểu Nhan cười hắc hắc: “Thiếu vải, rên rỉ.”

Trình Nhược Ngôn nghĩ đến nụ hôn lần trước, hôm đó, xem như là... làm một nửa rồi đi...

Thấy Trình Nhược Ngôn đỏ mặt, chị gái hai nhà nhanh chóng cáo từ.

Bóng đèn đi rồi.

Phương Triển Nhan về phòng, lấy ra một gói quà được bọc kỹ càng, đưa cho Trình Nhược Ngôn: “Đây là quà cho em, sinh nhật vui vẻ.”

Trình Nhược Ngôn cúi đầu: “Cảm ơn, anh đã làm bánh ngọt cho em, còn tổ chức tiệc nữa, không cần khách khí như vậy.”

Phương Triển Nhan đẩy gói quà qua: “Kỉ niệm hai mươi tuổi, không cần cự tuyệt anh.”

Ngẩng đầu nhìn Phương Triển Nhan ôn nhu tươi cười, Trình Nhược Ngôn nhận quà.

Một bộ mô hình ô tô.

Trình Nhược Ngôn mở to hai mắt nhìn: “A! Anh...”

“Anh hy vọng em sẽ thích.”

Rolls-Royce, Mercedes-Benz, Ferrari, Porsche, Renault, Chevrolet, Lamborghini, Maserati, tổng cộng hai mươi bốn mô hình, cơ hồ tất cả đều là của các hãng xe nổi tiếng, chế tác tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật.

Trình Nhược Ngôn ngẩng đầu: “Thật sự... Tặng em?”

Phương Triển Nhan cười: “Đương nhiên.”

“Cảm ơn anh.”

Từ bàn ăn chuyển qua thăm chỗ sofa, Trình Nhược Ngôn lấy các mô hình ra, từng bước từng bước xem xét, thật sự tinh xảo, giống như xe thật vậy.

“Còn có Hummer!” – Trình Nhược Ngôn kêu lên sợ hãi.

Kỳ thật Phương Triển Nhan cũng kinh ngạc, không ngờ trong bộ mô hình này còn có Hummer.

Phải nói tất cả các ô tô kinh điển đều ở đó.

Cầm lấy một cái mô hình, Phương Triển Nhan nói: “Vốn định tặng em hai mươi cái, vừa vặn hai mươi tuổi. Nhưng nhân viên cửa hàng nói không dỡ ra bán lẻ, cho nên anh liền mua một bộ hai mươi bốn. Chờ em hai bốn tuổi, anh mua cho em một bộ nữa.”

Trình Nhược Ngôn cảm động nhìn Phương Triển Nhan: “Cái này rất quý.”

“Đừng để ý, em nhận là tốt rồi.”

Chính là, Phương Triển Nhan kiếm tiền không dễ dàng. Đây chính là hắc...

Nghĩ đến đây, Trình Nhược Ngôn lại cảm thấy buồn.

Phương Triển Nhan khoanh chân ngồi trên thảm, nhìn thấy Trình Nhược Ngôn cúi đầu: “Nhược Ngôn, có thể nói chuyện với anh không?”

“Cái gì?” – Trình Nhược Ngôn thấp giọng nói.

“Gần đây có phải anh đã làm gì khiến em mất hứng không, cho nên em mới tránh mặt anh?”

“Không có.”

Mới là lạ, không có thì vì sao không thể ôm hay hôn một cái. “Em không cần giấu anh, Nhược Ngôn, em kháng cự rõ ràng như thế, anh lại không thấy được sao/”

Trình Nhược Ngôn ngồi bó gối trên thảm, tay nghịch nghịch tất.

Phương Triển Nhan tới gần, nhìn vào mắt Trình Nhược Ngôn: “Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì? Nếu anh sai, anh sẽ sửa, em nói cho anh biết đi.”

Trình Nhược Ngôn hấp mũi, biểu tình có điểm ủy khuất: “Em kì thật, kì thật đã nghĩ thông rồi, muốn cùng anh hảo hảo kết giao... Tuy rằng nghề nghiệp của anh như thế, em cũng không ngại. Anh đã nói, cuộc sống bình thường với công việc của anh không liên quan, cho nên em muốn kết giao với anh, em thật sự rất thích anh. Chính là, chỉ cần nghĩ anh đang ở bên người khác, em... em....”

Phương Triển Nhan đầu tiên là vui vẻ.

A ha, thật tốt quá, tiểu tử kia nói thích mình!

Sau đó, hắc lại buồn.

Khi nào thì mình ở cùng người khác chứ? Anh chỉ có mình em thôi.

Phương Triển Nhan neho mắt.

Nga, tiểu tử kia nói, nguơ lang...

Cáo già chết tiết, đều là do lão! Nếu không phải lão, Nhược Ngôn sẽ không vui như vậy sao? Một ngày nào đó ta sẽ bắt người phải giải thích rõ ràng!

Nhưng Phương Triển Nhan ngay lập tức lại vui vẻ.

Tiểu tử kia ngay cả chức nghiệp của mình cũng không để ý, nhất định là thật lòng với mình.

Thật không dễ dàng a. Tiểu tử kia nhất định đã suy nghĩ rất lâu đi.

Tiểu Ngôn, đừng sợ, nghề nghiệp của anh cũng không phải như em nghĩ.

Nâng khuôn mặt Trình Nhược Ngôn lên, Phương Triển Nhan nhìn sâu vào mắt cậu: “Nhược Ngôn, em thật sự nguyện ý cùng anh kết giao?”

“Vâng.”

“Anh có thể cam đoan, trong cuộc sống của anh, em là độc nhất vô nhị.”

Nhược Ngôn, trừ bỏ nghề nghiệp của anh, tất cả các cái khác, anh đều không giấu diếm em – chỉ có điểm này thôi, em hãy tha thứ cho anh.

Cầm tay Phương Triển Nhan, Trình Nhược Ngôn nói: “Chính là, hy vọng anh đáp ứng em một việc...”

“Em nói đi.”

“Anh... nếu phải ra ngoài... có thể không cần đi lâu như vậy được không?”

“Được.” – Nga, Tiểu Ngôn vẫn còn đang nghĩ tới chuyện Lễ Giáng sinh mà, là kỷ niệm năm đầu tiên quen nhau, kết quả lại không ở bên nhau.

Nhưng Phương Triển Nhan vẫn có điểm lo lắng, về sau nếu phải đi huấn luyện hoặc làm nhiệm vụ thì thế nào? Nếu có, hừ, bắt lão cáo già đến giải quyết! Ai bảo lão là ‘má mì’? Đúng, cứ như thế đi!

Cuối cùng, sau một hồi do dự, Trình Nhược Ngôn chính thức kết giao cùng Phương Triển Nhan.

Cảm giác đang yêu thật tuyệt!

Nhìn thấy bộ dáng xuân phong mỗi ngày của Phương Triển Nhan, cả nhóm đồng sự vô cùng hâm mộ.

“Triển Nhan, gần đây cùng tiểu tử kia ở chung có tốt không?”

Phương Triển Nhan đắc ý cười: “Các người xem cái rắm!”

Lý Bối khóc lóc: “Triển Nhan, phí chia tay.”

“Ông cút cho tôi! Ai là người suốt ngày gân cổ kêu to ‘Chúng ta trong sạch, không có gì hết’?”

Lâm Sir híp mắt: “Triển Nhan a, cái thứ gì đó ở ban công không cần dùng chứ.”

Hừ, dùng cái đầu ông ấy!

Phương Triển Nhan chỉ cảm thấy càng ngày càng hạnh phúc, mỗi ngày đi đường giống như đang bay vậy.

Chính là, vẫn có một việc làm cho hắn buồn bực.

Tiểu tử kia đương nhiên có thể ôm một cái, hôn nhẹ, nhưng bước tiếp theo lại không được.

Vài lần như thế, không khí rất tốt, rõ ràng là sắp được rồi... Kết quả là bị tiểu tử kia đẩy ra.

Thật sự là....

Giờ càng nhìn, Phương Triển Nhan càng thấy Trình Nhược Ngôn đáng yêu, quả là đáng yêu đến chết đi được.

Khi nào thì mới có thể ăn được đây? Loại chuyện này, đương nhiên là không thể tìm chị mình, nhất định sẽ bị lải nhải đến chết. Nếu không, đến chỗ lão hồ ly kia bóng gió vài câu xem sao? Có lẽ sẽ kiếm được ý tưởng nào đó từ chỗ lão.

Đang lo lắng không biết phải nói bóng gió như thế nào, thì có một sự kiện xảy ra, làm cho Phương Triển Nhan đánh mất ý tưởng tìm lão cáo già hỏi thăm.

Ngày hôm đó, khu của đội đặc công Phi Hồ, im lặng như thường.

Không có chuyên án, mọi người đều trong trạng thái ngồi chờ lệnh.

Đột nhiên có một người không phải là đặc công đến.

Khu đặc công là khu đặc thù, bởi vì phải giữ gìn thân phận, cảnh viên bình thường không có khả năng vào đây.

Muốn vào, đều phải trải qua mấy lần cửa, kiểm tra thân phận rõ ràng.

Đối với người xa lạ đột nhiên xuất hiện, bọn Phương Triển Nhan đều đứng lên, nhìn về phía hắn.

Nam nhân xa lạ hơi gật đầu, tiếp tục tiến về phía trước, đích đến là văn phòng của Lâm Sir.

“Xin hỏi ngài là...”

Một người khác bước đến, giải trừ nghi vấn của bọn Phương Triển Nhan.

Phía sau người lạ là Cao Sir, một trong số những người phụ trách của đội đặc công Phi Hồ.

Cao Sir giới thiệu: “Vị này là thanh tra bên viện kiểm sát, ngài Âu Dương. Hiện đang có một bản án cũ cần Lâm Sir hỗ trợ nên ông ấy đặc biệt tới đây.”

Nga, nha, chính là thanh tra của chính phủ.

Phương Triển Nhan không khỏi đánh giá vị thanh tra này.

Ông ta hẳn phải cao một mét tám bảy đi. Thanh tra cũng cần người cao như vậy sao? Có thể đi làm vận động viên bóng rổ.

Một thân tây trang màu đen thẳng tắp, áo sơ mi màu lam nhạt, quần dài li thẳng tắp, hình tượng tiêu chuẩn của nhân viên công vụ.

Tóc đen mắt đen, dung mạo phi thường tuấn lãng, mặt không chút thay đổi, khí chất lạnh như băng.

Ngài Âu Dương này im lặng tiêu sái bước qua, trên người ông ấy tỏa ra một loại từ trường mãnh liệt, một loại cảm giác không thể không chú ý đến, giống như là có những lưỡi dao băng bay trong không khí.

Khi ông ấy vào hay ra khỏi viện kiểm sát, nhất định sẽ bị mọi người chú ý.

Có người như thế ai còn dám phạm tội? Chưa động thủ đã bị đông chết rồi.

Nhìn thấy ngài Âu Dương mở cửa phòng Lâm Sir rồi tiến vào, mấy người khác không khỏi nhích dần đến nhau.

“Thật là lợi hại!”

“Đi qua nơi nào nhất định nơi đó đông băng.”

“Lạnh quá!”

“Đáng sợ!”

Cao Sir cười ha hả: “Tên Âu Dương này là người rất nghiêm túc.”

Loại nam nhân này, Lâm Sir có khả năng tới sao?

“A, Cao Sir, sao ngài không vào?” – Có người hỏi.

Cao Sir lắc đầu: “Hai người đó biết nhau, không cần ta giới thiệu.”

Nga, ánh mắt mọi người sáng bừng lên.

Có, vấn đề...

Nói nhỏ, lão cáo già nhận thức bằng sơn vụn năm? Với bằng sơn vụn năm này, lão cáo già ghép với ai được chứ?

Mọi người dùng ánh mắt nói với nhau: “Đã đến lúc chúng ta ghép đôi cho lão cáo già. Ha ha.”

Đột nhiên cả đội có cảm giác lại được nhìn thấy ánh mặt trời.

Trời sáng, trăm hoa đua nở, mây trắng bay bay, lão cáo già rốt cục có khắc tinh rồi....

Lúc này, cửa phòng mở ra.

A, nhanh vậy?

Mọi người vội vàng hóng.

Âu Dương kiểm sát trưởng, quanh thân mang một cổ hàn khí không chê vào đâu được đi ra.

Ân, nam nhân như thế, sạch sẽ, đoan trang, không hề ngôn loạn ngữ, lạnh như băng, tràn ngập cảm giác tồn tại mãnh liệt, không dao động ý chí, biểu tình kiên nghị, cáo già có thể gây khó dễ cho hắn hay không?

Quay người lại, Âu Dương kiểm sát trưởng nói: “Tôi sẽ liên hệ với cậu sau.”

Thanh âm lạnh như băng, rất kiên định, nhưng cảm giác lạnh tới tận xương tủy mang theo một chút từ tính đặc thù.

“Được.”

A, cáo già khó có được vẻ mặt nghiêm túc.

Chờ Âu Dương kiểm sát trưởng cùng Cao Sir rời đi, những người khác châu đầu ghé tai.

“Bọn họ trước kia quen nhau?”

“Không biết là quan hệ kiểu gì?” – Nga, thật đáng để nghiên cứu một chút.

Lúc này, Lâm Sir rời văn phòng, tiến tới phòng tư liệu.

Thoạt nhìn, một khuôn mặt u buồn... Di, không đúng, lão cáo già trông không quá giống u buồn, thật như là... Tư xuân! A, chẳng lẽ... cáo già thích băng sơn vạn năm?

Này cũng không có gì kỳ quái, Lâm Sir là một người quái dị, thật đúng là cần cái khối băng vạn năm kia, có thể trung hòa một chút, miễn giảm tai họa cho lão cũng như cho người khác.

Trước kia nhận thức... Không biết là có chuyện gì?

Lúc Lâm Sir cầm túi hồ sơ trở về, chào đón hắn, là một đôi mắt sáng ngời.

“Các người nhìn cái gì?”

Cáo già có vẻ bình tĩnh nha.

Âm thầm cười hiềm, có người hỏi: “Thủ trưởng, Cao Sir nói trước kia ngài quen biết Âu Dương kiểm sát trưởng.”

“Phải.”

“Quen biết thế nào vậy?”

“Bạn học.”

Nga, nguyên lai là thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư.

Rất khó tưởng tượng hủ nam đáng sợ, lão cáo già Lâm Sir cũng có thời kì còn là một học sinh non nớt.

“Quan hệ thế nào?” – Quan hệ...Có thể có rất nhiều loại...

Lâm Sir dùng ánh mắt hồ ly, nét mặt cứng rắn: “Thế nào, định lấy khẩu cung sao?”

“Không phải, không phải!”

“Không phải thì về làm việc đi!” – Nói xong, Lâm Sir về văn phòng, đóng cửa lại.

Nga, nha nha, cho tới nay người luôn cảm xúc dạt dào như Lâm Sir cũng có thời điểm xuống thấp thế này? Đương nhiên, lão dạt dào cảm xúc là do khi dễ chúng ta mà có. Hôm nay, đến lượt chúng ta phản công rồi!

Phải tiếp tục chú ý hướng đi! Cả nhóm rất ăn ý trao đổi ánh mắt, nhin cười.

Nguyên lai cáo già cũng có tử huyết? Phương Triển Nhan đánh mất ý định nhờ lão cố vấn trong đầu.

Vẫn là tự mình động thủ đi.

Gần đây, Phương Triển Nhan công việc không có nhiều, có thể có nhiều thời gian ở bên Trình Nhược Ngôn, bồi đắp tình cảm.

Tựa vào nhau, ngồi trên tấm thảm lông trước sofa, Phương Triển Nhan cùng Trình Nhược Ngôn cùng nhau xem phim.

Một cánh tay của Phương Triển Nhan khoác lên vai Trình Nhược Ngôn, hẳn không chú ý xem trên tivi đang diễn cái gì.

Sự chú ý của hắn tập trung ở súng ống.

Ấn, đều là loại mới, quả nhiên là đại chế tác.

Ai, lừa người bình thường thôi, loại súng lục này chỉ có tám viên đạn, sát thương cũng không cao, còn chưa có nạp đạn kìa.

Đương nhiên, điện ảnh mà, đâu phải sự thật.

Chú ý của Trình Nhược Ngôn cũng không đặt trên màn ảnh.

Cánh tay trên vai, làm cho cậu cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, ngồi không yên.

Triển Nhan không phải hôm nay lại muốn....

Nhìn tấm thảm lông dưới chân, Trình Nhược Ngôn đột nhiên hỏi: “Triển Nhan, sao lại thiết kế nền nhà kiểu này?”

“Thảm?”

“Ừ.”

“Mùa đông lạnh, ngồi trên sàn gỗ không thoải mái, anh thích ngồi ở sàn nhà tựa vào sofa xem tivi. Làm thế này thoải mái hơn, cái này là đồ nhân tạo, không phải lông thú thật đâu, anh cũng chú ý bảo vệ môi trường đấy.”

Vuốt đám lông mềm mại, Trình Nhược Ngôn nói: “Giống như thật vậy, mềm mại, sờ thật thích.”

Di, tiểu tử kia lẽ nào chỉ nói thảm? Chẳng lẽ ám chỉ ta...

Thân thủ dè lên người Trình Nhược Ngôn, Phương Triển Nhan dùng sức, đem cậu đặt lên thảm.

Dưới lưng, cảm nhận được thảm lông mềm mại, quả nhiên không lạnh, thậm chí còn có cảm giác lưng được âu yếm.

Trình Nhược Ngôn đỏ mặt.

“Nằm trên thảm cảm giác có được không?”

“Ừ, không hề lạnh.”

Nhìn thấy Trình Nhược Ngôn mở to mắt. Phương Triển Nhan chậm rãi cúi xuống.

Thời điểm hai môi gặp nhau, hai người đều nhắm mắt lại.

Trên ti vi, cảnh phi (aka cảnh sát+thổ phi) hai bên bắn nhau; hai người hôn nhau hoàn toàn không để ý đến.

Biến hóa góc độ để nụ hôn sâu hơn, Phương Triển Nhan ngày càng hài lòng với kỹ thuật của mình.

Mỗi khi có cơ hội đều cùng tiểu tử kia luyện tập, đã làm rất tuyệt rồi, mình quả nhiên có thiên phú!

Tay lần mò đi xuống, nghĩ muốn đem áo sơ mi cùng quần bò cởi ra, Trình Nhược Ngôn lại dè cổ tay xấu xa của Phương Triển Nhan lại.

A? Thế nào vẫn chưa được?..... Kia, chỉ cho hôn thôi sao?

Trình Nhược Ngôn một lần nữa lại chặn Phương Triển Nhan.

Bị Phương Triển Nhan nhìn như nhìn một món ăn mỹ vị, Trình Nhược Ngôn khấn trương đứng lên: “Anh không phải định làm cái việc mà hai chị gái nhà chúng ta đang mong muốn đấy chứ.”

“Phải.” – Phương Triển Nhan thừa nhận không do dự.

Loại sự tình này, đường đường chính chính thừa nhận là tốt rồi.

“Không, không tốt lắm đâu, nếu các chị mà biết...”

Thật sự loại không khí này không cần nhắc đến hai người không thể làm chung kia vào được không?

“Các chị ấy không phải đang rất hi vọng sao?” – Hiện tại có thể thấy hai người đó đang vô cùng bức thiết hi vọng.

“Chính là loạn hủ mà thôi, sẽ không thật sự phán đi?” – Trình Nhược Ngôn nháy mắt.

“Kia, chẳng phải thử sẽ biết sao.”

“Ai muốn thử với anh.” – Loại sự tình này có thể thử được sao?

“Vậy chúng ta làm một lần.” – Phương Triển Nhan meo meo cười.

“Ngô, oa!” – Trình Nhược Ngôn tay chân luống cuống giấy dựa.

Vừa thấy tiểu tử kia không muốn, Phương Triển Nhan lập tức dừng tay.

Như thế nào vẫn không được a...

“Anh không cần gấp như vậy.”

Ngượng ngùng, anh thừa nhận là anh không đúng, nhưng anh thực sự rất rất thích em, đương nhiên là muốn cùng em... Điều này, chẳng lẽ không đúng sao.

Bất đắc dĩ cúi thấp đầu, Phương Triển Nhan nói: “Thực xin lỗi.”

Trình Nhược Ngôn nắm lấy thăm, ngập ngừng nói: “Em cũng không phải nói... không được.....”

Phương Triển Nhan mắt sáng lên.

“Chính là...Có thể đợi một thời gian được không.....”

Được rồi, anh sẽ chờ.

Mang theo một chút bất mãn, Phương Triển Nhan ngoan ngoãn ngồi trở về.

9. Chương 9

Ngày hôm sau đi làm, Phương Triển Nhan bắt đầu đắn đo xem có nên đến thỉnh giáo Lâm Sir một chút hay không.

Đương nhiên không thể mạnh bạo với Tiểu Ngôn, phải làm thế nào mới có thể hai bên cùng vừa lòng, ăn luôn tiểu tử kia?

Cáo già mà đưa ra chủ ý, khẳng định là không thể nghe toàn bộ, nhưng vẫn có thể tham khảo.

Đang nghĩ ngợi, Phương Triển Nhan thấy Âu Dương kiểm sát trưởng hướng bên này đi tới.

Thân hình cao lớn, khí chất lạnh như băng, có một loại cảm giác tồn tại mãnh liệt mà người khác không thể bỏ qua.

Dung mạo tuấn lãng phi phàm, biểu tình lạnh lùng nghiêm cẩn, khuôn mặt với những đường cong kiên nghị, đôi mắt đen rất sắc, cảm giác chỉ dùng ánh mắt có thể cắt thân thể, người này có phải từ trước đến giờ chưa bao giờ cười không?

Phương Triển Nhan trầm nghĩ, không biểu tình cũng tốt, ít có nếp nhăn. “Cao Sir, Âu Dương kiểm sát trưởng, xin chào.”

“Lâm Sir đâu?”

“Ông ấy sang bên tổ giám định, một chút nữa sẽ về.”

“Được. Chúng tôi chờ vậy.”

Thấy Âu Dương kiểm sát trưởng ngồi xuống, mấy đặc công lặng lẽ tiến đến gần nhau, nói nhỏ.

“Ông ấy lại tới nữa.”

“Điều hòa mở lớn quá, lạnh muốn chết.”

“Hi hi, không biết lão cáo già có biểu tình như thế nào? Lần trước ở văn phòng chưa nhìn thấy.”

“Âu Dương kiểm sát trưởng cũng rất đẹp trai.”

“Đẹp trai đông chết người.”

Âu Dương kiểm sát trưởng ngồi ở ghế, tư thế của quân nhân bình thường đoan chính, giống như nhận ra bị người khác đàm luận, hần quay sang, ánh mắt lướt qua bên này.

Động tác chậm rãi quay sang, mâu quang quét qua mặt nhóm đặc công, trong lòng tất cả mọi người dâng lên một loại cảm giác không rét mà run.

Nếu nói ai đó có khả năng dùng ánh mắt để giết người, nhất định đó là Âu Dương kiểm sát trưởng.

Ánh mắt lạnh băng, rõ ràng vô hình nhưng lại làm cho người ta có cảm giác mãnh liệt.

Kiểm sát trưởng, hóa thân của chính nghĩa, đại biểu cao nhất cho quyền uy của luật pháp.

Phương Triển Nhan không khỏi nghĩ tới bức tượng nữ thần chính nghĩa nằm ở pháp viện.

Nữ thần một tay cầm kiếm, một tay cầm cân tiểu ly, hai mắt nhìn thẳng, đại diện cho công bằng và chính nghĩa, tuyệt không thiên vị.

Sau khi nhìn thoáng qua, Âu Dương kiểm sát trưởng quay qua nói chuyện với Cao Sir.

Phương Triển Nhan nghĩ thầm: ‘Nếu Âu Dương kiểm sát trưởng nói mình là người thứ hai lãnh khốc trên thế giới, vậy không ai dám nhận vị trí thứ nhất.’

Nhiều nam nhân vẫn giả bộ lãnh khốc hay tự cho rằng mình lãnh khốc, nhưng Âu Dương kiểm sát trưởng kia mới là chân chính lãnh khốc.

Đột nhiên, Phương Triển Nhan có chút đồng tình với Lâm Sir.

Nói là có vụ án phải hỗ trợ, nhất định là phải làm việc cùng nhau một thời gian, cáo già đáng thương không bị đông chết cũng sẽ bị ánh mắt của Âu Dương kiểm sát trưởng giết chết.

Lâm Sir đã trở lại.

Vừa thấy người đến, Lâm Sir nhất thời sửng sốt.

Nga, nhìn kia, cáo già sợ.

“Nói như vậy, tôi đi trước.” – Cao Sir đã hoàn thành nhiệm vụ của hắn, xoay người rời đi.

Lâm Sir đứng bất động.

Âu Dương kiểm sát trưởng thân hình cao lớn, có cảm giác từ trên cao nhìn xuống Lâm Sir.

Thân thể Lâm Sir thoáng có chút rùng mình.

Không nói cái gì, Âu Dương kiểm sát trưởng dùng ánh mắt ra hiệu cho Lâm Sir vào phòng.

Lâm Sir ngoan ngoãn theo vào.

Mấy đôi mắt nhìn theo bóng dáng Lâm Sir.

Nghĩ muốn Lâm Sir cũng rất lợi hại, ở cảnh cực, trừ bỏ cực trưởng, còn chưa gặp qua người nào lão không dám hủ. Từ tổ trọng án, tổ giao thông, đến tổ giám định, phòng bảo vệ, ngay cả nhóm cảnh quan cao cấp cũng không hề buông tha.

Năng lực công tác của lão rất tốt, lãnh đạo cả đội đặc công, cấp trên rất coi trọng, cũng rất có mặt mũi.

Cho tới nay, cáo già chính là như thế, nói một không nói hai, hôm nay lại bị hạ gục như thế?

Cũng đúng, Âu Dương kiểm sát trưởng không phải ở cùng chỗ chúng ta, đương nhiên không đem lão cáo già để vào mắt.

Ha hã, kẻ cấp gặp bà già, có cường đại huyền băng sát thương cực mạnh trước mặt, lão giống như mèo con mới sinh vậy.

Các huynh đệ trao đổi một ánh mắt đồng tình.

Ở trong văn phòng nói chuyện thật lâu, Âu Dương kiểm sát trưởng đi ra, hướng mọi người gật đầu, ly khai.

Hừ, cũng không chịu mở miệng chào lấy một tiếng.

Ai, mặc kệ thôi, ông ấy mà mở miệng, đảm bảo đông hết tất cả.

Bất quá, nhớ lúc trước cũng thấy thanh âm của ông ấy cũng dễ nghe, tuy rằng lạnh băng, nhưng vẫn có một loại từ tính đặc biệt nào đó, có thể làm cho mọi người thấy bình tĩnh.

Cửa mở ra, tất cả mọi người thấy Lâm Sir.

Không có biểu tình gì. Di, không đúng, Phương Triển Nhan chú ý tới khóe mắt của Lâm Sir nổi tiếng có điểm không bình thường, nga, không phải hoa mắt chứ, tựa hồ như có một chút ửng hồng.

Sao lại thế này??? Cả nhóm đặc công đều nhìn thấy, trong lòng đều muốn đứng lên.

Ai, Âu Dương kiểm sát trưởng, tuy rằng chán ghét lão cáo già, nhưng lão vẫn là thủ trưởng của chúng ta, lão vẫn luôn khi dễ chúng ta, nhưng ông cũng không cần quá phận thế chứ, miễn cho lão quay ra bắt nạt chúng ta.

Phương Triển Nhan quyết định, không bao giờ, hướng Lâm Sir thỉnh giáo gì nữa, vấn đề của mình thì tự mình phải giải quyết thôi.

Phương Triển Nhan tiếp tục cuộc sống tình yêu ngọt ngào với Trình Nhược Ngôn.

Có thời gian rảnh, hai người đi hẹn hò, xem ti vi hay đi xem ca nhạc

Đối với việc Phương Triển Nhan đem hết thời gian giao cho mình Trình Nhược Ngôn không chút hoài nghi.

Ngưu lang đại bộ phận đều làm việc vào buổi tối, bất quá Triển Nhan cũng nói anh ấy có thể tùy chỉnh thời gian công tác của mình, buổi tối ở nhà cũng không có gì là không đúng... Tóm lại, Triển Nhan toát ra ý tứ của ‘ngưu lang’.

Nhất định là vì mình.

Hi vọng anh ấy có thể sớm.....hoàn lương.

Thời gian trôi qua nhanh, đã đến tháng tư, cũng đến sinh nhật của Phương Triển Nhan.

Âm thầm đoán xem Trình Nhược Ngôn sẽ tặng gì cho mình, bất quá không có quà cũng không sao, chỉ cần có thể cùng Tiểu Ngôn ở một chỗ là tốt rồi.

Mặt khác, khi sinh nhật, phải tìm cơ hội thương lượng với Nhược Ngôn về hản đây ở, không cần đi đi về về như thế này nữa.

Như vậy mỗi ngày đều có thể nhìn thấy Tiểu Ngôn đáng yêu. Tuy hiện tại cũng là mỗi ngày đều thấy nhưng cảm giác vẫn không giống.

Vừa mừng sinh nhật, đồng thời, Phương Triển Nhan cũng có một ít chuyện cần xử lý, vì thế hản viết đơn, xin nghỉ hai ngày.

Gần đây thành phố rất yên bình, hản là cấp trên sẽ đồng ý.

Mang theo một chút không yên, Phương Triển Nhan nộp đơn cho Lâm Sir.

Thật không ngờ, Lâm Sir vung tuyệt bút lên, cư nhiên đồng ý cho nghỉ.

Đi, đại hồng thủy? Mặt trời mọc phía nam? Sứa bay trên trời? Khủng long chạy trốn ngoài cửa sổ? Cáo già có hay không bị băng sơn nam nhân ảnh hưởng???

Lão không lộ ra biểu tình *** loạn, không hỏi chuyện tình của mình với Nhược Ngôn, không ngoạn ta, chinh ta, chà đạp ta? Lâm Sir bị làm sao vậy?

“Làm sao thế?” – Lâm Sir phát hiện Phương Triển Nhan trợn tròn mắt nhìn mình, liền hỏi.

“Sếp đồng ý cho em nghỉ?”

“Đúng vậy.”

“Thật tò mò quá.”

Lâm Sir giữ chặt đơn của Phương Triển Nhan: “Được, nếu thế, hủy bỏ lệnh nghỉ ngơi.”

Phương Triển Nhan vội vàng đem đơn cướp về: “Đừng, đừng.”

Mang theo vẻ mặt bất quái biểu tình, Phương Triển Nhan hạ thấp thanh âm, ghé sát vào hỏi: “Thủ trưởng, ngài với Âu Dương kiểm sát trưởng nhận thức nhau bao nhiêu năm rồi?”

Lâm Sir thực bình tĩnh trả lời: “Cái đó và kì nghỉ của cậu có gì liên quan?”

“Đương nhiên không có, em chỉ tò mò. Nghe cảnh quan bên tổ trọng án nói, hai người học tiểu học cùng nhau.”

Ha hả, bị điều đến tổ trọng án cũng có cái lợi, quen biết một đám bạn tốt, lại còn có thể kiếm được không ít tin tức tình báo.

Tiểu học nha! Cư nhiên cáo già với băng sơn biết nhau... nhiều năm! Ân, chắc chắn là một đoạn dài... Nghiệt duyên a.

Ngũ quan Lâm Sir dần vận vẹo đứng lên, khuôn mặt nguyên bản được ca tụng là anh tuấn thanh tú chậm rãi biến dạng.

“Không biết Âu Dương kiểm sát trưởng hồi nhỏ có lãnh khốc như vậy không? Còn có, loại băng sơn vận năm này không biết có bạn gái chưa? Năm nay tuổi cũng không còn nhỏ đi...” – Phương Triển Nhan cố tình bày ra bộ mặt bà tám.

Lâm Sir cắn răng, đột nhiên vung tay lên: “Phương Triển Nhan, OUT!”

“YES, SIR!” – Xem ra cáo già bị chọc trúng chỗ hiểm rồi.

Phương Triển Nhan bước ra khỏi văn phòng, đám đồng nghiệp nhanh chóng bu lại.

“Oh...” – Mọi người thấp giọng cuồn tiếu.

Được ngày nghỉ, Phương Triển Nhan trước tiên đi đến ngân hàng kiểm tra tài khoản của mình, thuận tiện lấy sinh hoạt phí tháng này.

Kiểm tra xong, Phương Triển Nhan trong lòng tính toán.

Phí điện nước, vật nghiệp, điện thoại, cùng một số chi tiêu cố định hằng ngày, chính mình bình thường cũng không có tiêu pha gì nhiều lắm, chủ yếu là sinh hoạt phí và tiền tiêu vặt.

Vài năm nay thu nhập không tồi, phúc lợi cũng tương đối tốt, cũng tiết kiệm được kha khá rồi.

Đủ kết hôn! Hắc hắc, có thể cùng Tiểu Ngôn...

Cùng Tiểu Ngôn thương lượng một chút, bảo em ấy đến ở hẳn đây, chính thức ở chung.

Chính mình hoàn toàn có năng lực chiếu cố một gia đình, có một cuộc sống gia đình hạnh phúc, ổn định.

Nhược Ngôn giờ vẫn phải đi học, nhưng mình có thể chiếu cố em ấy.

Có thể Nhược Ngôn sẽ không thích bị chiếu cố như thế, nhưng không sao, em ấy sẽ rất nhanh chóng tốt nghiệp, sau đó hai người có thể cùng gánh vác gia đình.

Thật sự là một tương lai tốt đẹp!

Trình Nhược Ngôn tan học, liền đi tới một cửa hàng đồ chơi.

“Xin hỏi, mấy thứ tôi đặt làm, ngày mai có thể lấy không?”

“Đã làm xong rồi, hôm nay có thể lấy.”

Trình Nhược Ngôn lấy tiền trả, cầm lấy túi đồ nho nhỏ đó cho vào cặp sách.

Trong cặp có thứ đồ này, thật có điểm ngại ngùng.

Lúc trước khi đi tới cửa hàng đồ chơi bảo làm thứ này, cũng phải lấy hết dũng khí.

Nhưng sao lão bản lại chẳng có gì kinh ngạc, hóa ra là cũng có người từng làm thứ này rồi, có khi còn khoa trương hơn.

Sinh nhật Phương Triển Nhan, hai đồng chí chị cũng tới góp vui.

Lúc này, tình huống hoàn toàn bất đồng.

Hai đứa em trai đã không thềm để ý tới ánh mắt của hai bà chị nhà mình.

Ngồi cạnh nhau, nhìn nhau, mỉm cười hiểu ý, tay trong tay, còn thân thiết dựa đầu vào nhau nữa... Nga thật sự là tốt nha...

Phương Hiểu Nhan cùng Trình Nhược Ngữ vô cùng thức thời, hơn tám giờ liền tự động cáo lui.

Về nhà tiếp tục hủ thoi, đã xem hết tiền rồi.....

Ôm lấy Trình Nhược Ngôn, Phương Triển Nhan dẫn cậu đến thăm trước sô pha.

Dựa vào khuôn ngực ấm áp của Phương Triển Nhan, Trình Nhược Ngôn say mê khép hờ mắt.

“Nhược Ngôn...”

“Vâng?”

“Anh có chuyện muốn bàn với em.”

Trình Nhược Ngôn nhất thời khấn trương.

Hôm nay là sinh nhật, Phương Triển Nhan sẽ không đưa ra yêu cầu nào quá phận đi...

“Em đến nhà anh ở được không?”

“Ách, thế là sao? Hiện tại không phải em vẫn ở nhà anh đấy thôi.”

Vuốt ve tay Trình Nhược Ngôn, Phương Triển Nhan nói: “Ý của anh là em chính thức ở luôn tại đây, không

cần đi đâu nữa.”

Nga, nguyên lai hẳn chính thức muốn ở chung.

Ai, kia liệu có phải còn muốn... ta ... ngủ trên giường người đi.

Lần đến vuốt ve khuôn mặt Trình Nhược Ngôn, Phương Triển Nhan nói tiếp: “Anh gần đây vẫn luôn suy nghĩ chuyện này, anh muốn cùng em chính thức ở chung. Em vẫn còn đi học, nhưng mà chúng ta đã chính thức kết giao, hơn nữa, điều kiện tiên quyết để kết giao lâu dài chính là ở chung, cho nên anh muốn em tới đây.”

“Như vậy a... Được.”

“Nếu em muốn... ngủ một mình, anh cũng sẽ không có ý kiến. Anh chỉ muốn mỗi ngày nhìn thấy em, cùng em ở một chỗ, chiếu cố em, chính là như thế.”

Triển Nhan, em cũng muốn chiếu cố anh.

“Như vậy, khi nào em có thể chuyển?” – Phương Triển Nhan hỏi.

“Này, em muốn thu thập một chút, nói chuyện với chị, làm thủ tục xin ra khỏi ký túc xá, để xem nào... cũng tầm một tuần.”

“Tốt lắm, đến lúc đó gọi điện cho anh, anh tới đón em.”

“Em biết.”

Phương Triển Nhan mặt mày hớn hở.

Ha hả, tiểu tử kia cuối cùng cũng chính thức về ở đây.

Đêm đã khuya, Phương Triển Nhan đi tắm rửa trước.

Trình Nhược Ngôn ở phòng khách đứng ngồi không yên.

Có thể không? Triển Nhan nhìn thấy... có giận hay không?

Hắn chính là hồng bài, loại này... có thể chướng mắt đi.

Nhưng mà, mình thật tâm muốn làm cho Triển Nhan vui vẻ.

Được rồi, liền như vậy đi.

Đợi Phương Triển Nhan tắm rửa xong, Trình Nhược Ngôn đi tới, dựa vào cửa phòng hắn.

“Triển Nhan...”

“Còn có việc sao em?”

“Anh có thể... không cần đi ngủ vội được không?”

Tiểu tử kia muốn làm gì?

“Nga, được.” – Dù sao ngày mai cũng được nghỉ.

“Anh chờ em một chút.” – Nói xong, Trình Nhược Ngôn trở về phòng.

Phương Triển Nhan đợi một hồi, không thấy động tĩnh gì, bụng đầy hồ nghi.

Tiểu tử kia rốt cuộc muốn gì?

Chờ đợi nhàm chán, Phương Triển Nhan tiện tay mở radio, trên đài đang phát một bài hát hắn thích.

Âm nhạc mềm nhẹ vang vọng trong phòng ngủ.

“Anh cứ chờ em mãi, chờ mãi. Vậy mà em lại không đến.

Anh còn rất nhiều suy nghĩ muốn cho em biết, anh rất nhớ em

Anh nhớ đến đêm cùng em thổ lộ

Anh sẽ tìm, sẽ tìm, vì em bảo anh đi tìm, dù có khó khăn thế nào anh cũng sẽ làm

Em đến làm cho anh thấy được tình yêu cuồng dại

Mau đến đây yêu anh đi không cần bất cứ gì nữa

Kỳ thật chỉ có em cùng anh là điều tốt nhất

Em cố tình để anh đợi, như vậy thật buồn...”

Tiểu Ngôn, anh cũng đợi em lâu lắm rồi, mau tới đi...

Phương Triển Nhan tới gõ cửa phòng Trình Nhược Ngôn: “Nhược Ngôn, em đang làm gì thế? Có việc gì không?”

“Sẽ nhanh thôi...”

“Anh đi uống chén nước.”

“Ừ.”

Đến khi Phương Triển Nhan trở lại phòng ngủ, hần lập tức sững sờ.

Trên giường, đó là...

Nhược Ngôn... Ô hô hô, Tiểu Ngôn đây là... mặc...hay là.... Không mặc?

Trên giường, Trình Nhược Ngôn giống như một tiểu động vật đang nằm đó, để lộ một mảng lớn da thịt. Trên mái tóc đen, là một thứ gì đó, tròn tròn, giống như là tai báo, hai tay đeo găng hình chân báo đáng yêu, chân mang giày có báo vằn, trừ bỏ mấy thứ đó, toàn thân cậu cũng chỉ có một tiểu khối có báo vằn bao bọc cái mông nhỏ.

Phương Triển Nhan vô cùng kinh hỉ, thật là báo hoa nhỏ đáng yêu! Rất đáng yêu! Thật muốn ôm một cái!

Nhược Ngôn vì cái gì mà phải mặc thành như thế này? Nga, mình đã từng nói mình thích báo vằn, thoát nhìn rất gợi cảm.

Quả nhiên, Nhược Ngôn mặc thế này, biến thành một báo hoa Tiểu Ngôn rất đáng yêu, vừa đáng yêu vừa gợi cảm!

Phương Triển Nhan hận không thể lập tức lao đến ôm Trình Nhược Ngôn.

Tiểu Ngôn vì mình đã từng nói thích báo văn, mới ăn mặc như vậy, em ấy muốn mình cao hứng.

“Nhược Ngôn, em rất đáng yêu! Anh yêu em!”

Trình Nhược Ngôn nằm trên giường, xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu lên.

Này cũng... Rất... Chính là đưa lên tận cửa cho mình ăn rồi, nếu đêm nay không thể ăn, Triển Nhan nhất định sẽ phát điên.

“Triển Nhan....”

“A.” – Phương Triển Nhan vội vàng lau nước miếng.

“Anh đáp ứng em, sẽ cho em.... Một dịch vụ đặc biệt, hôm nay mời anh.... Cho em đặc biệt độc nhất vô nhị phục vụ anh....”

A, Tiểu Ngôn, nguyên lai là như thế...

Phương Triển Nhan nhắc chân đá cửa phòng đóng lại.

Ngồi trên giường, nhìn thấy báo hoa nhỏ đáng yêu, Phương Triển Nhan không lập tức lao lên.

“Nhược Ngôn, em nói, anh là....cởi tiểu khó lắm, vẫn là... đều cởi làm.... Bộ dáng hiện tại của em rất đáng yêu nha...”

Trình Nhược Ngôn nhin không được lao đến đá hấn một cái.

Phương Triển Nhan rất linh hoạt, kéo chân Trình Nhược Ngôn về phía mình.

Tiểu Ngôn, đá anh sao? Hắc hắc, luận về tự do vật lộn, em không có khả năng thắng anh.

Ôm lấy Trình Nhược Ngôn, Phương Triển Nhan không lập tức hành động.

Thật muốn hảo hảo ôm em ấy, báo hoa nhỏ Tiểu Ngôn thật đáng yêu.

Trình Nhược Ngôn bị ôm, có chút khấn trương.

Lúc này, âm nhạc mềm mại vang lên trong phòng, làm cho hai người thoải mái hơn nhiều.

“Anh cứ chờ em mãi, chờ mãi. Vậy mà em lại không đến.

Anh còn rất nhiều suy nghĩ muốn cho em biết, anh rất nhớ em

Anh nhớ đến đêm cùng em thổ lộ

Anh sẽ tìm, sẽ tìm, vì em bảo anh đi tìm, dù có khó khăn thế nào anh cũng sẽ làm

.....

Em đến làm cho anh thấy được tình yêu cuồng dại

Mau đến đây yêu anh đi không cần bất cứ gì nữa

Kỳ thật chỉ có em cùng anh là điều tốt nhất

Em cố tình để anh đợi, như vậy thật buồn...”

.....

Chờ em đến rồi cùng nhau cho đến về sau

Tình yêu luôn là điều tốt đẹp như vậy

Một ngày nào đó, tin rằng một ngày nào đó

Chúng ta bên nhau, sống đến cuối đời

.....

Em đến làm cho anh thấy được tình yêu cuồng dại

Mau đến đây yêu anh đi không cần bất cứ gì nữa

Kỳ thật chỉ có em cùng anh là điều tốt nhất

Em cố tình để anh đợi, như vậy thật buồn...”

Nếu em biết rằng, ở bên nhau là điều tốt nhất

Thử chung một ngày anh nhất định đợi em

Từ sớm cho tới chiều, tới tận đêm khuya

Vẫn si ngốc chờ, chờ em mãi

Vẫn luôn chờ đợi....”

Trình Nhược Ngôn ôm cổ Phương Triển Nhan, ghé đầu vào tai hắn nói: “Triển Nhan, không cần đợi nữa.”

Một ngày nào đó đợi em, một ngày nào đó tìm được em, chờ đợi cùng tìm kiếm lâu như vậy, Nhan Nhan rồi sẽ tìm được Ngôn Ngôn.

“Nhược Ngôn, anh yêu em...” – Nhất định sẽ cho em một dịch vụ độc nhất vô nhị.

Cảm giác bao tay nhưng bé nhỏ của Trình Nhược Ngôn chạm vào vai mình, Phương Triển Nhan vẫn thấy chưa đủ, còn muốn bàn tay nhỏ bé của Nhược Ngôn sờ.

Cởi bao tay ném ra, cả giày cũng bị ném đi.

Phương Triển Nhan cởi giày xong, liền nắm lấy chân Trình Nhược Ngôn, nhẹ nhàng cắn cắn mấy ngón chân.

Phát hiện Trình Nhược Ngôn co mình lại, tựa hồ có một chút sợ hãi lại thẹn thùng, Phương Triển Nhan ôm cậu, vô cùng ôn nhu hôn môi, chậm rãi mở thân mình đang khấn trương của Trình Nhược Ngôn.

Nga, bị chị già ‘dạy dỗ’ nhiều năm như vậy, ít nhiều gì đều biết phải làm gì.

Phương Triển Nhan vừa đẩy nụ hôn sâu thêm, vừa vuốt ve thân thể Trình Nhược Ngôn.

Làn da của báo hoa nhỏ Tiểu Ngôn thật mịn, sờ thật thoải mái.

Rất đáng yêu...

Bàn tay dừng lại trước hai anh quả trước ngực, khéo léo vuốt ve.

“Ân...” – Trình Nhược Ngôn rên rỉ.

Tiếp tục âu yếm, một hồi lâu sau, phát hiện thấy Trình Nhược Ngôn không còn khấn trương, tay Phương Triển Nhan lần mò xuống dưới lướt qua bụng, sau đó tiến vào trong tiểu khố, cầm lấy.

“Ân..... A.....” – Trình Nhược Ngôn phát ra âm thanh kiều mị ngọt ngào.

Đem mao nhung báo văn tiểu khố cởi ra. “Di nha...” – Trình Nhược Ngôn bắt an văn vẹo.

Có phải hay không thấy không công bằng? Tốt lắm, cùng nhau cởi.

Mắt thấy Phương Triển Nhan cởi áo ngủ ra, hai tay nắm chặt hai bên quần dài, Trình Nhược Ngôn nhắm mắt lại, sau đó lạng lẽ mở ra.

Oa... Triển Nhan thật sự...

Đã từng xem qua bộ dáng của hắn khi đang tắm, bất quá khi đó không để ý... Hiện tại nhìn thấy, Triển Nhan thực sự...

Một lần nữa lại ôm nhau, thân thể trần trụi ma sát, trong lòng lửa dục càng cháy mạnh.

Phương Triển Nhan mở ngăn kéo ở tủ đầu giường, sờ soạng.

Lúc chị đến đã lên vào đây, hẳn là phải có...

Ngô, quả nhiên có... Cái gì cũng đều chuẩn bị....

Cảm tạ chị thân yêu, tháng tới sẽ mua tặng chị một bộ trang sức đáp lễ.

Nhìn thấy Phương Triển Nhan lấy ra dầu bôi trơn, Trình Nhược Ngôn đỏ hết mặt.

Phần eo bị nâng lên, tại nơi tư mật có cảm giác lạnh lạnh.

Không thoải mái xoay xoay thắt lưng, bên tai, Phương Triển Nhan trầm giọng ôn nhu: “Nhược Ngôn, không phải sợ, anh sẽ rất nhẹ nhàng.”

“Sẽ... Đau.”

“Sẽ không.”

“Nhưng chị nói là có.”

“Loại thời điểm này đừng nhắc tới người không thể làm chung được. Yên tâm, cứ giao tất cả cho anh là được.”

Nghe Phương Triển Nhan nói vậy, Trình Nhược Ngôn chậm rãi thả lỏng, chịu đựng cảm giác kì lạ, nhắm mắt lại.

Phương Triển Nhan kiên nhẫn chuẩn bị thật lâu, muốn cho Tiểu Ngôn thả lỏng, hẳn cũng phải nhẫn nại vô cùng vất vả.

Tiểu tử kia đáng yêu như vậy, hận không thể lập tức ăn luôn, nhưng là, loại sự tình này, mình vui vẻ Nhược Ngôn cũng vui vẻ mới tốt.

Thời điểm bị Phương Triển Nhan xỏ xuyên qua, vượt quá tưởng tượng của Trình Nhược Ngôn, làm cậu nhú mảy.

Trong thanh âm mang theo tiếng khóc: “Triển Nhan, không cần... Đau...”

“Ngoan, Nhược Ngôn, thả lỏng một chút...”

Cảm giác dị vật trong cổ thể chuyển động khiến Trình Nhược Ngôn vặn vẹo đứng lên.

“Tê.....” – Phương Triển Nhan nhin không được hấp khí.

Cơ thể nóng rực, xúc cảm mềm mại bao quanh, thật nhanh..... Nhược Ngôn, em còn kẹ nữa, anh chịu không nổi.....

Phương Triển Nhan ôm lấy Trình Nhược Ngôn, hôn môi, thấp giọng: “Nhược Ngôn thả lỏng một chút....”

“Anh...”

Phương Triển Nhan vuốt ve thân thể Trình Nhược Ngôn, phân tán sự chú ý của cậu.

Cảm giác được nơi đó hơi thả lỏng, liền lập tức tiến vào.

“A.... Triển Nhan....” – Trình Nhược Ngôn nhăn mày, khó chịu.

Phương Triển Nhan luật động eo, một bên trấn an Trình Nhược Ngôn: “Nhược Ngôn, ngoan...”

Mới đầu là đau, nhưng dần dần, một cảm giác tê dại kỳ dị, hỗn thụ khoái cảm dần dần rơi xuống.

“A... A.... Triển Nhan....”

“Nhược Ngôn.”

“Triển Nhan Từ bỏ.... anh thật lớn.....em.... Triển Nhan... Nóng quá....”

Ngô, Tiểu Ngôn đây là ca ngợi anh sao? Yên tâm, anh sẽ cố gắng để em khoái hoạt.

“Nha.....”

Sau khi lên tới cao trào trong cơ thể Trình Nhược Ngôn, Phương Triển Nhan ôm lấy cậu.

Lúc này, Trình Nhược Ngôn cũng bị thứ chất lỏng của mình lúc khoái hoạt kia dính đầy bụng.

Trình Nhược Ngôn xoay người, quay lưng về phía Phương Triển Nhan.

Di, tiểu tử kia không vui sao? Vừa rồi làm không tốt?

“Nhược Ngôn...” – Nhẹ nhàng xoa bả vai, Phương Triển Nhan ôm thắt lưng Trình Nhược Ngôn – “Nhược Ngôn...”

“Rõ ràng là đau, còn nói là không.”

Nga, là chuyện này. “Về sau thì tốt rồi.”

“Còn muốn có lần sau, nếu về sau mỗi lần đều đau như vậy thì sao?”

Di, Nhược Ngôn, anh như vậy lại không có tiêu chuẩn sao. “Chắc chắn sẽ không.”

“Em không tin.”

Vẫn là tư thế ôm lưng, bàn tay to của Phương Triển Nhan lần đến mông của Trình Nhược Ngôn.

“Nha, anh làm gì?” – Cơ thể Trình Nhược Ngôn vẫn còn dư vị khoái cảm vừa xong, địa phương mẫn cảm bị động chạm, cậu lập tức bật dậy.

Cái mông giống quả đào, sờ rất mềm mại, tay Phương Triển Nhan lần tới nơi nào đó, đảo vòng quanh.

“Chán ghét.”

Ngăn cản Trình Nhược Ngôn, Phương Triển Nhan cười nói: “Em nói không tin, vậy chúng ta làm lần nữa.”

“A, không cần...”

Hiện tại không do em quyết định rồi....

Địa phương vừa mới bị khai phá, vẫn còn thực mềm mại, chỉ dùng sức một chút, Phương Triển Nhan có thể dễ dàng đi vào.

“Nha.....”

Kết quả Trình Nhược Ngôn cứ thế bị liếm rồi ăn, ăn rồi lại ăn nữa.

Mãi đến khi cả người vô lực, cầu xin tha mới được buông tha.

Thay báo hoa nhỏ Nhược Ngôn vệ sinh thân thể, Phương Triển Nhan ôm cậu tiến vào giấc ngủ.

Được Triển Nhan ôm ấp, thấy thật an toàn, nằm trong vòng tay vững chãi này có thể an tâm ngủ.

10. Chương 10

Ánh mặt trời chiếu vào phòng, hai người tỉnh giấc, nhìn nhau.

“Buổi sáng tốt lành.”

Chào nhau thôi vẫn chưa đủ, còn có hôn nữa.

Một nụ hôn thật sâu kết thúc, Phương Triễn Nhan hỏi: “Hôm nay có phải đi học không?”

“Có.”

“Đi được không?”

“Đều là do anh.”

Vuốt ve mái tóc đen của Trình Nhược Ngôn, Phương Triễn Nhan ôm sát cậu, để cậu nằm ở một vị trí thoải mái trong ngực hắn: “Quên đi, em cứ ngủ thêm đi.”

“Ừm.”

Xảy ra loại tình huống này, báo hoa nhỏ hẳn là không có khả năng đứng lên.

Trình Nhược Ngôn ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh.

“Em nằm một chút đã, đừng dậy ngay kéo bị chóng mặt.”

“Vâng.”

Phương Triễn Nhan ôn nhu chưa từng thấy.

“Anh đi làm bữa sáng, em muốn ăn gì?”

“Ừm... Cháo.”

“Không thành vấn đề.”

Rời giường, đồng thời tiện tay thu dọn lại phòng ngủ một chút, đem bao tay, giày, còn có cả tiểu khố rơi rụng trên mặt đất cùng trên giường thu thập gọn gàng.

Hắc hắc, cái này cất đi, về sau có thể để Nhược Ngôn thường xuyên mặc, rất đáng yêu!

Chăm dứt ba ngày nghỉ ngơi, Phương Triển Nhan rạng rỡ đi làm.

Lý Bối chú ý đến mặt Phương Triển Nhan, cứ nhìn chăm chăm như thể nghiên cứu vậy.

“Tiểu Bối, ông nhìn tôi như thế làm gì?” – Phương Triển Nhan tức giận trừng mắt.

Lý Bối cười: “Nhìn ông nghỉ ngơi trở về, vẻ mặt xuân tình, chắc chắn có chuyện tốt.”

Ngô, tiểu báo hoa nhà chúng ta vừa đáng yêu vừa ngon miệng a.

“Tiểu Bối, sao ông cứ phải chú ý đến tôi thế?”

“Thì sao?”

Phương Triển Nhan đè thấp thanh âm, vẻ mặt thần bí: “Nếu có thời gian, không bằng đi hỏi thăm chuyện tình của Lâm Sir cùng Âu Dương kiểm sát trưởng đi.”

Lý Bối sáng mắt: “Ông biết sao?”

“Một chút, lần trước đều nói cho mấy người rồi.”

“Kia có ý tứ gì?”

“Chính là như vậy mới có ý tứ, chúng ta chậm rãi đào bới, kiểu gì cũng có việc thú vị.”

Lý Bối vuốt cằm: “Nói có đạo lý.”

“Băng sơn nghìn năm gần đây có đến không?”

“Không có. Người ta là kiểm sát trưởng, công việc bề bộn, làm sao có thời gian mỗi ngày đến đây.”

“Vậy, Lâm Sir có biểu tình gì?”

Lý Bối khó hiểu nhú mày: “Cái gì?”

“Ngốc, cáo già có tư xuân không?”

“Nga, nha này.... Lão mỗi ngày đều đi làm, ngồi trong phòng làm việc, không ra ngoài.”

Phương Triển Nhan vỗ tay một cái: “Xem đi, có-vấn-đề!”

“Đúng rồi, gần đây lão không có hủ chúng ta, cũng không hủ người khác.”

Ha ha, cáo già, cũng có ngày người bị hủ! Rốt cục cũng đã đến lúc chúng ta phản công.

Cuối tuần, ánh mặt trời rực rỡ, Phương Triển Nhan mang Trình Nhược Ngôn cùng hai đồng chí chị đi xem phim hài.

Xem phim xong, lại đi ăn cơm.

Trên bàn cơm, Phương Triển Nhan lấy ra hai hộp trang sức cho chị gái mình cùng Trình Nhược Ngữ.

Hai hủ nữ đều cảm thấy kì quái.

Di, tiểu tử này tự xưng hào phóng? Hơn nữa không chê chúng ta là bóng đèn.

Quan sát một chút, hai bà chị đã nhận ra.

Trâu già đã ăn cỏ non.

Đưa lễ vật để mua chuộc bóng đèn, về sau ít tới quấy rầy.

Phương Hiểu Nhan có điểm không cam lòng trừng mắt nhìn em trai.

Xú tiểu tử, qua cầu rút ván, có vợ rồi, bà mối bị đá qua tường, quá phận!

Phương Triển Nhan đồng dạng trừng lại chị mình

Không nên hơi một tí lại đến quấy rầy, để chúng ta còn hưởng thụ thế giới của hai người.

Được rồi, hai đứa phải sống thật hạnh phúc vào, ai bảo mi là em trai của ta chứ.

Phương Triển Nhan đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Gần đây, toàn bộ chú ý của cáo già đều đặt lên băng sơn nghìn năm, lão không đập phá, không có kéo cả đội đến nhà mình nói chuyện phiếm.

Đúng rồi, hẳn nên cảm tạ băng sơn nghìn năm một chút.

Ăn tráng miệng xong, Phương Triển Nhan thoáng để lộ một chút chuyện tình của Lâm Sir cùng Âu Dương kiểm sát trưởng, đương nhiên là giấu tên, ngắt đầu bỏ đuôi.

Nghe được, Phương Hiểu Nhan cùng Trình Nhược Ngữ tròn tròn mắt.

“Thực sự có cực phẩm như vậy?”

“Đúng rồi, thực sự rất khó!”

“Hôm nào chúng ta tới pháp viện xem đi.”

Không cần đi, hai người cũng quá nhiệt tình.

Buổi tối về đến nhà, Phương Triển Nhan ôm Trình Nhược Ngôn ngồi trên sofa, thế nào cũng không chịu buông.

Ngủ tóc, xoa lỗ tai Trình Nhược Ngôn, lại ở trên người cậu sờ tới sờ lui, Trình Nhược Ngôn muốn trốn lại bị kéo trở về, ôm thật chặt.

“Anh muốn làm gì?” – ‘Đừng cho là em không biết anh đang nghĩ gì.’

“Thân ái à.” – Phương Triển Nhan cố ý nhìn ra ngoài cửa sổ – “Nhược Ngôn, em nói xem, hôm nay liệu có một tiểu báo hoa thật đáng yêu tới tìm anh?”

Hừ!

Trình Nhược Ngôn giã ra: “Em đi tắm.”

Đến khi vào phòng tắm, Phương Triển Nhan vẫn còn suy nghĩ: ‘Tiểu báo a, sao lại có một động vật đáng

yêu thế nhỉ, sao trước kia mình lại không nhận ra?’

Vào phòng ngủ, quả nhiên không ngoài sở liệu, Phương Triển Nhan nhìn thấy trên giường đã có một tiểu báo hoa đáng yêu, chần chập ngang thắt lưng, hai tay nhưng mềm mại che mặt.

Thật đáng yêu!

Nhắc chần lên chui vào, Phương Triển Nhan ôm lấy cổ tiểu báo hoa Nhược Ngôn.

Trình Nhược Ngôn nằm trong lòng Phương Triển Nhan, thấy hân cởi y phục của mình.

Àn, hi vọng hôm nay Triển Nhan hạ thủ lưu tình, không cần mãnh liệt quá.

Ha hả, Tiểu Ngôn, anh sẽ hảo hảo yêu thương em.

Kết quả, vẫn là Trình Nhược Ngôn năn nỉ xin tha.

Cuộc sống ngọt ngào của hai người cứ thế trôi đi.

Một ngày, Phương Triển Nhan vừa về đến nhà, di động đột nhiên vang lên.

Phương Triển Nhan âm thầm nhíu mày, có nhiệm vụ.

Tắt điện thoại, Phương Triển Nhan kéo Trình Nhược Ngôn ngồi xuống.

“Nhược Ngôn, anh phải ra ngoài một thời gian.”

Trình Nhược Ngôn mở to mắt nhìn Phương Triển Nhan: “Để làm gì?”

“Anh phải lập tức đi.”

“Chính là.....” – Trình Nhược Ngôn kinh ngạc, trong lòng vô cùng hỗn độn.

Phương Triển Nhan cầm tay cậu, xoa xoa: “Anh hi vọng em có thể hiểu được.”

Trình Nhược Ngôn mắt vô thần, gật đầu, thanh âm suy yếu nói: “Em hiểu được, công việc.....”

Nhược Ngôn, không phải là cái em đang nghĩ đâu! Anh không phải đi bồi nữ nhân, anh là..... Đều do cái lão cáo già kia, phải trả thù, để lão bị băng sơn nghìn năm chỉnh chết, lão hại chết mình.

Phương Triển Nhan đứng lên chuẩn bị đi.

“Anh... sẽ đi rất nhiều ngày phải không?” – Trình Nhược Ngôn ở sau hỏi.

Phương Triển Nhan quay đầu lại, không nói gì.

Biểu tình kia rõ ràng muốn nói “Đúng thế”.

Trình Nhược Ngôn thất vọng cúi đầu: “Anh rõ ràng đáp ứng em, sẽ không đi.....công tác..... thật lâu.”

Tưởng tượng đến Phương Triển Nhan cùng những người khác ở một chỗ, nói những lời ngọt ngào, làm việc đó, Trình Nhược Ngôn thấy vô cùng khó chịu.

Công việc tốt gì không làm, Phương Triển Nhan lại đi làm...

Đáp ứng không ra ngoài thật lâu, chính là gạt người.

Chẳng lẽ anh không thể nói, không có tiểu báo hoa bên người, anh không ngủ được sao?

Phương Triển Nhan cảm thấy thực áy náy.

Ai, tuy rằng không thể tiết lộ thân phận, nhưng cũng không thể để Nhược Ngôn nghĩ mình ra ngoài làm việc gì đó không tốt, cố tình làm cho em ấy nghĩ đến chính mình..... Bỏ em ấy một mình ở nhà, ra ngoài phong lưu khoái hoạt.... Phong lưu khoái hoạt cái rắm, đối đầu với toàn vũ khí tối tân của tội phạm!

Phương Triển Nhan đi đến bên người Trình Nhược Ngôn, cúi đầu, nghiêng mặt, muốn hôn Trình Nhược Ngôn một cái.

Thời điểm môi chuẩn bị chạm xuống, Trình Nhược Ngôn nghiêng mặt, nụ hôn rơi xuống má.

Phương Triển Nhan thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.” Sau đó bước đi.

Để lại một mình Trình Nhược Ngôn nằm trong phòng ngủ rộng lớn, một mình nằm cuộn tròn trên chiếc giường to, đắp chăn mà vẫn thấy lạnh.

Trình Nhược Ngôn cắn móng tay, thế nào cũng không ngủ được, tâm tình khổ sở, cảm xúc lắng đến đáy cổ.

Không biết lần này phải đợi bao lâu, Triển Nhan mới trở về?

Báo danh xong, Phương Triển Nhan đến tìm Lâm Sir.

Lần này hành động rất lớn, nhiệm vụ cần mai phục bốn năm ngày mới có thể hoàn thành.

“Mau xuất phát đi, người tới đây làm gì?” – Lâm Sir thấy Phương Triển Nhan gõ cửa vào.

Phương Triển Nhan đột nhiên cười đầy ẩn ý.

Lâm Sir nheo đôi mắt đào hoa nhìn hắn.

Di, thằng nhãi con vất mũi chưa sạch, lần này muốn làm gì? Cư nhiên dám cười thể với ta? Đùa giỡn thủ trưởng, phải bị tội gì?

“Ma ma a, con có chuyện cần ma ma giải quyết.”

Lâm Sir nghe xưng hô như thế, trừng to mắt: ‘Xú tiểu tử, cậu gọi tôi là cái gì?’

Tựa lưng vào ghế, Lâm Sir nhìn chằm chằm Phương Triển Nhan, hỏi: “Chuyện gì?”

“Con đã đáp ứng Nhược Ngôn, không cùng ‘khách nhân’ xuất môn, hiện tại phải đi nhiều như vậy, Tiểu Ngôn rất không vui, ma ma tới giải thích đi.”

Lâm Sir trừng mắt: “Không liên quan đến ta.”

Không liên quan đến lão, nếu không phải lão làm Nhược Ngôn hiểu lầm tôi là ngư lang, giờ tôi có phải khổ sở thế này không? Chúng ta có thể rất thuận lợi, đều là do lão hủ người làm hại.

“~ ‘Khách nhân’ đều là do ma ma tìm a~~”

Lâm Sir hừ mũi: “Chúng ta đều có quy định.”

“Ta biết, bất quá ngài cũng biết, chị gái tôi sẽ không nói một chữ nào. Tôi không muốn Tiểu Ngôn tiếp tục hiểu lầm, ngài đi giải thích đi, cảnh viên cũng được, nhân viên đi làm bình thường cũng được, tóm lại, tôi không muốn Nhược Ngôn hiểu lầm.”

Lâm Sir nhíu mày: “Nghe, vậy là muốn ‘hoàn lương’ sao?”

Phi! Lão tử không làm, hoàn lương cái rắm! “Dù sao cũng là do ngài gây ra, ngài đi giải quyết đi.”

Nghe được Phương Triển Nhan nói câu này, Lâm Sir đột ngột đứng lên, thái độ nghiêm túc hẳn.

Phương Triển Nhan cười thầm: “Tôi biết lần này hành động ngài không dẫn đội, ngài phải ở lại cảnh cục. Âu Dương kiểm sát trưởng có phải ở chung với ngài không?”

Sắc mặt Lâm Sir vô cùng khó coi.

Phương Triển Nhan cũng là mới nghe một chút tiếng gió, bởi vì có án kiện cần Lâm Sir hợp tác, chắc hẳn vẫn giữ liên hệ với bên kiểm sát, nhiệm vụ lần này do người khác phụ trách.

Kỳ thật, trong lúc mọi người không ở nhà, Âu Dương kiểm sát trưởng có đến hay không cũng không rõ, bất quá, hiện tại Âu Dương là tử huyệt của cáo già, điểm một chút không có sai.

“Cậu muốn thế nào?” – Thanh âm của Lâm Sir đã không khách khí.

Hừ, cáo già bình thường là người ngoạn chúng ta, ta cầu người giúp một việc, liền thay đổi sắc mặt luôn.

“Không phải môi vừa nói đó sao? Hóa giải hiểu lầm của Nhược Ngôn là được.”

Nhìn thấy Lâm Sir chậm rãi quay về ghế ngồi, trên mặt lộ ra biểu tình quen thuộc, Phương Triển Nhan biết lão nhất định lại dùng đòn cân não.

Nhất định đang suy nghĩ ngáng chân ta thế nào. Hừ, đừng cho là ta không có biện pháp đối phó với lão.

Lấy trong túi ra ảnh chụp lớn nhỏ, Phương Triển Nhan quơ quơ trước mặt Lâm Sir.

Lâm Sir nhất thời mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Đó chính là bảo bối vô cùng vất vả mới tìm được – Ảnh chụp của Âu Dương kiểm sát trưởng.

Nga, nga, không uổng công mình nhờ trọng án tổ, rốt cục cũng tìm thấy trong kho, hơn nữa hỏi thăm được rất nhiều tin tức.

Phương Triển Nhan hé ra ảnh chụp trên tay, chính xác thì nó là ảnh của Âu Dương kiểm sát trưởng hồi trẻ, chắc cũng phải hơn mười năm rồi.

Phương Triển Nhan lúc nhìn thấy ảnh, cũng giống Lâm Sir bây giờ, bàng hoàng kinh ngạc.

Người kiêu băng sơn nghìn năm, chỉ sợ chứng minh thư, không có cái ảnh nào khác.

Có được tấm ảnh thế này, thật không dễ dàng.

Địa điểm chụp tựa hồ là lễ đường của trường học, Âu Dương kiểm sát trưởng trẻ tuổi, nga không, thời điểm chụp hẳn vẫn là học sinh, ngồi ở thính phòng, đang vỗ tay.

Trên ảnh, gương mặt của Âu Dương còn vài phần ngây ngô, thái độ nghiêm cẩn, ý chí kiên nghị bất khuất, nhưng ánh mắt huyền băng thì vẫn giống bây giờ, nhưng là khóe miệng cơ hồ có một tia mỉm cười, làm cho hắn thoát nhìn tràn đầy mị lực.

Làm cho băng sơn nghìn năm cười, thật không dễ dàng.

Nhất định là phi thường phấn khích diễn thuyết hoặc giảng bài mới có thể làm thế.

Nam nhân lạnh như băng, nghiêm túc, tràn ngập ngạo khí, nếu có thể được hắn lấy ánh mắt thường thức chăm chú nhìn, người được nhìn nhất định cảm thấy vô cùng hạnh phúc và kiêu ngạo.

Thật muốn biết hắn đang nhìn ai.

Phương Triển Nhan đang đưa ảnh chụp, sau đó thu về, giấu đi.

Kinh ngạc qua đi, Lâm Sir khôi phục bình tĩnh, nhưng trong nháy mắt, Phương Triển Nhan nhìn thấy một tia sáng khác thường.

“Lấy ra.” – Lâm Sir trầm giọng ra lệnh.

Quả nhiên cáo già muốn.

“Nếu tôi hoàn thành nhiệm vụ trở về, Tiểu Ngôn tâm tình vui vẻ, đồng ý cho tôi ôm hôn, hiểu lầm hóa giải, tôi sẽ mang ảnh chụp để lên bàn của ngài. Nếu cục diện không thay đổi, tôi liền hủy bức ảnh này.”

Lâm Sir nheo mắt, lộ ra biểu tình nguy hiểm: ‘Thằng nhãi con vắt mũi chưa sạch, muốn uy hiếp ta sao?’

Hắc hắc..... Cáo già ngơ ngác rất muốn bức ảnh này, ảnh này không phải dễ dàng có được.

Đây chính là ta phải vắt vẻo theo chân mấy cảnh quan cấp cao, tốn mấy bữa cơm mới có thể lấy được.

Cáo già, quyết định nhanh lên, ta phải đi rồi.

Biểu tình nguy hiểm của Lâm Sir đột nhiên tiêu thất, trên mặt thậm chí xuất hiện vài phần mất mát.

Có ảnh thì thế nào? Âu Dương hiện tại đã không còn là Âu Dương của năm đó nữa.

Bất quá, chuyện Phương Triển Nhan muốn giải quyết là làm ổn định cuộc sống, với cậu ta mà nói, chuyện này rất trọng yếu, đối với mọi người cũng rất trọng yếu.

“Với điều kiện không ảnh hưởng đến quy định của cảnh đội. Tôi sẽ tận lực giúp cậu. Phương Triển Nhan, chúc cậu lần này hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.”

“Cảm ơn thủ trưởng!” – Phương Triển Nhan mang một bụng đầy hồ nghi ra khỏi văn phòng.

Cáo già đáp ứng rồi sao? Vì cái gì thoát nhìn thấy lão không vui? Bị uy hiếp thế này, nhưng với trình độ của lão chắc không vấn đề gì.

Hai ngày sau khi Phương Triển Nhan đi, buổi tối, Trình Nhược Ngôn nghe thấy có người gõ cửa, liền nhanh chóng đi ra.

“A.....” – Nhìn thấy người ngoài cửa, Trình Nhược Ngôn nhất thời kinh ngạc.

Là ‘má mì’ của Triển Nhan.

Triển Nhan không phải đã cùng khách nhân..... ra ngoài sao? Vì sao hắn lại đến chứ? Chẳng lẽ, vì Triển Nhan không chịu tiếp khách..... Cho nên đã xảy ra chuyện?

Trình Nhược Ngôn lo lắng kinh hoàng nhìn chằm chằm Lâm Sir.

“Ta họ Lâm.” – Lâm Sir mỉm cười nói.

Thấy hắn mỉm cười, Trình Nhược Ngôn như bị mê hoặc.

“Lâm tiên sinh, ngài tới có việc gì không? Triển Nhan... ra ngoài rồi.”

“Tôi biết. Tôi đến để gặp cậu.”

Trình Nhược Ngôn tránh ánh nhìn của Lâm Sir, cúi đầu.

Có phải hần biết chuyện tình của ta và Triển Nhan, hần không đồng ý, không muốn hồng bài dưới tay mình kết giao nên mới tới khuyên ta, muốn chúng ta chia tay? Không cần! Người có nói gì ta cũng không nghe. Triển Nhan có thể sợ người, nhưng ta không sợ, nếu người cứ ép buộc, ta sẽ báo cảnh sát.

Trình Nhược Ngôn âm thầm cầm chắc điện thoại trong tay.

Lâm Sir hỏi: “Cậu đã chuyển về đây ở sao?”

Trình Nhược Ngôn lập tức trả lời theo bản năng: “Đúng vậy.”

Ngay lập tức, cậu liền hối hận, vì cái gì mà phải nói cho hần chứ!

Lâm Sir cười thầm, tên tiểu tử Triển Nhan này thật có biện pháp, nhanh như vậy đã thu thập được tiểu tử kia.

Lâm Sir gật gật đầu: “Như vậy cũng tốt.”

Di, hần không phản đối sao? Tò mò quá.

Nghĩ nghĩ, Lâm Sir nói: “Nhược Ngôn, cậu có biết, công việc của chúng tôi là phục vụ.”

Đúng, ta đã biết, cái phục vụ này..... Hy sinh Triển Nhan nhà ta.

“Kỳ thật, đối tượng phục vụ của chúng tôi rất rộng, vì toàn thể nhân dân, vì toàn thể xã hội mà phục vụ. Xã hội muốn bình yên đều cần chúng tôi.”

Làm ơn, không cần đem công việc ngư lang nói vĩ đại như thế được không?

Lâm Sir tiếp tục nói: “Tất cả mọi người đều muốn cuộc sống bình an. Nhưng luôn có một nhóm người nào đó vẫn muốn phá hoại bình yên đó, vì thế luôn cần có người đấu tranh chống lại chúng.”

Thế này là có ý tứ gì? Thật kì lạ.

Lâm Sir đột nhiên hỏi: “Triển Nhan thích loại phim gì?”

“Phim hình sự.” – ‘Muốn biết ta hiểu Triển Nhan như thế nào sao? Cái gì ta cũng có thể trả lời được.’

Lâm Sir nâng cổ tay nhìn đồng hồ, đứng lên: “Đã muộn rồi, tôi nên về, cậu đi nghỉ sớm đi. Còn có, suy nghĩ kĩ những gì tôi đã nói.”

Mang theo tâm tình hỗn loạn không hiểu gì, Trình Nhược Ngôn tiễn Lâm Sir.

Nằm trên giường, Trình Nhược Ngôn lăn qua lăn lại.

Hắn rốt cuộc là muốn nói cái gì? Ngưu lang là một công tác vĩ đại? Không thể nào, làm gì có người như thế.

Mọi người cần cuộc sống yên bình, có người phá hoại, có người đối kháng, có quan hệ gì đến mình với Triển Nhan chứ?

Vì sao lại hỏi thể loại phim Triển Nhan thích?

Yên bình....Phá hoại.... Đối kháng..... Hình sự

Trình Nhược Ngôn nhớ lại từng câu Lâm Sir nói, cuối cùng, rút ra được mấy từ mấu chốt.

Có cái gì liên hệ? Triển Nhan phá hoại? Không có khả năng! Triển Nhan đối kháng? Không hiểu!

Triển Nhan cảnh... Triển Nhan phi.... Triển Nhancảnh.....Triển Nhan..... cảnh..... cảnh....

Trình Nhược Ngôn bật dậy, mở to hai mắt.

Chẳng lẽ, Lâm tiên sinh muốn ám chỉ cái gì?

Ám chỉ mình, không muốn mình hiểu lầm, nhưng lại không thể nói thẳng.

Nếu Triển Nhan là cảnh sát..... đúng có thể sẽ phải giấu diếm, loại đạo lý này có thể hiểu, như vậy.....

Trình Nhược Ngôn rời giường, đi gọi điện thoại.

Tiếng chuông vang lên, một lúc sau có một giọng nữ nghe máy.

“Alo, ai thế? Dem khuya rồi.”

“Xin lỗi, chị Phương à, em là Nhược Ngôn.”

Phương Hiểu Nhan đang mơ màng ngủ, cố gắng mở hai mắt: “A, có chuyện gì thế?”

Nửa đêm tự dưng tìm chị, có thể nào bị Triển Nhan khi dễ không? Hừ, Triển Nhan, cứ nhiên dám khi dễ cục cưng Nhược Ngôn của chị đây, muốn chết a! Nhất định phải hảo hảo dạy dỗ mới được.

“Nhược Ngôn có phải Triển Nhan khi dễ em không? Không cần sợ, chị sẽ là chỗ dựa cho em, dạy dỗ nó!”

Thanh âm Trình Nhược Ngôn nhẹ nhàng: “Không phải, chị Phương, em muốn hỏi chị một chút... Chị có... có biết công việc của Triển Nhan là gì không?”

Di, chẳng lẽ bây giờ Nhược Ngôn vẫn chưa biết Triển Nhan làm gì? Không phải nói là nhân viên bình thường sao? Chẳng lẽ.....

Cơn buồn ngủ của Hiểu Nhan biến mất, lúc này cảm giác vô cùng khẩn trương.

Trình Nhược Ngôn lấp bắp nói thêm: “Ban đầu em nghĩ anh ấy là nhân viên bình thường, sau đó gặp đồng sự của anh ấy, bọn họ nói, bọn họ là.....ngư lang...”

Phương Hiểu Nhan chút nữa thì phun máu.

Ngư lang! Hừ hừ, đây chắc chắn là chủ ý của Lâm Sir!

Lâm Sir quả nhiên ngoan độc, cấp dưới mà không hề nương tay.

Như thế nào? Chẳng lẽ vì Triển Nhan làngư lang, nên sẽ chia tay sao?

Phương Hiểu Nhan biểu tình nghiêm túc: “Nhược Ngôn, em.....”

“Lúc trước em đã nói với Triển Nhan, em không ngại nghề nghiệp của anh ấy, em thật sự thích Triển Nhan, em muốn cùng anh ấy ở chung một chỗ. Chính là mấy hôm trước, Triển Nhan nói anh ấy phải xuất môn một thời gian. Em, em nghĩ.... Anh ấy ở cùng khách nhân.... Sau đó hôm nay đồng sự của Triển Nhan đến đây, nói một số chuyện, em nghĩ, có lẽ là em đã hiểu lầm Triển Nhan...”

Đúng, tuyệt đối là hiểu lầm, Triển Nhan nhà chúng ta là cục cưng ngây thơ, sẽ không theo người khác làm chuyện xằng bậy, với cá tính của hắn, nào có thể là..... Hừ hừ, cáo già Lâm Sir quả nhiên thâm hiểm.

“Vậy em muốn biết cái gì?”

Trình Nhược Ngôn hỏi: “Triển Nhan, anh ấy... không phải là ngưư lang?”

“Đúng.”

Trình Nhược Ngôn thở phào, trong lòng như trút được gánh nặng.

Anh ấy không phải! Anh ấy không phải! “Vậy anh ấy làm gì?”

Phương Hiểu Nhan nắm chặt ống nghe, do dự một chút, nói: “Nhược Ngôn, nghe chị nói, Triển Nhan tuyệt đối là một nam nhân chính trực, dũng cảm, kiên cường, có trách nhiệm, đối với tình cảm nó rất cố chấp, là nam nhân rất tốt, mặc dù có thời điểm thoát tuyến. Nhược Ngôn, nghề nghiệp của Triển Nhan là nhân viên bình thường cũng tốt, là công nhân cũng tốt, là cái gì cũng tốt. Tin tưởng chị, nghề nghiệp của nó không có gì là không trong sạch. Chị cũng tin tưởng Triển Nhan, khi cần thiết nó sẽ nói. Còn lại, chị không nhắc tới, cũng không hỏi, không nghe, không xem, không nói, có biết hay không chị cũng không để ý, em có thể hiểu được ý tứ của chị không?”

Trình Nhược Ngôn mê man trả lời: “Không quá hiểu được.”

“Chậm rãi ngẫm lại là được, chỉ cần biết Triển Nhan đang làm việc là được.”

“Vâng.”

“Tốt lắm, muộn rồi, đi ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều, Triển Nhan yêu em nhất, ngoan.”

Trình Nhược Ngôn nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn: “A, vâng. Cảm ơn chị. Chị ngủ ngon.”

Gác điện thoại, Trình Nhược Ngôn trở lại giường, vẫn không ngủ được.

Vẫn suy nghĩ thêm một chút.

Chị Phương không nói, vì sao chứ? Không thể đề cập với người đối diện? Có lẽ.

Nếu....Triển Nhan là cảnh sát...

Trình Nhược Ngôn càng ngày càng cảm thấy đúng.

Thân phận này không thể tùy tiện lộ ra được, đương nhiên không thể tuyệt đối, nhưng có thể lý giải.

Nói như vậy vấn đề thứ nhất của Triển Nhan liền có đáp án.

Dáng người hảo? Là bởi huấn luyện, Triển Nhan nhất định công phu rất giỏi.

Công tác không cố định? Ân, tùy thời điểm mới có nhiệm vụ.

Thu nhập không tồi? Đương nhiên, đây là nghề nghiệp có nhiều phúc lợi nhất mà mọi người đều biết.

Về phần đồng sự, hiện tại ngấm lại, một đám tựa hồ thật đúng là.....

Không phủ nhận, bị hiểu lầm cũng không thể nói rõ, có thể là có quy định đi?

Triển Nhan, em sẽ không phải không hiểu chuyện như vậy, chỉ cần biết rằng anh đang đi làm, em cũng có thể làm giống chị Phương, chính mình cái gì cũng không biết, anh đột nhiên biến mất em cũng không hỏi, anh hành động quỷ dị em cũng không nói, em sẽ không hỏi, không nói cái gì hết.

Đó là một nghề nghiệp nguy hiểm, em chỉ mong anh bình yên trở về.

11. Chương 11

Phương Triển Nhan thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Thời gian thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng kết thúc, có thể nghỉ ngơi.

Đem tất cả trang bị, trang phục sửa sang lại cho tốt, đưa về chỗ bảo quản, Phương Triển Nhan trở về nơi làm việc.

“Các cậu đã trở về?” – Lâm Sir hỏi.

“Vâng! Thủ trưởng!”

“Nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành, chúc mừng các cậu!”

“Cảm ơn thủ trưởng.” – Phương Triển Nhan trầm nghĩ, lần này không phải cáo già dẫn đội, đi làm việc, tựa hồ có điểm nhớ lão.

Thí! Mới không cần nhớ lão! Lão toàn chinh chúng ta!

Nhóm đặc công có thể về nhà.

Phương Triển Nhan thay quần áo bình thường, chuẩn bị đi, phát hiện Lâm Sir đứng ở cửa văn phòng, nhưng ánh mắt dường như không chú ý đến cái gì.

Hừ, ta biết lão suy nghĩ cái gì, tất cả chờ ta về gặp Tiểu Ngôn rồi nói sau.

Nếu lão làm tốt, chúng ta sẽ không nuốt lời.

Trên đường lái xe về nhà, Phương Triển Nhan suy nghĩ không biết Lâm Sir nói chuyện với Nhược Ngôn thế nào, về quy định, hẳn là cảnh sát, nhưng làm ở ngành này, thân phận không thể để lộ.

Vừa thấy Phương Triển Nhan trở về, Trình Nhược Ngôn liền nghiêng đón.

“Anh đã về.”

Nga, Tiểu Ngôn chủ động yêu thương.

Ấn, nhìn biểu tình, không có không vui, cũng không sinh khí u buồn, xem ra Lâm Sir tựa hồ nói chuyện không tồi.

“Có nhớ anh không?”

“Có.” – Trình Nhược Ngôn gạt đầu, ôm thắt lưng Phương Triển Nhan không buông.

Khi ôm Triển Nhan, mình có cảm giác thật an toàn, cảm giác bàn tay to của Triển Nhan vuốt ve mặt mình, Trình Nhược Ngôn áp hai tay hẳn lên má.

Bàn tay rất dày, lòng bàn tay thô ráp, rất có lực, là bởi vì tập luyện và cầm súng chẳng.

Em không hỏi gì hết, em tin tưởng anh, Triển Nhan, em chỉ hi vọng anh có thể bình an khỏe mạnh.

Trình Nhược Ngôn buông Phương Triển Nhan ra, đi giúp hắn chuẩn bị nước tắm.

Xem Trình Nhược Ngôn cái gì cũng không nói, thái độ so với trước không quá giống nhau, Phương Triển Nhan thầm nghĩ, nếu Nhược Ngôn và chị mình như vậy, thì cứ để như vậy đi.

Vì hai người, ta sẽ quý trọng bản thân, đợi đến một ngày ta thật sự rời khỏi đội đặc công, chuyển sang ngành khác, nhất định ta sẽ nói.

Ôm lấy Trình Nhược Ngôn, Phương Triển Nhan cúi đầu, ghé miệng vào tai cậu nói nhỏ: “Ân, tiểu báo hoa của anh, có thể tắm chung với anh được không?”

“Được~.”

Ôm lấy Trình Nhược Ngôn trong bồn tắm, hai người nhớ đến chuyện khi mới quen.

“Không phải anh sợ gián chứ?”

“Em nghĩ sao?”

“Anh sẽ không nhát gan như vậy đi?”

“Em nghĩ sao?”

Hừ, anh không cho em câu trả lời thành thật gì cả.

Trình Nhược Ngôn nhìn Phương Triển Nhan: “Anh có sợ cái gì không?”

“Chị gái có tính không?”

Làm ơn đi, chị là người được không.

“Rắc, nhện, hay côn trùng gì đó... có sợ cái nào không?”

Phương Triển Nhan nở nụ cười: “Anh chỉ sợ tiểu báo hoa sinh khí, ghen.”

“Em không có!”

Bàn tay ồ thắt lưng và bụng Trình Nhược Ngôn sờ tới sờ lui, Phương Triển Nhan cười hỏi: “Tiểu báo hoa của anh, chúng ta làm chuyện thân mật có được không?”

Trình Nhược Ngôn trừng mắt nhìn hắn: “Anh nghĩ sao?”

“Đương nhiên là có thể.” – Phương Triển Nhan lộ ra biểu tình như thể sẽ lập tức cắn xuống.

“Không được!”

Hiện tại dưới tình huống này, người quyết định không phải là em....

Ngày hôm sau đi làm, thấy Lâm Sir vừa tiến vào văn phòng, Phương Triển Nhan cũng vào sau theo.

Để phong bì màu trắng nhỏ lên bàn làm việc, đề điện thoại của Lâm Sir lên, Phương Triển Nhan liền ra ngoài.

Hừ, tiểu tử người vẫn còn có lương tâm.

Tôi đương nhiên hi vọng cậu có thể hạnh phúc, tiểu tử kia cũng không tồi, nên quý trọng cậu ta.

Chậm rãi vươn tay lấy chiếc phong bì, Lâm Sir lấy ảnh chụp bên trong ra.

Bức ảnh của một người vô cùng quen thuộc.

Không khỏi làm cho người ta thở dài, hóa ra đã biết hắn lâu như vậy.

Chính là, nhìn bức ảnh cũ này, có lợi ích gì đâu? Âu Dương vĩnh viễn vẫn là Âu Dương như thế, giống như khối băng ở Bắc Cực vạn năm không thể tan chảy.

“Di, vì cái gì ông lại may mắn như vậy? Bọn tôi vẫn phải tiếp tục ở lại đây, để lão cáo già đó đùa bỡn.” – Một ngày tháng bảy nào đó, Lý Bối nhéo mặt Phương Triển Nhan hỏi.

Phương Triển Nhan nheo mắt: “Không phải chuyện của ông.”

“Khi nào thì bắt đầu nghỉ?”

“Tuần tới.”

“Tốt số nha.” – Một huynh đệ cảm thán.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” – Phương Triển Nhan bị dè ép hỏi.

“Tôi xin nghỉ phép, cấp trên đồng ý. Yên tâm, khi trở về tôi sẽ lại cùng với các ông chiến đấu dọn dẹp thành phố.”

“Ra ngoài? Với ai?”

Mọi người nhìn chằm chằm Phương Triển Nhan một hồi, rồi cười vang.

“A, nhất định là với tiểu tử nhà ngươi. Trách không được. Đi hưởng tuần trăng mật a.”

Phương Triển Nhan đắc ý gật đầu: “Đúng thế thì sao?”

“Đi đâu?”

“Hy Lạp.” – Phương Triển Nhan không che dấu vẻ mặt hạnh phúc – “Ta với tiểu tử kia đi đảo Syria và Cai-rô.”

“Hạnh phúc nha.”

Vỗ vai các huynh đệ, Phương Triển Nhan nói: “Khi nào về, tôi sẽ mua quà cho mấy ông.”

“Tôi muốn một, à không, hai mỹ nữ Hy Lạp!”

“Cút!”

“Không thì anh chàng Hy Lạp đẹp trai là được.”

“Ta giết ngươi!”

Lúc thu thập hành trang, hai đồng chí chị đều nhất trí hai người đi phải chụp thật nhiều ảnh, chụp nhiều mỹ nam Hy Lạp về cho hai cô.

Trình Nhược Ngôn thầm nghĩ: ‘Làm ơn đi, muốn sao không tự mình đi đi? Nói cho cùng, trừ bỏ Triển Nhan, ta cũng không thấy ai được coi là dễ nhìn.’

Một buổi sáng tươi đẹp, Phương Triển Nhan cùng Trình Nhược Ngôn lôi kéo va li hành lý, chuẩn bị tới sân bay, sau đó hướng tới Hy Lạp

Vừa mới ra khỏi cửa, ngồi xổm trước cửa tòa nhà là một con chó rất to.

Phương Triển Nhan sững sốt, nhìn chú chó không rời mắt: “Nga, không ngờ có con chó lớn đến thế.”

Trình Nhược Ngôn cười nói: “Sợ rồi sao?”

Phương Triển Nhan cười cười không nói gì, thân thủ ôm vai Trình Nhược Ngôn, tiếp tục hướng về phía trước.

~~~~~Chính văn hoàn~~~~~

12. Chương 12: Phiên Ngoại

Thành thị, 2019.

“Số mình thật là khổ quá a.”

“Chính là thế!”

“Thật sự là rất khổ a.”

“Đúng vậy.”

“Câm miệng!”

Một giọng nữ sắc bén vang lên, đánh gãy oán giận của đôi tình nhân.

Vốn có thể hẹn hò vào cuối tuần, kết quả lại biến thành cu li của chị gái.

Phương Hiểu Nhan, chị gái của Phương Triển Nhan đột nhiên hứng lên muốn sửa chữa phòng ở, cô đã ký hẹn với công ty thiết kế, nhưng trước khi sửa sang lại, cần đem đồ đạc trong nhà chuyển đi.

Trình Nhược Ngôn, người yêu của Phương Triển Nhan, chị gái của cậu là Trình Nhược Ngữ ở ngay bên trên nhà Phương Hiểu Nhan, thập phần thuận tiện, vì thế hai cậu em đành phải bỏ thời gian hẹn hò để tới giúp chị gái chuyển đồ.

“Nặng quá!”

“Nặng cái gì, thật vô dụng.”

“Này, chị già, chị tới bê thử xem.”

“Chị mi bê được còn cần mi sao?”

Chị già vĩnh viễn là người chiến thắng.

Trước khi cho đội đến sửa chữa, công ty thiết kế cho người đến.

Vừa thấy kiến trúc sư đó, Phương Hiểu Nhan cùng Trình Nhược Ngữ nhất thời sửng sốt.

Rất tuần tú nha.

Kiến trúc sư tầm hai tám hai chín tuổi, trên người lộ ra vài phần khí chất của học sinh, mặc áo sơ mi cộc tay màu xám, quần ka ki, tóc đen mắt đen, khuôn mặt tuần lã, mỗi khi cười, hàm răng trắng với một chiếc răng khểnh làm nổi thêm làn da rám nắng, làm cho người ta có cảm giác thực ảm áp.

Người này mang theo một đội nhân viên, tuy nhìn mấy nhân viên đó thể trạng có vẻ hơn y nhưng không dám cãi bất cứ mệnh lệnh nào của y.

Giống như là sư tử nhỏ dẫn theo một đám cừu to.

Lịch sự đưa danh thiếp, Phương Hiểu Nhan cúi đầu xem.

Tăng Tử Khiêm. Phương Hiểu Nhan và Trình Nhược Ngữ bắt đầu nói thầm sau lưng Tăng kiến trúc sư.

Bắt đầu chính thức vào việc sửa sang.

Phương Triển Nhan chỉ sợ chị gái nhà mình muốn làm giá sách bốn phía trên tường, còn muốn làm thêm cửa sổ, nhưng không phải thế. Cô chỉ yêu cầu làm mới vách tường, thay đổi một số gia cụ, làm lại hệ thống dây điện, tạo hình cổ kính một chút.

Còn tưởng chị sẽ đại động một phen, chỉ có thể này thực sự là vạn hạnh.

Đội cho cả công trình gần hoàn thành, Trình Nhược Ngôn đề nghị với Phương Triển Nhan tìm một công ty

dọn dẹp vệ sinh đến, vì nhà vừa sửa sang xong, nhiều bụi bặm, không thể ở ngay được.

Biết chị gái sẽ ở nhà chị của Trình Nhược Ngôn, Phương Triển Nhan trầm nghĩ: ‘Không thành vấn đề, để ta tự mình dọn dẹp cũng không sao, chỉ cần đừng quấy rầy ta với Nhược Ngôn là được.’

Phương Triển Nhan xem quảng cáo trên Internet, tìm được một công ty không tồi.

“Di, mi đột nhiên tốt thế?” – Nhìn thấy em trai lấy hợp đồng tới, Phương Hiểu Nhan có điểm kinh ngạc.

“Là chủ ý của Nhược Ngôn.”

Phương Hiểu Nhan hừ nhẹ một tiếng, múa bộ móng tay mới được bảo dưỡng trước mặt em trai: “Chị đây biết ngay là mi không tốt như vậy, hừ, nếu mi không chăm lo cho chị đây, chị sẽ đi làm chị của Nhược Ngôn.”

Chị thân mến, hiện tại không phải bà chị đang là chị của Nhược Ngôn sao? Nhược Ngôn chính là... báo hoa nhỏ của em giai chị đấy.

Công ty kiến trúc còn chưa đi, công ty vệ sinh đã cử người đến xem xét hoàn cảnh.

Nhìn thấy quản lý của công ty vệ sinh, Phương gia cùng Trình gia tỷ đệ đều sững sốt một chút.....

Nam nhân kia mặc quần áo lao động màu lam, đầu đội mũ bảo hiểm, làn da rám nắng, lông mày rậm, một đôi mắt to, đen, hai mắt hữu thần sáng ngời, tuấn lãng phi phàm, khí chất trầm ổn nội liễm.

Hắn lạnh lùng, giới thiệu vô cùng đơn giản: “Đinh Lỗi.”

Sau đó liền mang nhóm đồng sự vào các phòng xem xét, sắp xếp dụng cụ cần thiết để làm việc.

Phương Triển Nhan chỉ có bề ngoài khốc, nhưng bên trong thực chất là cục cưng bạch dương cũng sẽ có lúc thoát tuyến. Còn Đinh Lỗi này, là khốc thật sự, chắc sẽ không có lúc nào thoát tuyến.

Bất quá nghe đệ đệ nói, có một kiểm quan cũng vô cùng khốc.

Không biết hai người bọn họ gặp nhau, ai lợi hại hơn.

Sau lưng, Phương Hiểu Nhan cùng Trình Nhược Ngữ lại bắt đầu thì thầm đủ loại về Đinh Lỗi.

Sửa sang nhà xong xuôi, Tăng Tử Khiêm mang hóa đơn đến, thỉnh Phương Hiểu Nhan kí tên.

Ngay khi Tăng Tử Khiêm sắp sửa rời đi, Đinh Lỗi mang theo người đến bắt đầu công việc.

Hai người mặt đối mặt, Đinh Lỗi sửng sốt: “Anh...”

Tăng Tử Khiêm mím môi, ánh mắt lướt qua Đinh Lỗi, cái gì cũng không nói.

Hai người chỉ gặp thoáng qua.

Một màn ngăn ngửng này cũng khiến Phương gia và Trình gia tỷ lệ mắt sáng rực rỡ.

Có-vấn-đề!

Bọn họ nhất định biết nhau, tựa hồ còn có quan hệ gì đó, một người không thèm để ý tới người kia.

Phương Triển Nhan âm thầm cao hứng, một đôi này chỉ sợ đủ cho hai bà chị YY một trận, không tới làm phiền mình với Nhược Ngôn.

Quả nhiên một thời gian sau, Phương Hiểu Nhan với Trình Nhược Ngữ không thiếu đề tài thảo luận.

~~~~~Toàn văn hoàn~~~~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-tru-tinh-lo-he-liet-bo-8-han-la-ke-nhat-gan>